

Izajáš

¹ Vidiní Izaiáše syna Amosova, kteréž vidil o Judovi a Jeruzalému, za dnů Uziáše, Jotama, Achasa a Ezechiáše, králů Judských. ² Slyšte nebesa, a ušima pozoruj zemi, nebo Hospodin mluví: Syny jsem vychoval a vyvýšil, oni pak strhli se mne. ³ Vůl zná hospodáře svého, a osel jesle pánů svých; Izrael nezná, lid můj nesrozumívá. ⁴ Ach, národe hříšný, lide obtížený nepravostí, sími zlostníků, synové nešlechtní, opustili Hospodina, pohrdli svatým Izraelským, odvrátili se zpět. ⁵ Proè, èm více biti býváte, tím více se odvracujete? Všecka hlava jest neduživá, a všecko srdce zemdlené. ⁶ Od zpodku nohy až do vrchu hlavy není na ním místa celého, jen rána a zsinalost, a zbití zahnojené, aniž se vytlaèuje, ani uvazuje, ani olejem zmìkèuje. ⁷ Zemi vaše spustla, místa vaše vypálena ohnìm; zemi vaši pøed vámi cizozemci zžírají, a v pouš^t obracejí, tak jakž vše kazí cizozemci. ⁸ I zůstala dcera Sionská jako boudka na vinici, jako chaloupka v zahradì tykevne, a jako místo zkažené. ⁹ By^t nám byl Hospodin zástupù jakkoli malièka ostatkù nezanechal, byli bychom jako Sodoma, byli bychom Gomorøe podobni. ¹⁰ Slyšte slovo Hospodinovo, knížata Sodomská, ušima pozorujte zákona Boha našeho, lide Gomorský: ¹¹ K èmu jest mi množství obětí vašich? dí Hospodin. Syt jsem zápalných obětí skopců a tuků krmných hověd, a krve volků a beránků a kozlů ne-jsem žádostiv. ¹² Že pøicházíte, abyste se ukazovali pøede mnou, kdož toho z ruky vaší hledal, abyste šlapali síni mé? ¹³ Nepøinášejte více oběti oklamání. Kadiní v ohavnosti mám, novmìsícù a sobot a svolávání nemohu trpiti, (nepravost jest), ani shromáždiní. ¹⁴ Novmìsícù vašich a

slavností vašich nenávidí duše má; jsou mi bøemenem, ustal jsem, nesa je. ¹⁵ Protož, když rozprostíráte ruce vaše, skrývám oèi své pøed vámi, a když množíte modlitbu, neslyším; ruce vaše krve plné jsou. ¹⁶ Umejte se, oèis'te se, odvrzte zlost skutkù vašich od oèi mých, pøestaòte zle èiniti. ¹⁷ Uète se dobøe èiniti, hledejte soudu, pozdvihnète potlaèeného, dopomozte k spravedlnosti sirotku, zastaòte vdovy. ¹⁸ Poítež nu, a poukažme sobì, praví Hospodin: Budou-li høíchové vaši jako èervec dvakrát barvený, jako snìh zbìlejší; budou-li èervení jako šarlat, jako vlna budou. ¹⁹ Budete-li povolní a poslušní, dobré vìci zemì jísti budete. ²⁰ Pakli nebudete povolní, ale zpuvní, od meèe sežráni budete; nebo ústa Hospodinova mluvila. ²¹ Jak ti nevístkou uèinìno to mìsto vìrné, plné soudu! Spravedlnost pøebývala v nìm, nyní pak vražedníci. ²² Støíbro tvé obrátilo se v trùsky, víno tvé smíšeno s vodou. ²³ Knížata tvá zpuvná a tovaryši zlodijù, jeden každý z nich miluje dary, a dychtí po úplatcích; sirotku k spravedlnosti nedopomáhají, a pøe vdovy pøed nì nepøichází. ²⁴ Protož dí Pán, Hospodin zástupù, silný Izraelský: Aj, já' se potíším nad protivníky svými, a vymstím se nad nepøátely svými, ²⁵ Když zase obrátím ruku svou na ti, až pøepálím doèista trùsky tvé, a odejmu všecken cín tvùj, ²⁶ A obnovím soudce tvé tak jako na poèátku, a rádce tvé jako s prvu. A tu potom slouti budeš mìstem spravedlnosti, mìstem vìrným. ²⁷ Sion v soudu vykoupen bude, a kteøíž zase uvedeni budou do nìho, v spravedlnosti. ²⁸ Setøení pak pøestupníkù a nešlechetných v náhle pøijde, a kteøíž opouštíjí Hospodina, docela zahynou. ²⁹ Nebo zahanbeni budete pro háje, po nichž jste toužili, a zastydíte se pro zahrady, kteréž jste sobì zvolili. ³⁰ Budete zajisté jako dub, s nihož lístí prší, a jako zahrada, v níž vody není. ³¹ I bude nejsilnější jako koudel, a uèinitel jeho jako jiskra; i bude

to obé hoøeti spolu, a nebude žádného, ješto by uhasiti mohl.

2

¹ Slovo, kteréž vidìl Izaiáš syn Amosùv o Judovi a Jeruzalému. ² I stane se v posledních dnech, že utvrzena bude hora domu Hospodinova na vrchu hor, a vyvýšena nad pahrbky, i pohrnou se k ní všickni národové. ³ A pùjdou lidé mnozí, øíkajíce: Poíte, a vstupme na horu Hospodinovu, do domu Boha Jákobova, a bude nás vyuèovati cestám svým, i budeme choditi po stezkách jeho. Nebo z Siona vyjde zákon, a slovo Hospodinovo z Jeruzaléma. ⁴ On^t bude souditi mezi národy, a trestati bude lidi mnohé. I zkují meèe své v motyky, a oštípy své v srpy. Nepozdvihnè národ proti národu meèe, a nebudou se více uèiti boji. ⁵ Dome Jákobùv, poítež, a choíme v svìtle Hospodinovi. ⁶ Ale ty jsi opustil lid svùj, dùm Jákobùv, proto že jsou naplnìni ohavnostmi národù východních, a jsou povìrní jako Filistinští, a smyšlícky cizozemcù že sobì libují. ⁷ K tomu naplnìna jest zemì jejich støíbrem a zlatem, tak že není konce pokladù jejich; naplnìna jest zemì jejich i koèmi, vozùm pak jejich poètu není. ⁸ Naplnìna jest také zemì jejich modlami; klaníjí se dílu rukou svých, kteréž uèinili prstové jejich. ⁹ Klaní se obecný èlovìk, a ponižuje se i pøední muž; protož neodpouštij jim. ¹⁰ Vejdi do skály, a skrej se v prachu pøed hrùzou Hospodinovou, pøed slávou dùstojnosti jeho. ¹¹ Tu^t oèi vysoké èlovìka sníženy budou, a sklonìna bude vysokost lidská, ale Hospodin sám vyvýšen bude v ten den. ¹² Nebo den Hospodina zástupù se blíží na každého pyšného a zpínajícího se, i na každého vyvýšeného, i bude ponížen, ¹³ I na všechny cedry Libánské vysoké a vyvýšené, i na všechny duby Bázanské, ¹⁴ I na všechny hory vysoké, i na všechny pahrbky vyvýšené,

¹⁵ I na všelikou vřži vysokou, i na všelikou zed pevnou,
¹⁶ I na všechny lodí moøské, i na všechna malování slibná.
¹⁷ A sehnuta bude pýcha èlovìka, a snížena bude vysokost lidská, ale vyvýšen bude Hospodin sám v ten den, ¹⁸ Modly pak docela vymizejí. ¹⁹ Tehdy pùjdou do jeskyní skal a do roklí zemì, pøed hrùzou Hospodinovou a slávou dùstojnosti jeho, když povstane, aby potøel zemì. ²⁰ V ten den zavrže èlovìk modly své støfbrné a modly své zlaté, kterýchž mu nadìlali, aby se klanìl, totiž krtùm a netopyøùm. ²¹ I vejde do slují skal a do vysedlin jejich pøed hrùzou Hospodinovou, a pøed slávou dùstojnosti jeho, když povstane, aby potøel zemì. ²² Pøestaòtež doufati v èlovìku, jehož dýchání v chøípích jeho jest. Nebo zaè má jmín býti?

3

¹ Nebo aj, Pán, Hospodin zástupù, odejme od Jeruzaléma a Judy hùl a podporu, všelijakou hùl chleba a všelikou podporu vody, ² Silného i muže váleèného, soudce i proroka, mudrce i starce, ³ Padesátníka i poèestného, i rádci, i vtipného øemeslníka, i výmluvného, ⁴ A dám jim dìti za knížata; dìti, pravím, panovati budou nad nimi. ⁵ I bude ssužovati v lidu jeden druhého, a bližní bližního svého; zpornì se postaví dìti proti starci, a chaterný proti vzácnému. ⁶ Proèež se chopí jeden každý bratra svého z domu otce svého, a dí: Máš odìv, knížetem naším budeš, a pád tento zdrž rukou svou. ⁷ Ale on pøisáhne v ten den, øka: Nebudu^t vázati tìch ran, nebo v domì mém není chleba ani odìvu; neustanovujtež mne knížetem lidu. ⁸ Nebo se oboøil Jeruzalém, a Juda padl, proto že jazyk jejich a skutkové jejich jsou proti Hospodinu, k dráždní oèí slávy jeho. ⁹ Nestydatost tváøi jejich svìdèí proti nim; høích zajisté svùj jako Sodomští ohlašují, a netají.

Bìda duši jejich, nebo sami na sebe uvodí zlé. ¹⁰ Rcete spravedlivému: Dobøe bude; nebo ovoce skutkù svých jísti bude. ¹¹ Ale bìda bezbožnému, zle bude; nebo odplata rukou jeho dána jemu bude. ¹² Lidu mého knížata jsou dìti, a ženy panují nad ním. Lide mùj, kteøíž ti vodí, svodí ti, a cestu stezek tvých ukrývají. ¹³ Stojí^t Hospodin k rozsudku, stojí, pravím, k rozsudku s lidmi. ¹⁴ Hospodin k soudu pøijde proti starším lidu svého a knížatùm jejich, a dí: Vy jste pohubili viníci mou, loupež chudého jest v domích vašich. ¹⁵ Proè vy nuzíte lid mùj, a tváøe chudých zahanbujete? praví Pán, Hospodin zástupù. ¹⁶ I dí Hospodin: Proto že se pozdvihují dcery Sionské, a chodí s vytaženým krkem, a pasou oèima, protulujíce se, a zdobna kráèejíce, i nohama svýma lákají, ¹⁷ Protož okydne Pán prašivinou vrch hlavy dcer Sionských, a Hospodin hanbu jejich obnaží. ¹⁸ V ten den odejme Pán okrasu tìch nástrah, totiž pauèníky a halže, ¹⁹ Jablka zlatá a spinadla a èepce, ²⁰ Biréty a zápony, tkanice, puntky a náušnice, ²¹ Prsteny a náèelníky, ²² Prominná roucha, i pláš^tky, i roušky, i vaèky, ²³ I zrcadla, i èechlíky, i vínce, i šlojíøe. ²⁴ A bude^t místo vonných vící hnis, a místo pasù roztržení, a místo strojení kadeøí lysina, a místo širokého podolku bude pøepásání pytlem, obhoøení pak místo krásy. ²⁵ Muži tvoji od meèe padnou, a silní tvoji v boji. ²⁶ I budou plakati a kvíliti brány jeho, a spustlý na zemi sedíti bude.

4

¹ I chopí se sedm žen muže jednoho v ten den, a øeknou: Chléb svůj jísti budeme, a rouchem svým se odívati, toliko a^t po tobì se jmenujeme; odejmi pohanìní naše. ² V ten den bude výstøelek Hospodinùv ušlechtilý a slavný, a plod zemì výteèný a krásný, totiž ti, kteøíž zachování

budou z Izraele. ³ I stane se, že kdož bude zanechán na Sionu, a pozůstaven bude v Jeruzalémì, svatý slouti bude, každý, kdož jest zapsán k životu v Jeruzalémì, ⁴ Když Pán smyje neèistotu dcer Sionských, a krev Jeruzaléma vyplákne z nìho v duchu soudu a v duchu horlivosti. ⁵ A stvoøí Hospodin nad každým obydlím hory Sion, a nad každým shromáždìním jejím oblak ve dne, a dým a blesk plápolajícího ohni v noci; nebo nad všecku slávu bude zastøení. ⁶ A bude stánkem k zastìdování ve dne pøed horkem, a za útoèišti a skrýši pøed pøívalem a deštìm.

5

¹ Zpívati již budu milému svému píseò milého svého o vinici jeho: Vinici má milý mùj na vrchu úrodném. ² Kterouž ohradil, a kamení z ní vybral, a vysadil ji vinným kmenem výborným, a ustavil vìži u prostøed ní, také i pres udìlal v ní, a oèekával, aby nesla hrozny, ale vydala plané víno. ³ Nyní tedy, obyvatelé Jeruzalémští a muži Judští, suíte medle mezi mnou a vinicí mou. ⁴ Což ještì èinìno býti mìlo vinici mé, ješto bych jí neuèinil? Proè, když jsem oèekával, aby nesla hrozny, plodila plané víno? ⁵ A protož oznámím vám, co já uèiním vinici své: Odejmu plot její, a pøijde na spuštìnì; rozboøím hradbu její, i pøijde na pošlapání. ⁶ Zapustím ji, nebude øezána, ani kopána, i vzroste na ní bodláèi a trní; oblakùm také zapovím, aby nevydávali více na ni deštì. ⁷ Vinice zajisté Hospodina zástupù dùm Izraelský jest, a muži Judští révové milí jemu. Oèekával pak soudu, a aj, nátisk; spravedlnosti, a aj, køik. ⁸ Bìda vám, kteøíž pøipojujete dùm k domu, a pole s polem spojujete, tak že místa jiným není, jako byste sami rozsazeni byli k pøebývání u prostøed zemì. ⁹ V uši mé øekl Hospodin zástupù: Jistì že[†] domové mnozí zpustnou, velicí a krásní bez obyvatele budou. ¹⁰ Nadto deset dílcù

vinièných vydá láhvicu jednu, a semena chomer vydá efi. ¹¹ Bìda tím, kteøíž ráno vstávajíce, chodí po opilství, a trvají pøi tom do veèera, až je víno i rozpaluje. ¹² A harfa, loutna a buben, a pís^talka, a víno bývá na hodech jejich; na skutky pak Hospodinovy nehledí, a díla rukou jeho nespatoují. ¹³ Protož v zajetí pùjde lid mùj, nebo jest bez umìní; a slavní jeho budou hladovítí, a množství jeho žízni usvadne. ¹⁴ Proèež rozšíøilo i peklo hrdlo své, a rozedøelo nad míru ústa svá, i sstoupí do niho slavní její a množství její, i hluk její, i ti, kteøíž se veselí v ní. ¹⁵ A tak sehnut bude èlovìk, a ponížen muž, a oèi pyšných sniženy budou, ¹⁶ Hospodin pak zástupù vyvýšen bude v soudu, a Bùh silný a svatý ukáže se svatý v spravedlnosti. ¹⁷ I pásti se budou beránkové podlé obyèeje svého, a ostatky těch tuèných, navrátíte se, jísti budou. ¹⁸ Bìda tím, kteøíž táhnou nepravost za provazy marnosti, a jako provazem u vozu hoích; ¹⁹ Kteøíž øíkají: Necha^t prospíš, a nemešká dílem svým, abychom vidli, a necha^t se pøiblíží, a pøijde rada toho Svatého Izraelského, abychom zvidli. ²⁰ Bìda tím, kteøíž øíkají zlému dobré, a dobrému zlé, kladouce tmu za svìtlo, a svìtlo za tmu, pokládajíce hoøké za sladké, a sladké za hoøké. ²¹ Bìda tím, kteøíž jsou moudøí sami u sebe, a vedlé zdání svého opatrní. ²² Bìda tím, kteøíž jsou silní ku pití vína, a muži udatní k smíšení nápoje opojného; ²³ Kteøíž ospravedlòují bezbožného pro dary, spravedlnost pak spravedlivých odjímají od nich. ²⁴ Z té pøèiny, jakož plamen ohni zžírá strništi, a plevy plamen v nic obrací, tak koøen jejich bude jako shnilina, a kvìt jejich jako prach vzejde; nebo zavrhlí zákon Hospodina zástupù, a øeèi svatého Izraelského pohrdli. ²⁵ Proèež rozpáliv se prchlivostí Hospodin na lid svùj, a vztáh ruku svou na ni, porazil jej, tak že se hory zatòasly, a tíla mrtvá jejich jako hnùj u prostøed ulic. V tom však ve všem

neodvrátila se prchlivost jeho, ale pøedce ruka jeho jest vztažená. ²⁶ Nebo vyzdvihne korouhev národu dalekému, a zahvìzdne nað od konèin zemi, a aj, rychle a prudce pøijde. ²⁷ Žádného ustalého ani klesajícího nebude mezi nimi; nebude dõimati ani spáti, aniž se rozepne pás bedr jeho, aniž se strhá øemen obuví jeho. ²⁸ Støely jeho ostré, a všecka luèišti jeho natažená; kopyta koðu jeho jako škøemen souzena budou, a kola jeho jako vichøice. ²⁹ Øvání jeho jako øvání lva, a øvátí bude jako lvíèata; a mumlati bude, a pochytlí loupež a uteèe, aniž bude, kdo by vydøel. ³⁰ A zvuèeti bude nad ním v ten den, jako zvuèi moøe. Tehdy pohledíme na zemi, a aj, mrákota a úzkost; nebo se i svìtlo zatmí pøi pohubení jejím.

6

¹ Léta, kteréhož umøel král Uziáš, vidil jsem Pána sedícího na trùnu vysokém a vyzdviženém, a podolek jeho naplðoval chrám. ² Serafínové stáli nad ním. Šest kòidel mìl každý z nich: dvìma zakrýval tváø svou, a dvìma pøikrýval nohy své, a dvìma létal. ³ A volal jeden k druhému, øíkaje: Svatý, svatý, svatý Hospodin zástupù, plná jest všecka zemi slávy jeho. ⁴ A pohnuly se podvoje veøejí od hlasu volajícího, a dùm plný byl dymu. ⁵ I øekl jsem: Bida mnì, již' zahynu, proto že jsem èlovìk poškvrniné rty maje, k tomu u prostøed lidu rty poškvrniné majícího bydlím, a že krále Hospodina zástupù vidily oèi mé. ⁶ I pøiletil ke mnì jeden z serafínù, maje v ruce své uhel øeøavý, kleštìmi vzatý z oltáøe, ⁷ A dotekl se úst mých, a øekl: Aj hle, dotekl se uhel tento úst tvých; nebo odešla nepravost tvá, a høích tvùj shlazen jest. ⁸ Potom slyšel jsem hlas Pána økoucího: Koho pošli? A kdo nám pùjde? I øekl jsem: Aj já, pošli mne. ⁹ On pak øekl: Jdi, a rci lidu tomu: Slyšte slyšice,

a nerozumíte, a hleíte hledíce, a nepoznáváte. ¹⁰ Zatvří srdce lidu toho, a uši jeho zacpej, a oči jeho zavři, aby neviděl očima svýma, a ušima svýma neslyšel, a srdcem svým nerozuměl, a neobrátí se, a nebyl uzdraven. ¹¹ A když jsem řekl: Až dokud, Pane? i odpověděl: Dokudž nezpustnou místa, tak aby nebylo žádného obyvatele, a domové, aby nebylo v nich žádného člověka, a země docela nezpustne, ¹² A nevzdálí Hospodin všelikého člověka, a nebude dokonalého zpuštění u země; ¹³ Dokudž ještě v ní nebude desateré zhouby, a teprv zkažena bude. Ale jakož ono jilmoví, a jako doubí onoho náspu podporou jest, tak símě svaté jest podpora její.

7

¹ I stalo se za dnů Achasa syna Jotamova, syna Uziáše, krále Judského, že přitáhl Rezin král Syrský, a Pekach syn Romeliáše, krále Izraelského, k Jeruzalému, aby bojoval proti němu, ale nemohl ho dobytí. ² I oznámeno jest domu Davidovu v tato slova: Spikla se země Syrská s Efraimem. Pročež pohnulo se srdce jeho, i srdce lidu jeho, tak jako se pohybuje dříví v lese od větru. ³ Tedy řekl Hospodin Izaiášovi: Vyjdi nyní vstoupíc Achasovi, ty a Sear Jašub syn tvůj, až na konec struhy rybníka hořejšího, k silnici pole valchářova, ⁴ A díš jemu: Šet se, abys se nekormoutil. Neboj se, a srdce tvé nechať se nedísí dvou ostatků hlavní těch kouzlicích se, před rozpáleným hněvem Rezinovým s Syrskými, a syna Romeliášova, ⁵ Proto že zlou radu složili proti tobě Syrský, Efraim a syn Romeliášův, okouce: ⁶ Táhněme proti zemi Judské, a vyležme ji, a odtrhněme ji k sobě, a ustavme krále u země ní syna Tabealova. ⁷ Toto praví Panovník Hospodin: Nestane se a nebude toho. ⁸ Nebo hlava Syrské země jest Damašek, a hlava Damašku Rezin, a po šedesáti pěti letech potěm bude

Efraim, tak že nebude lidem. ⁹ Mezi tím hlava Efraimova Samaøí, a hlava Samaøí syn Romeliášùv. Jestliže nevíøíte, jistì že neostojíte. ¹⁰ I mluvil ještì Hospodin k Achasovi, øka: ¹¹ Požádej sobì znamení od Hospodina Boha svého, buì dole hluboko, aneb na hoøe vysoko. ¹² I øekl Achas: Nebudu prositi, aniž budu pokouøeti Hospodina. ¹³ Tedy øekl prorok: Slyøte nyní, dome Davidùv, ještì-liž jest vám málo, lidem býti k obtížení, že i Bohu mému k obtížení jste? ¹⁴ Protož sám Pán dá vám znamení: Aj, panna poøene, a porodí syna, a nazve jméno jeho Immanuel. ¹⁵ Máslo a med jísti bude, až by umìl zavrci zlé, a vyvoliti dobré. ¹⁶ Nýbrž prvé než bude umìti díti to zavrci zlé a vyvoliti dobré, opuøtina bude zemì, kteréž nenávidíš pro dva krále její. ¹⁷ Na tebe pak pøivede Hospodin, a na lid tvùj, i na dùm otce tvého dny, jakýchž nebylo ode dne, v nimž odstoupil Efraim od Judy, a to skrze krále Assyrského. ¹⁸ Nebo stane se v ten den, že pošepce Hospodin muchám, kteréž jsou pøi nejdalších øekách Egyptských, a vèelám, kteréž jsou v zemi Assyrské. ¹⁹ I pøijdou, a usadí se všickni ti v údolích pustých a v dìrách skalních, i na všech chrastinách i na všech stromích užiteèných. ²⁰ V ten den oholí Pán tou bøitvou najatou, (skrze ty, kteøíž za øekou jsou, skrze krále Assyrského), hlavu a vlasy noh, ano také i bradu do èista sholí. ²¹ I bude tehdáž, že sotva èlovìk zachová kravièku neb dvě ovce, ²² Avšak pro množství mléka, kteréhož nadojí, jísti bude máslo. Máslo zajisté a med jísti bude, kdožkoli v zemi bude zanechán. ²³ Bude také v ten èas, že každé místo, na nimž jest tisíc kmenù vinných za tisíc støbrných, trním a hložíím poroste. ²⁴ S støelami a luèiøtím tudy jíti musí; hložíím zajisté a trním zaroste všeka zemì. ²⁵ Vøecky pak hory, kteréž motykou kopány býti mohou, nebudou se báti hloží a trní; nebo budou za pastviøtì volùm, a bravùm ku pošlapání.

8

¹ I øekl mi Hospodin: Vezmi sobì knihu velikou, a napiš na ní písmem lidským: K rychlé koøisti pospíchá loupežník. ² I vzal jsem sobì za svìdky vìrné Uriáše knìze, a Zachariáše syna Jeberechiášova. ³ V tom pøistoupil jsem k prorokyni, kteráž poèala, a porodila syna. I øekl mi Hospodin: Dej mu jméno: K rychlé koøisti pospíchá loupežník. ⁴ Nebo prvé než bude umìti dìti to volati: Otèe mùj, matko má, odejme zboží Damašské a loupeže Samaøské lid krále Assyrského. ⁵ I to ještì mluvil Hospodin ke mnì, øka: ⁶ Ponìvadž pohrdl lid ten vodami Siloe tíše tekoucími, raduje se z Rezina a syna Romeliášova, ⁷ Protož aj, Pán uvede na nì vody, øeky násilné a mnohé, totiž krále Assyrského, a všecku slávu jeho, tak že vystoupí ze všech tokù svých, a pùjde nad všechny bøehy své. ⁸ Pùjde i pøes Judu, rozleje se a rozejde, až k hrdlu dosáhne, a roztažená kòidla jeho naplní širokost zemì tvé, ó Immanueli. ⁹ Puntujtež se lidé, však potøíni budete, (nýbrž pozorujte všickni v daleké zemi), pøepašte se, však potøíni budete, pøepašte se, však potøíni budete. ¹⁰ Vejdìte v radu, a zrušena bude, mluvte slovo, a neostojí; nebo s námi jest Bùh silný. ¹¹ Tak zajisté mluvil Hospodin ke mnì, ujav mne za ruku, a dav mi výstrahu, abych nechodil cestou lidu tohoto, øka: ¹² Neøíkejte: Spuntování, když lid ten praví: Spuntování; aniž se jako oni strachujete, merci-li, abyste se dìsiti mili. ¹³ Hospodina zástupù samého posvícujte; on budiž bázeò vaše i strach váš. ¹⁴ A bude^t vám i svatyní, kamenem pak urážky a skalou pádu obìma domùm Izraelským, osídlem a léèkou i obyvatelùm Jeruzalémským. ¹⁵ I urazí se o to mnozí, a padnou, a potøíni budou, aneb zapletouce se, popadeni budou. ¹⁶ Zavaž osvídèení, zapeèe^t zákon mezi uèedníky mými. ¹⁷ Proèež oèekávati budu na Hospodina, kterýž

skryl tváø svou od domu Jákobova; na něj, pravím, èekati budu. ¹⁸ Aj, já a dívky, kteréž mi dal Hospodin, na znamení a zázraky v Izraeli od Hospodina zástupù, kterýž pøebývá na hoøe Sion. ¹⁹ Jestliže by vám pak øekli: Dotazujte se na hadaèich a višcích, kteøíž šepcí a šveholí, rcete: Nemá-liž se lid na Bohu svém dotazovati? K mrtvým-liž místo živých má se utíkatí? ²⁰ K zákonu a svìdectví! Pakli nechti, nechať mluví vedlé slova toho, v nimž není žádné záøe, ²¹ Až by každý toulati se musil, zbìdovaný jsa a hladovitý. I stane se, že se bude, hladovitý jsa, sám v sobi zlobiti, a zloøeèiti králi svému a Bohu svému, buì že zhùru pohledí, ²² Buì že na zemi popatøí, a aj, všudy ssoužení a tma, mrákota, bída i nátisk v temnostech.

9

¹ A však ne tak obklíèí mrákota té zemì, kteráž ssoužena bude, jako když se ponejprv nepøítel dotkl zemì Zabulon a zemì Neftalím, ani jako potom, když více obtíží, naproti moøi, pøi Jordánu Galilei lidnou. ² Nebo lid tento chodí v temnostech, uzøí svìtlo veliké, a bydlícím v zemi stínu smrti svìtlo zastkví se. ³ Rozmnožil jsi tento národ, ale nezvelièils veselé. A však veseliti se budou pøed tebou, tak jako se veselí ve žni, jako se radují, když dìlí koøisti, ⁴ Když jho bøemene jeho a prut ramene jeho, hùl násilníka jeho polámeš, jako za dnù Madianských, ⁵ Kdyžto všickni bojovníci pøedìšeni, a roucha ve krvi zbrocena, ano což hoøeti mohlo, i ohnìm spáleno. ⁶ Nebo dítì narodilo se nám, syn dán jest nám, i bude knížetství na rameni jeho, a nazváno bude jméno jeho: Pøedivný, Rádce, Bùh silný, Rek udatný, Otec vènosti, Kníže pokoje. ⁷ K rozmnožování pak toho knížetství a pokoje, jemuž nebude konce, sedne na stolicì Davidovì, a na království jeho, až je i v øád uvede, a utvrdí v soudu a v spravedlnosti, od

tohoto èasu až na vìky. Horlivost Hospodina zástupù to uèiní. ⁸ Slovo poslal Pán Jákobovi, a padlo v Izraeli. ⁹ A zví^t všecken lid, Efraim, i obyvatelé Samaøští, kteøíž v pýše a vysokomyslnosti srdce øíkají: ¹⁰ Padly cihly, ale my tesaným kamenem stavìti budeme; planí fíkové pod^tati jsou, a my to v cedry smìníme. ¹¹ Ale zvýší Hospodin protivníky Rezinovy nad něj, a nepøátely jeho svolá, ¹² Syrské po pøedu, a Filistinské po zadu. I budou žráti Izraele celými ústy, aniž ve všem tom odvrátí se prchlivost jeho, ale ruka jeho pøedce bude vztažená. ¹³ Protože se lid ten nenavrací k tomu, kterýž jej bije, a Hospodina zástupù nehledají, ¹⁴ Protož odetne Hospodin od Izraele hlavu i ocas, ratolest i síti jednoho dne. ¹⁵ (Staøec a vzácný èlovìk, on^t jest hlava, prorok pak, kterýž uèí lži, on^t jest ocas.) ¹⁶ Nebo vùdcové lidu tohoto jsou svùdcové, a kteøíž se jim vésti dadí, zhynuli. ¹⁷ Protož z mládencù jeho nepotíší se Pán, a nad sirotky a vdovami jeho neslituje se; nebo všickni jsou pokrytci a zloèinci, a každá ústa mluví nešlechtnost. Aniž ve všem tom odvrátí se prchlivost jeho, ale pøedce ruka jeho bude vztažená. ¹⁸ Nebo roznícena jsouc jako oheò bezbožnost, bodláèí a trní pálí, potom zapálí i houšti lesu; proèež rozptýleni budou jako dým u povìtí. ¹⁹ Pro hnìv Hospodina zástupù zatmí se zemì, a ten lid bude jako pokrm ohnì. Žádný ani bratra svého šanovati nebude, ²⁰ Ale krájeje sobì po pravé stranì, však laènìti bude, a zžíraje po levé, však nenasytí se. Jeden každý maso ramene svého žráti bude, ²¹ Manasses Efraima a Efraim Manessesa, oba pak spolu proti Judovi budou. Ve všem tom však neodvrátí se prchlivost jeho, ale pøedce ruka jeho bude vztažená.

10

¹ Bìda tím, kteøíž ustanovují práva nepravá, a spiso-

vatelùm, kteøíž tízkosti spisují, ² Aby odstrkovali nuzné od soudu, a vydírali spravedlnost chudých lidu mého, vdovy aby byly koøist jejich, a sirotky aby loupili. ³ I což uèinite v den navštívení a zpuštíní, kteréž zdaleka pøijde? K komu se o pomoc uteèete? A kde zanecháte slávy své, ⁴ By nemusila skloniti se mezi vìzni, a mezi zbitými klesnouti? Ve všem tom neodvrátí se prchlivost jeho, ale pøedce ruka jeho bude vztažená. ⁵ Bída Assurovi, metle hnívu mého, aèkoli hùl rozhnívání mého jest v rukou jeho, ⁶ A na národ oøemetný pošli jej, a o lidu hnívu mého pøikáží jemu, aby smìle bral koøisti, a loupil bez milosti, a položil jej v pošlapání jako bláto na ulicích. ⁷ Ale on ne tak se bude domnívati, ani srdce jeho tak mysliti bude; nebo srdce jeho jest hubiti a pléniti národy mnohé. ⁸ Nebo øekne: Zdaliž knížata má nejsou také i králové? ⁹ Zdaliž jako Charkemis není Chalno? Zdali není jako Arfad Emat? Zdali není jako Damašek Samaøí? ¹⁰ Jakož nalezla ruka má království bohù, ješto rytiny jejich byly nad Jeruzalémských a Samaøských, ¹¹ Zdaliž jako jsem uèinil Samaøí a modlám jeho, tak neuèiním Jeruzalému a obrazùm jeho? ¹² I stane^t se, když dokoná Pán všecko dílo své na hoøe Sion a v Jeruzalémì, že navštívím ovoce pyšného srdce krále Assyrského, a nádhernost vysokých oèí jeho. ¹³ Nebo øekne: V síle ruky své to jsem vykonal, a v moudrosti své; nebo jsem rozumný byl, a odjal jsem meze národù, a poklady jejich jsem vzebral, a strhl jsem dolù, jako mocný, obyvatele. ¹⁴ Anobrž jako hnízdo nalezla ruka má zboží národù, a jako zbírána bývají vejce opuštíná, tak všecku zemi já jsem sebral, aniž byl, kdo by kòídem hnul, aneb otevøel ústa a siptil. ¹⁵ Zdaliž se bude sekera velebiti nad toho, kdož ní seká? Zdaliž se honositi bude pila nad toho, kdož ní tøe? Jako by se zpínala metla proti tomu, kdož by ji zdvihl; jako by se chlubila hùl,

že není dŕevem. ¹⁶ Protož pošle Pán, Hospodin zástupù, na vytylé jeho vyzáblost, a po zpodku slávu jeho prudce zapálí, jako silný oheð. ¹⁷ Nebo svìtlo Izraelovo bude ohnìm, a Svatý jeho plamenem, i spálí a sžíøe trní i bodláèi jeho jednoho dne. ¹⁸ Též spanilost lesu jeho, i úrodných polí jeho, od duše až do tìla, všecko vyhubí. I stane se, že pøedišený jsa, bude utíkati. ¹⁹ A pozùstalého dŕví lesu jeho malý poèet bude, tak že by je mohlo díti popsati. ²⁰ I stane se v ten den, nebudou více ostatkové Izraelští a pozùstalí z domu Jákobova zpoléhati na toho, kdož je tepe, ale zpoléhati budou na Hospodina, Svatého Izraelského v pravdi. ²¹ Ostatkové obrátí se, ostatkové Jákobovi k Bohu silnému, reku udatnému. ²² Nebo by^t bylo lidu tvého, Izraeli, jako písku moøského, ostatkové jeho obrátí se. Pohubení uložené rozhojnì spravedlnost. ²³ Pohubení, pravím, a to jisté, Pán, Hospodin zástupù, uèiní u prostøed vši této zemì. ²⁴ Protož takto praví Pán, Hospodin zástupù: Neboj se Assyrského, lide mùj, kterýž pøebýváš na Sionu. Prutem umrská tì, a holí svou opøáhne na tebe na cestì Egyptské. ²⁵ Po malièkém zajisté èasu dokoná se hniv a prchlivost má k vyhlazení jich. ²⁶ Nebo vzbudí na nìj Hospodin zástupù biè, jako porážku Madianských na skále Goréb, a jakož pozdvihl holi své na moøe, tak jí pozdvihne na nìj, na cestì Egyptské. ²⁷ I stane se v ten den, že složeno bude bŕímì jeho s ramene tvého, a jho jeho s šíje tvé, nýbrž zkaženo bude jho od pŕítomnosti pomazaného. ²⁸ Pøitáhne do Aiat, pøejde pøes Migron, v Michmas složí nádobí svá. ²⁹ Projdou prùchod, v Gabaa budou míti hospodu k pøenocování; ulekne se Ráma, Gabaa Saulovo uteèe. ³⁰ Naøíkej hlasem svým, mìsto Gallim, a^t se slyší v Lais: Ach, ubohá Anatot. ³¹ Pohne se Madmena, obyvatelé Gábim schopí se. ³² Ješti téhož dne zastavì se v Nobe, pohrozí rukou svou hoøe

dcery Sionské, pahrbku Jeruzalémskému. ³³ Aj, Panovník Hospodin zástupò oklestí vši silou ratolesti, ty pak, kteříž jsou vysokého zrostu, podetne; i budou vysocí sníženi. ³⁴ Vyseká též houš^t lesù sekerou, i Libán od velikomocného padne.

11

¹ Ale vyjde^t proutek z paøezu Izai, a výstøelek z koøenù jeho vyroste, a ovoce ponese. ² Na nìmž odpoèine Duch Hospodinùv, Duch moudrosti a rozumnosti, Duch rady a síly. Duch umìní a báznì Hospodinovy. ³ A bude stižitelný v báznì Hospodinovì, a nebude^t podle vidìní oèí svých souditi, ani podle slyšení uší svých trestati. ⁴ Ale souditi bude chudè podle spravedlnosti, a v pravosti trestati tiché v zemi. Bítí zajisté bude zemi holí úst svých, a duchem rtù svých zabije bezbožného. ⁵ Nebo spravedlnost bude pasem bedr jeho, a pravda pøepásáním ledví jeho. ⁶ I bude bydliiti vlk s beránkem a pardus s kozlátkem ležeti; tolikéž tele a lvìe i krmný dobytek spolu budou, a malé pacholátko je povede. ⁷ Také i kráva a nedvidice spolu pásti se budou, a plod jejich spolu ležeti, lev pak jako vůl plevy jísti bude. ⁸ A lýtý had nad dírou pohrávati bude s dítětem prsí požívajícím, a to, kteréž ostaveno jest, smìle sáhne rukou svou do díry bazališkovy. ⁹ Neuškodí, aniž zahubí na vši mé hoøe svaté; nebo zemi naplnìna bude známostí Hospodina, tak jako vodami moøe naplnìno jest. ¹⁰ A bude^t v ten den, že na koøen Izai, kterýž stane za korouhev národùm, pohané pilnì ptáti se budou; nebo odpoèívání jeho bude slavné. ¹¹ I bude v ten den, že pøììní Pán po druhé ruky své, aby shledal ostatky lidu svého, což jich zanecháno bude od Assura, a od Egypta, a od Patros, a od Chus, a od Elam, a od Sinear, a od Emat, a od ostrovù moøských. ¹² A vyzdvihne korouhev mezi

pohany, a sbéøe zahnané Izraelské, a rozptýlené Judovy shromáždí ode ètyø stran zemì. ¹³ I pøestane nenávisť Efraimova, a nepøátelé Judovi vyhlazeni budou. Efraim nebude nenávidìti Judy, a Juda nebude ssužovati Efraima. ¹⁴ Ale vletí na rameno Filistinských k západu, a spolu loupiti budou národy východní. Na Idumejské a Moábské sáhnou rukou svou, a synové Ammon poslouchati jich budou. ¹⁵ Zkazí též Hospodin zátoku moøe Egyptského, a vztáhne ruku svou na øeku v prudkosti vítru svého, a rozrazí ji na sedm potùekù, a uèiní, aby je v obuvi pøejítí mohli. ¹⁶ I bude silnice ostatkùm lidu toho, kterýž zanechán bude od Assyrských, jako byla Izraelovi v ten den, když vycházel z zemì Egyptské.

12

¹ I díš v ten den: Oslavovati ti budu, Hospodine, proto že byv hnìviv na mne, odvrátil jsi prchlivost svou, a utíšil jsi mne. ² Aj, Bùh silný spasení mé, doufati budu, a nebudu se strašiti; nebo síla má a píseò a spasení mé jest Bùh Hospodin. ³ I budete vážitì vody s radostí z studnic toho spasení, ⁴ A øeknete v ten den: Oslavujte Hospodina, vzývejte jméno jeho, známé èiòte mezi lidmi skutky jeho, pøipomínejte, že vyvýšené jest jméno jeho. ⁵ Žalmy zpívejte Hospodinu, nebo veliké vìci uèinil; a to známé buí po všì zemi. ⁶ Prokøikni a zpívej, obyvatelkynì Sionská, nebo veliký jest u prostøed tebe Svatý Izraelský.

13

¹ Bøímì Babylona, kteréž vidìl Izaiáš syn Amosùv. ² Na hoøe vysoké vyzdvihnìte korouhev, povýšte hlasu k nim, dejte návìští rukou, a^t vejdou do bran knížecích. ³ Já jsem pøikázal posvìceným svým, povolal jsem také i udatných rekù svých k vykonání hnìvu svého, veselících

se z vyvýšení mého. ⁴ Hlas množství na horách, jakožto lidu mnohého, hlas a zvuk království a národů shromážděných: Hospodin zástupů sbírá vojsko k válce. ⁵ Táhnou z země daleké od končin nebes. Hospodin a osudí prchlivosti jeho, aby poplénil všecku zemi. ⁶ Kvilte, nebo blízko jest den Hospodinův, jako zpuštění od Všemohoucího přijde. ⁷ A protože všeliké ruce oslábnu, a všeliké srdce ělovíka rozplyne se. ⁸ I budou předěšeni, svírání a bolesti je zachvátí, jako rodička stonati budou; každý nad bližním svým užasne se, tváře jejich k plameni podobné budou. ⁹ Aj, den Hospodinův přichází přesný, a zúživost a rozpálení hněvu, aby obrátil tu zemi v poušť, a hořšíky její z ní vyhladil. ¹⁰ Nebo hvězdy nebeské a planěty jejich nedopustí svítiti světlu svému; zatmí se slunce při vycházení svém, a měsíc nevydá světla svého. ¹¹ A navštívím na okršlku země zlost, a na bezbožných nepravost jejich; a káži přestatí pyše pyšných, a vysokomyslnost tyranů snížím. ¹² Způsobím to, že dražší bude ělovík nad zlato ěisté, ělovík, pravím, nad zlato z Ofir. ¹³ Z té přěiny zatěsu nebesy, a pohne se země z místa svého, v prchlivosti Hospodina zástupů, a ve dni rozpálení hněvu jeho. ¹⁴ I bude jako srna zplašená, a jako stádo, když není, kdo by je shromáždil; jeden každý k lidu svému se obrátí, a každý do země své uteče. ¹⁵ Kdožkoli nalezen bude, bude proboden, a kteříž by se koli shlukli, od země padnou. ¹⁶ Nadto i dítky jejich rozrážiny budou před očima jejich, domové jejich zloupeni, a ženy jejich poškrvniny. ¹⁷ Aj, já vzbudím proti nim Médské, kteříž sobě stěbra nebudou vážit, a v zlatě nebudou se kochati, ¹⁸ Ale z luků dítky rozrážeti, aniž se nad plodem života slitují, aniž synům odpustí oko jejich. ¹⁹ I bude[†] Babylon, nikdy ozdoba království a okrasa důstojnosti Kaldejské, podobný podvrácené Sodomě a Gomoe. ²⁰ Nebudou se v něm osazovati na věky, ani bydleti

od pokolení až do pokolení; aniž rozbije tam stanu svého Arab, ani pastýři tam odpočívati budou. ²¹ Ale lita zviš tam odpočívati bude, a domové jejich šelmami naplněni budou; bydlení budou tam i sovy, a pošery tam skákati budou. ²² Ozývati se také budou sobě hrozné potvory na palácích jejich, a draci na hradích rozkošných. A blízko^t jest, že přijde čas jeho, a dnové jeho prodlévati nebudou.

14

¹ Nebo slituje se Hospodin nad Jákobem, a vyvolí zase Izraele, a dá jim odpočívání v zemi jejich; a připojí se k nim cizozemec, a přidržeti se budou domu Jákobova.

² Nebo pojmu ty národy, a přivedou je k místu svému, i uvedou je v dědictví dům Izraelský v zemi Hospodinově, za služebníky a za dívky; a jímáti budou ty, kteříž je zjímali, a panovati budou nad násilníky svými. ³ I stane^t se v ten den, v němž tobě odpočívání dá Hospodin od tížnosti tvé a strachu tvého, a od poroby těžké, v kterouž jsi byl podroben, ⁴ Že uživeš přísloví tohoto o králi Babylonském, a řekneš: Aj, jak přestal násilník! Přestalo dychtění po zlatě.

⁵ Potěškal Hospodin hůl bezbožných, prut panujících,

⁶ Mrskajících lidi v prchlivosti mrskáním ustaveným, panujících v hněvi nad národy, kteříž ssuzování bývali bez lítosti. ⁷ Odpočívá, jest v pokoji všechna země, zvučení prozpívují. ⁸ I jedloví veselí se nad tebou, i cedroví Libánské, okouce: Jakž jsi klesl, nepovstal, kdo by nás podtínal.

⁹ I peklo zespod zbouřilo se pro tebe, k vyjití vstoupíc přicházejícímu tobě vzbudilo pro tě mrtvé, všechna knížata země; kázalo vyvstati z stolic jejich i všechním králům národů. ¹⁰ Všichni tito odpovídajíce, mluví tobě: Což ty také jsi zemdlen jako i my, a nám podobný uěiněn?

¹¹ Svržena^t jest do pekla pýcha tvá, i zvuk hudebných nástrojů tvých; moli tobě podestláno, a ěrvi tě překrývají.

¹² Jakž to, že jsi spadl s nebe, ó lucifeøe v jitøe vycházející? Poražen jsi až na zem, ještos zemdlíval národy. ¹³ Však jsi ty øíkával v srdci svém: Vstoupím do nebe, nad hvězdy Boha silného vyvýším stolicí svou, a posadím se na hoøe shromáždìní k stranì pùlnoèní. ¹⁴ Vstoupím nad výsosti oblaku, budu rovný Nejvyššímu. ¹⁵ A ty pak stržen jsi až do pekla, pryè na stranu do jámy. ¹⁶ Ti, kdož ti uzøí, za tebou se ohlédati, a tebe spatøovati budou, øíkájíce: To-liž jest ten muž, kterýž nepokojil zemi, a pohyboval královstvími, ¹⁷ Obracel jako v pustinu okršlek zemi, a místa jeho boøil, vizòù svých nepropouštil domù? ¹⁸ Všickni králové národù, což jich koli bylo, pochováni slavnì doma jeden každý z nich; ¹⁹ Ty pak zavržen jsi od hrobu svého jako ratolest ohyzdná, a roucho zbitých, ukrutnì zranìných, kteøíž se dostávají do jámy mezi kamení, a jako mrcha pošlapaná. ²⁰ Nebudeš k onìmno v pohøbu pøiúèastnìn, nebo jsi poplénil zemi svou, lid svůj jsi pomordoval; nebude^t pøipomínáno na vìky símì zlostníkù. ²¹ Pøipravte se k zmordování synù jeho pro nepravosti otcù jejich, aby nepovstali, a dìdiènì neujali zemi, a nenaplnili svrchku okršlku zemského mìsty. ²² Nebo povstanu proti nim, praví Hospodin zástupù, a zahladím jméno Babylona i ostatky syna i vnuka, praví Hospodin. ²³ A obrátím jej v dìdictví bukaèù, a v jezera vod, a vymetu jej pometlem zahynutí, praví Hospodin zástupù. ²⁴ Pøisáhl Hospodin zástupù, øka: Jistì že jakž jsem myslil, tak bude, a jakž jsem uložil, stane se, ²⁵ Že potru Assyrského v zemi své, a na horách svých pošlapám jej, a odejde z nich jho jeho, bøímì také jeho s ramene jejich sòato bude. ²⁶ To^t jest ta rada, kteráž zavøína jest o všì té zemi, a to jest ta ruka vztažená proti všechnìm tím národùm. ²⁷ Ponìvadž pak Hospodin zástupù usoudil, kdo to tedy zruší? A ruku jeho vztaženou kdo odvrátí? ²⁸ Léta kteréhož umøel král

Achas, stalo se proroctví toto: ²⁹ Neraduj se všechna ty země Filistinská, že zlámán jest prut toho, kterýž tě mrskal; nebo z plemene hadího vyjde bazališkus, jehož plod bude drak ohnivý létající. ³⁰ I budou se pásti prvorození chudých, a nuzní bezpečně odpočívati budou; kořen pak tvůj umožím hladem, a ostatky tvé zmorduje. ³¹ Kvíl, ó bráno, kde místo, již jsi rozplynula se všechna ty země Filistinská; nebo od půlnoci oheď přijde aniž bude, kdo by stranil z obcí jeho. ³² Co pak odpovídá poslové národů? To, že Hospodin upevnil Sion, v němž útočiště mají chudí z lidu jeho.

15

¹ Běží Moábských. Když v noci Ar Moábské poplěno a zkaženo bude, když i Kir Moábské v noci poplěno a zkaženo bude, ² Vstoupí do Baít, a do Dibon a do Bamot s pláčem, nad Nébo a nad Medaba Moáb kvíliti bude, na všech hlavách jeho bude lysina, a každá brada oholena bude. ³ Na ulicích jeho přepáší se žíní, na stěchách jeho i na ryncích jeho každý kvíliti bude, s pláčem se vracje. ⁴ A křičeti bude Ezebon a Eleale, až v Jasa slyšán bude hlas jejich, nýbrž i zbrojní Moábští křičeti budou. Duše každého z nich žalostiti bude, a řekne: ⁵ Srdce mé oves nad Moábem a pevnostmi jeho, až slyšeti v Ségor, jako jalovice tůletá; nebo cestou Luchitskou s pláčem půjde, a kudyž se chodí k Chronaim, kde hrozný vydávati budou, ⁶ Proto že vody Nimrim vymizejí, že uschne bylina, usadne tráva, aniž co zeleného bude. ⁷ A protože zboží nachované a statky jejich odnesou ku potoku Arabim. ⁸ Nebo kde obejde vůkol meze Moábské, až do Eglaim kvílení jeho, a až do Beer Elim kvílení jeho, ⁹ Poněvadž i vody Dimon naplněny budou krví. Přidám zajisté Dimonu

pøídvakù, a pošli na ty, kteøíž ujdou z Moábských, lvy, i na pozùstalé v té zemi.

16

¹ Pošlete beránky panovníku zemì, poènouc od Sela až do poušti, k hoøe dcery Sionské. ² Sic jinak bude Moáb jako pták místa nemající, a s hnízda sehnaný; budou dcery Moábské pøi brodech Arnon. ³ Svolej radu, uèìd soud, pøiprav stín svùj u prostøed poledne jako noc; skrej vyhnané, místa nemajícího nevyzrazuj. ⁴ Necha^t u tebe pobudou vyhnaní moji, ó Moábe, buì skryší jejich pøed zhoubcím; nebo pøestane násilník, pøestane zhoubce, pošlapávající vyhlazen bude z zemì. ⁵ A upevnìn bude milosrdenstvím trùn, a sedìti bude na nìm stále v stánku Davidovu ten, kterýž by soudil a vyhledával soudu a pospíchal k spravedlnosti. ⁶ Ale slýchali^t jsme o pýše Moábovi, že velmi pyšný jest, o pýše jeho, a chloubì jeho i spouzení se jeho, ale nepøijdou^t k vykonání myšlènky jeho. ⁷ Protož kvíliti bude Moáb pøed Moábem, jeden každý kvíliti bude; nad grunty Kirchareset úpiti budete, a øíkati: Již^t jsou zkaženi. ⁸ Nýbrž i réví Ezebon usvadlo, i vinní kmenové Sibma. Páni národù potøeli výborné réví jeho, kteréž až do Jazer dosahalo, a bylo se rozšíøilo pøi poušti; rozvodové jeho rozložili se, a dosahali až za moøe. ⁹ Protož pláèi pro pláè Jazerských a pro vinici Sibma; svlažuji ti slzami svými, ó Ezebon a Eleale, nebo provyskování nad ovocem tvým letním a nad žní tvou kleslo. ¹⁰ A pøestalo veselé a plésání nad polem úrodným, na vinicích se nezpívá, ani prokøikuje, vína v presích netlaèí ten, kterýž tlaèívá. Takž i já provyskování pøestávám. ¹¹ Protože støeva má nad Moábem jako harfa znìjí, a vnitønosti mé pro Kircheres. ¹² I stane se, když zøejmé bude, an ustává Moáb nad výsostmi, že vejde do svatynì

své, aby se modlil, však nic nespraví. ¹³ To¹ jest to slovo, kteréž mluvil Hospodin o Moábovi již dávno. ¹⁴ Nyní pak praví Hospodin, øka: Po tøech letech, jakáž jsou léta nájemníka, v potupu uvedena bude sláva Moábova se vším množstvím velikým, tak že ostatkové jeho budou skrovní, pøemaliècí a mdlí.

17

¹ Bøimì Damašku. Aj, Damašek pøestane býti mìstem, a bude hromadou rumu. ² Zpuštìná mìsta Aroer pro stáda budou, a odpoèívati tam budou, a nebude žádného, kdo by je strašil. ³ I bude odjata pevnost od Efraima, a království od Damašku i ostatkù Syrských; jako i sláva synù Izraelských na nic pøijdou, praví Hospodin zástupù. ⁴ I bude v ten den, že opadne sláva Jákobova, a tuk tìla jeho vymizí. ⁵ Nebo bude Assur jako ten, jenž shromažiuje ve žni obilé, a rámi jeho žne klasy, anobrž bude jako ten, jenž sbírá klasy v údolí Refaim. ⁶ Pabirkové však zanecháni v něm budou, jako po oèesání olivy dvì neb tøi olivky na vrchu vitve, a ètyry neb pìt na ratolestech jejích plodistvých, praví Hospodin Bùh Izraelský. ⁷ V ten den patøiti bude èlovìk k Uèiniteli svému, a oèi jeho k Svatému Izraelskému hlediti budou. ⁸ A nebude patøiti k oltáøùm, dílu rukou svých; ani k tomu, což uèinili prstové jeho, hlediti bude, ani k hájùm, ani k obrazùm sluneèným. ⁹ V ten den budou mìsta síly jeho opuština jako chrastinka a ruž'ka, kteráž opuština budou od synù Izraelských, i spustneš, ó zemi. ¹⁰ Nebos se zapomnila na Boha spasení svého, a na skálu síly své nezpomenulas. Protož aèkoli štìpy rozkošné štìpuješ, a kmen vinný pøespolní sázíš, ¹¹ V èas štìpování tvého štìpí, aby rostlo, opatruješ, nýbrž téhož jitra o to, což seješ, aby se puèilo, peèuješ: v den však užitku odejde žeò, na žalost tvou pøetižkou. ¹² Bìda

množství lidí mnohých, kteříž jako zvuk mořský ježí, a hlučícím národům, kteříž jako zvuk vod násilných hlučí,
¹³ Národům jako zvuk vod mnohých zvučícím; nebo je Bůh okřikne. Pročež daleko utíkati budou, a honěni budou jako plevy po vrších od větru, a jako chumel od víchřice.
¹⁴ Nebo u večer aj, předěšení, a než jitro přijde, anť honěni. Tenť jest podíl těch, kteříž nás potlačují, a los těch, kteříž nás loupí.

18

¹ Bída zemi zastídnoucí se křídly, kteráž jest při oekách zemi Mouženínské, ² Posílající po moři posly, v nástrojích z síti po vodách, oka: Jděte, poslové rychlí, k národu rozptýlenému a zloupenému, k lidu hroznému zdávna i posavad, k národu všelijak potlačenému, jehož zemi oeky roztrhaly. ³ Všickni obyvatelé světa, a přebývající na zemi, když bude korouhev vyzdvižena na horách, uzříte, a když troubiti se bude trubou, uslyšíte. ⁴ Nebo takto praví Hospodin ke mni: Spokojímť se, a podívám z přibytku svého, a budu jako teplo vysušující po dešti, a jako oblak dešťový v čas horké žni. ⁵ Před vinobraním zajisté, když se vypučí pupenec, a květ vydá hrozen trpký, ještě rostoucí, tedy poděže révíeko noži, a rozvody odejme a zpodtíná. ⁶ I budou zanecháni všickni spolu ptactvu z hor, a šelmám zemským, a bude na nich přes léto ptactvo, a všelike šelmy zemské na nich přes zimu zůstanou. ⁷ V ten čas přinesen bude dar Hospodinu zástupů (od lidu rozptýleného a zloupeného, od lidu hrozného zdávna i posavad, národu všelijak potlačeného, jehožto zemi oeky rozchvátaly), k místu jména Hospodina zástupů, hoře Sion.

19

¹ Bůmì Egypťských. Aj, Hospodin béže se na oblaku

lehkém, a pøitáhne na Egypt. I pohnou se modly Egyptské pøed tváøí jeho, a srdce Egyptských rozplyne se u prostøed niho. ² Nebo spustím Egyptské s Egyptskými, tak že bojovati budou jeden každý proti bratru svému, a pøítel proti pøíteli svému, mìsto proti mìstu, království proti království. ³ A na nic pøijde duch Egyptských u prostøed niho, a radu jeho sehlám. I raditi se budou modl a kouzelníkù a zaklínaèù a hadaèù. ⁴ Dám zajisté Egypt v ruku pánù ukrutných, a král pøísný panovati bude nad nimi, praví Pán, Hospodin zástupù. ⁵ A vymizej vody z moøe, i øeka osákne a vyschne. ⁶ I vzdálí se øeky, opadnou a vyschnou potokové Egyptští, tøtí i rákosí usvadne. ⁷ Tráva okolo potoka a pøi pramenu potoka, i vše, což se seje pøi potoku, uschne, zmizí a ztratí se. ⁸ I budou žalostiti rybáøi, a kvíliti všickni, kteøíž mecí do potoka udici; a kteøíž rozstírají síti na vody, na nouzi pøijdou. ⁹ Zahanbeni budou i ti, kteøíž dilají vici lnìnè a hedbávnè, a kteøíž tkají kment. ¹⁰ Nebo síti jeho budou zkaženy, i všickni dilající rybníky pro ryby. ¹¹ Jistì že¹ jsou blázni knížata Soan, moudrých rádcù Faraonových rada zhlupila. Jakž øíkati mùžete Faraonovi: Syn moudrých já jsem, syn králù starožitných? ¹² Kdež jsou, kde ti moudøí tvoji? Necha¹ oznámí nyní tobì, vidí-li, co uložil Hospodin zástupù o Egyptu. ¹³ Zbláznila se knížata Soan, podvedena jsou knížata Nof, svedli Egypt pøedníjší v pokolení jeho. ¹⁴ Hospodin pustil mezi ni ducha závrativého, i spraví to, že zbloudí Egypt pøi všelikém pøedsevzetí svém, tak jako bloudí ožralec pøi vývratku svém. ¹⁵ Aniž bude dílo v Egypti, kteréž by uèinila hlava neb ocas, ratolest aneb síti. ¹⁶ V ten den bude Egypt podobný ženám; nebo strašiti se a dìsiti bude pøed zdvižením ruky Hospodina zástupù, kterouž on zdvihne proti nìmu. ¹⁷ A bude¹ zemì Judská Egyptu k hrùzi; každý, kdož zpomene na ni, strašiti se

bude, pro radu Hospodina zástupù, kterouž zavøel o nìm. ¹⁸ V ten den bude pìt mìst v zemi Egyptské, mluvících jazykem Kananejským, a pøisahajících skrze Hospodina zástupù, jedno pak nazváno bude místo zpuštiní. ¹⁹ V ten den bude oltáø Hospodinùv u prostøed zemì Egyptské, a sloup pøi pomezí jejím Hospodinu; ²⁰ Bude, pravím, na znamení a na svìdectví Hospodinu zástupù v zemi Egyptské. A když volati budou k Hospodinu pøièinou tìch, kteøíž by je ssužovali, tedy pošle jim spasitele a kníže, i vysvobodí je. ²¹ I bude známý Hospodin Egyptským; nebo poznají Egyptští Hospodina v ten den, a ctíti jej budou obìtmi a dary, a èiniti budou sliby Hospodinu, i plniti. ²² A tak bítí bude Hospodin Egypt, aby zbije, uzdravil jej; nebo obrátí se k Hospodinu, a on je vyslyší a uzdraví. ²³ V ten den bude silnice z Egypta do Assyrie, i budou choditi Assyřtí do Egypta, a Egyptští do Assyrie, a sloužití budou Egyptští s Assyorskými Hospodinu. ²⁴ V ten den bude Izrael Egyptským a Assyorským jako tøetí z nich, i budou požehnaní u prostøed zemì. ²⁵ Nebo požehná jim Hospodin zástupù, øka: Požehnaný lid mùj Egyptský, a dílo rukou mých Assur, i dìdictví mé Izrael.

20

¹ Léta, kteréhož pøitáhl Tartan do Azotu, poslán jsa od Sargona, krále Assyorského, a když bojoval proti Azotu, a vzal jej, ² Èasu toho mluvil Hospodin skrze Izaiáše syna Amosova, øka: Jdi a slož žíni z bedr svých, a obuv svou zruj s noh svých. I uèinil tak, a chodil nahý a bosý. ³ I øekl Hospodin: Jakož chodí služebník mùj Izaiáš nahý a bosý, na znamení a zázrak, tøetího roku Egypta a Mouøenínské zemì, ⁴ Tak povede král Assyorský jaté Egyptské a jaté Mouøenínské, mladé i staré, nahé a bosé, s obnaženými zadky, k hanbì Egyptských. ⁵ I užasnou se a zahanbí nad

Mouøeníny, útoèištim svým, a nad Egyptskými, chloubou svou. ⁶ Tedy øekne obyvatel ostrovu tohoto v ten den: Aj hle, to⁺ naše útoèišti, k nìmuž jsme se utíkali o pomoc, abychom vysvobozeni byli z moci krále Assyrského. Jakž bychom my tedy ušli?

21

¹ Bøímì pustého moøe. Jako vichøice na poledne se žene, tak pøijde z poušti, z zemì hrozné. ² Vidinì tvrdé jest mi ukázáno. Nešlechovník nešlechtnost páše, a zhoubece hubí. Pøitáhniž Elame, Médský oblehni. Všelíkému úpinì jeho pøestati rozkáži. ³ Z té pøíèiny naplnìna jsou bedra má bolestí, úzkosti postihly mne jako úzkosti rodièky; sklíèen jsem, slyše to, strnul jsem, vida to. ⁴ Zkormoutilo se srdce mé, hrùza pøedisila mne, noc mých rozkoší obrátila se mi v strach. ⁵ Pøistroj na stùl, nech⁺ stráž drží strážný, jez, pí. Vstaøte knížata, mažte pavézy. ⁶ Nebo tak øekl ke mnì Pán: Jdi, postav strážného, kterýž by to, což uhlédá, oznámil. ⁷ I vidìl vozy, a dvìma øady jízdu, vozy, kteréž oslové, a vozy, kteréž velbloudové táhli; šetøil za-jisté pilnì s velikou bedlivostí. ⁸ A volal jako lev: Já⁺, Pane mùj, stojím na stráži ustaviènì ve dne, nýbrž na stráži své já stávám v každyèkou noc. ⁹ (A aj, v tom pøijeli na vozích muži a dvìma øady jízda.) Zvolal tedy a øekl: Padl, padl Babylon, a všechny rytiny bohù jeho o zem roztøískány. ¹⁰ Mé⁺ jest humno, a obilé humna mého. Což jsem slyšel od Hospodina zástupù, Boha Izraelského, oznámil jsem vám. ¹¹ Bøímì Dumy. Slyším hlas z Seir: Strážný, co bylo v noci? Strážný, co se stalo v noci? ¹² Øekl strážný: Pøišlo jitro, a tolikéž noc; chcete-li hledati, hledejte. Navra⁺te se, pøiíte. ¹³ Bøímì na Arabii. Po lesích v Arabii nocleh mívati budete, ó pocestní Dedanských. ¹⁴ Obyvatelé zemì Tema necha⁺ vynesou vody vstøíc žíznivému; s chlebem jeho

necha⁴ vyjdou proti utíkajícímu. ¹⁵ Nebo pøed meèm utíkati budou, pøed meèm vytaženým, pøed luèištim nataženým, pøed tížkostí boje. ¹⁶ Tak zajisté øekl Pán ke mnì: Že po roce, jakýž jest rok nájemníka, pøestane všecka sláva Cedar, ¹⁷ A pozùstalý poèet støelcù udatných synù Cedar zmenšen bude; nebo Hospodin Bùh Izraelský to mluvil.

22

¹ Bøímì údolí vidinì. Což¹ se stalo, že jsi vystoupilo všeccko na støechy, ² Mìsto plné hømotu a hluku, mìsto veselící se? Zbití tvoji nejsou zbiti meèm, ani zhynuli v boji. ³ Všeccka knížata tvá rozprchla se napoøád, od støelcù svázána jsou. Což jich koli nalezeno jest v tobì, napoøád svázáni jsou, zdaleka utíkají. ⁴ Protož jsem øekl: Ponechejte mne, a⁴ hoøekuji s pláèem, a neusilujte mne tìšiti nad poplèniním dcerky lidu mého. ⁵ Nebo jest den ssoužení, a pošlapání, a v mysli sevøení ode Pána, Hospodina zástupù, v údolí vidinì, den boøení zdi, a køíku k horám. ⁶ Byltì zajisté Elam pochytil toul s vozy lidu vojenského, a Kir ukázal pavèzu. ⁷ I stalo se, že nejvýbornìjší údolí tvá naplnìna byla vozy, a vojáci silnì položili se u brány, ⁸ A odkryto bylo zastøení Judovo; však obrátìlo jsi zøetel v ten den k zbrojnè komoøe. ⁹ I k zboøeninám mìsta Davidova dohlédli jste, nebo mnohé byly, a shromáždili jste vody rybníka dolního. ¹⁰ Domy též Jeruzalémské seètli jste, i poboøili, abyste utvrdili zed. ¹¹ Udìlali jste také stav mezi dvìma zdmi pro vody rybníka starého, aniž jste popatøili k Uèiniteli jeho, a toho, kdo jej vzdìlal od starodávna, nevidìli jste. ¹² Nadto když volal Pán, Hospodin zástupù, v ten den k pláèi a k kvílení, a k lysinì a k pøepásání se žínì. ¹³ A aj, radost a veselí vaše zabijeti voly, a bítì ovce, jísti maso, a pítì víno, a øíkati:

Jezme, píme, nebo zítra zemøeme. ¹⁴ Ale známé⁴ jest to v uších mých, praví Hospodin zástupù. Protož nikoli vám nebude odpuština ta nepravost, až i zemøete, praví Pán, Hospodin zástupù. ¹⁵ Takto praví Pán, Hospodin zástupù: Jdi, vejdi k Sochitskému tomu, k Sobnovi správci domu, a øekni: ¹⁶ Co ty zde máš? A koho zde máš, že jsi vytesal sobì zde hrob? Vytesals sobì na vysokém místì hrob svùj, a vystavìls na skále pøíbytek svùj. ¹⁷ Aj, Hospodin, kterýž tì pøistøel, jakž na muže znamenitého náleží, a kterýž tì výbornì pøiodìl, ¹⁸ Prudce tì zakulí jako kuli do zemì všelijak prostranné. Tam umøeš, tam i vozové slávy tvé, ó ohyzdo domu Pána svého. ¹⁹ A tak seženu tì s místa tvého, a s úøadu tvého svrhu tì. ²⁰ I stane se v ten den, že povolám služebníka svého Eliakima syna Helkiášova, ²¹ A obleku jej v sukni tvou, a pasem tvým potvrdím ho, panování tvé také dám v ruku jeho. I bude za otce obyvatelùm Jeruzalémským a domu Judovu, ²² A vložím klíè domu Davidova na rameno jeho. Když otevøe, žádný nezavøe, a když zavøe, žádný neotevøe. ²³ A vbiji jej jako høebík v místì pevném, a bude stolicí slávy domu otce svého. ²⁴ I závisí na nìm synové a dcery všecku slávu domu otce jeho, všecko nádobí, i to nejmenší, od nádobí, z nihož se pije, až do všech nádob vinných. ²⁵ V ten den, praví Hospodin zástupù, pohne se høebík, kterýž vbit byl v místì pevném, a vy⁴at bude, a spadne, od⁴ato bude i bøímì, kteréž jest na nìm; nebo Hospodin mluvil.

23

¹ Bøímì Týru. Kvìlte lodí moøské; nebo poplénìn jest, tak že není ani domu. Aníž kdo pøichází z zemì Citim; známé uèinìno jest jim. ² Umlknìtež obyvatelé ostrovu, kterýž kupci Sidonští, plavíce se pøes moøe, naplòovali, ³ A jehož úrody na velikých vodách, símì Sichor,

žeò jeho, užitek potoka, a kterýž byl skladem národù.
⁴ Zastyí se, Sidone, nebo praví moøe, pevnost moøská, økuc: Nepracuji ku porodu, a nerodím, a nevychovávám mládencù, aniž odchovávám panen. ⁵ Jakož nad povìstí o Egyptu, tak žalostiti budou nad povìstí o Týru. ⁶ Pøepravte se do Tarsu, kvìlte obyvatelé ostrovu. ⁷ To-liž by se vždycky veselilo? Jestí[†] starožitnost jeho ode dnù starodávních, ale zavedou[†] je daleko nohy jeho. ⁸ Kdo že to usoudil proti Týru, korunujícímu jiné, jehož kupci jsou jako knížata, a kramáøi jeho znamenití v zemi? ⁹ Hospodin zástupù usoudil to, aby zohavil pýchu všelikého slavného, a za nic položil všechny znamenité zemi. ¹⁰ Navra[†] se do zemi své jako øeka, ó dcero Tarská, není[†] tam více ani pasu. ¹¹ Vztáhl ruku svou na moøe, pohnul královstvími; Hospodin pøikázal o tržišti, aby zkaženy byly pevnosti jeho. ¹² A øekl: Nebudeš se více veseliti, trpíc nátisk, panno, dcero Sidonská. Povstaò, beø se do Citim, ale i tam nebudeš mítí odpoèinutí. ¹³ Aj, zemi Kaldejská, ten lid nebyl lidem. Assur vzdìlal ji pro obyvatele pustin, vystavili viže jejich, vzdìlali paláce její, tak že i Assyrii vyvrátil. ¹⁴ Kvìlte lodí moøské, nebo zpuština jest pevnost vaše. ¹⁵ I stane se v ten den, že v zapomenutí bude Týrus za sedmdesáte let, jako za vik krále jednoho. Do skonání sedmdesáti let bude mítí Týrus jako písnièku nevístky. ¹⁶ Vezmi harfu, obcházej místo, ó nevístko v zapomenutí daná, hrej dobøe, zpívej dlouho, abys v pamìt uvedena byla. ¹⁷ I bude po dokonání sedmdesáti let, že navštíví Hospodin Týr, ale on navrátí se zase k nevístèí mzdì své, a smilniti bude se všemi královstvími zemi na okršlku svìta. ¹⁸ Však kupectví jeho a mzda jeho svatá bude Hospodinu. Nebude na poklad skládána, ani schovávána, ale pro ty, kteøíž pøebývají pøed Hospodinem, bude kupectví jeho, aby jedli do sytosti, a mìli roucho dobré.

24

¹ Aj, Hospodin vyprázdní zemi, a pustou uèiní; promìní zajisté zpùsob její, a rozptýlí obyvatele její. ² I bude^t jakož lid tak kníže, jakož služebník tak pán jeho, jakož ðívka tak paní její, jakož kupující tak prodávající, jakož pùjèující tak vypùjèující, jakož lichevník tak ten, jenž lichvu dává. ³ Náramní vyprázdina bude zemì, a velice zloupena; nebo Hospodin mluvil slovo toto. ⁴ Kvìliti bude a padne zemì, zemdlí a padne okršlek zemì, zemdlejí vysokí národové zemští, ⁵ Proto že i ta zemì poškvrnìna jest pod obyvateli svými; nebo pøestoupili zákony, zmìnili ustanovení, zrušili smlouvu vènou. ⁶ Protož prokletí zžìøe zemì, a vyplénìni budou obyvatelé její; protož hoøeti budou obyvatelé zemì, a pozùstane lidí malièko. ⁷ Žalostiti bude mest, usvadne vinný kmen, úpiti budou všickni veselého srdce. ⁸ Odpoèine radost bubnù, pøestane hluk veselících se, utichne veselí harfy. ⁹ Nebudou píti vína s prozpìvováním, zhoøkne opojný nápoj pitelùm jeho. ¹⁰ Potòino bude mìsto marnosti; zavøín bude každý dùm, aby do niho nechodili. ¹¹ Naøíkání bude na ulicích pro víno, zatemnìno bude všeliké veselí, odstìhuje se radost zemì. ¹² Zùstane v mìstì pouš^t, i brány zboøeny budou. ¹³ Nebo tak bude u prostøed zemì, u prostøed národù, jako oèesání olivy, jako pabirkování, když se dokoná vinobraní. ¹⁴ Ti^t pozdvihnou hlasu svého, prozpìvovati budou v dùstojnosti Hospodinovi, prokøikovati budou i pøi moøi. ¹⁵ Protož v údolích oslavujte Hospodina, na ostrovích moøských jméno Hospodina Boha Izraelského. ¹⁶ Od konèin zemì slyšíme písnièky o slávi spravedlivého. Ale já øekl jsem: Zchuravìl jsem, zchuravìl jsem. Ach, na mé hoøe, že nešlechtní nešlechtnost provodí, nešlechtnost, pravím, že tak nestydatì páší. ¹⁷ Hrùza a jáma a osídlo tì oèekává, ó obyvateli zemì. ¹⁸ I stane se,

že kdož uteče pøed povìstí strachu, upadne do jámy, a kdož vyleze z jámy, v osídle uvázne; nebo prùduchové s výsosti otevøíni budou, a zatøesou se základové zemì. ¹⁹ Velmi se rozstoupí zemì, velice se rozpadne zemì, náramnì pohybovati se bude zemì. ²⁰ Motaje, motati se bude zemì jako opilý, a pøenešena bude jako chaloupka; nebo tížce na ni dolehne nepravost její, i padne tak, že nepovstane více. ²¹ I stane se v ten den, navštíví Hospodin vojsko vysoké na výsosti, též i krále zemské na zemì. ²² Kteøížto shromáždìni budou, tak jako shromažiování bývají vìzòové do žaláøe, a zavøíni budou u vìzení; po mnohých, pravím, dnech navštívìni budou. ²³ I zahabí se mìsíc, a zastydí slunce, když kralovati bude Hospodin zástupù na hoøe Sion, a v Jeruzalémì, a pøed starci svými slavnì.

25

¹ Hospodine, ty jsi Bùh mùj, vyvyšovati ti budu, a oslavovati budu jméno tvé; nebo jsi uèinil pøedivné vìci. Rady tvé zdávna uložené jsou vìrná pravda. ² Nebo jsi obrátil mìsto v hromadu, mìsto hrazené v zòíceninu, paláce cizozemcù, aby nebyli mìstem, a na vìky aby nebyli zase staveni. ³ Protož ctíti ti budou lid silný, mìsta národù hrozných báti se tebe budou. ⁴ Nebo jsi byl hradem chudému, hradem nuznému v úzkosti jeho, útoèištím pøed povodní, zastínìním pøed horkem; (nebo vzteklost ukrutníkù podvrátila by zed). ⁵ Hluèení cizozemcù jsi pøetřhl jako horkost v sucho, horkost stínem oblaku; zhouba ukrutných pøetržena. ⁶ I uèiní Hospodin zástupù všemním národùm na hoøe této hody z vícì tuèných, hody z vína vystálého, z vícì tuèných, mozk v sobì majících, z vína vystálého a uèištìného. ⁷ A zkazí na hoøe této zastøení, kteréž zastírá všechny lidi, a pøikrytí, jímž

pøikryti jsou všickni národové. ⁸ Sehlťi i smrt u vítizství, a setøe Panovník Hospodin slzu s všeliké tvæoi, a pohaninì lidu svého odejme ze vsí zemì; (nebo Hospodin mluvil). ⁹ Proèež øekne v ten den: Aj, Bùh náš tento jest, oèekávali^t jsme na něj, a vysvobodil nás. On^t jest Hospodin, jehož jsme oèekávali; plésati a veseliti se budeme v spasení jeho. ¹⁰ Nebo odpoèine ruka Hospodinova na hoøe této, a mlácen bude Moáb na místì svém, jako vymlacována bývá pleva do hnoje. ¹¹ A roztáhne^t ruce své u prostøed niho, jako roztahuje ten, kterýž plyne k plování, a ponížì pýchy jeho rameny rukou svých. ¹² A tak pevnost i výsost zdí tvých sehne, ponížì a srazí na zem až do prachu.

26

¹ V ten den zpívána bude píseò tato v zemi Judské: Mìsto máme pevné, sám Bùh spasením obdaøil zdi a valy jeho. ² Otevøete brány, a^t vejde národ spravedlivý, ostøíhající všeliké pravdy. ³ Èlovìka spoléhajícího na ti ostøíháš v pokoji; v pokoji, nebo v tebe doufá. ⁴ Doufejtež v Hospodina až na vìky; nebo v Hospodinu, v Hospodinu jest skála vìená. ⁵ Ale obyvatele vysokých míst snižuje, místa vyvýšeného ponížuje, ponížuje ho až k zemi, sráží je až do prachu. ⁶ Pošlapává je noha, nohy chudého, krokové nuzných. ⁷ Cesta spravedlivého jest upøímá; stezku spravedlivého vyrovnáváš. ⁸ Také na cestì soudù tvých, Hospodine, oèekáváme na ti; ke jménu tvému a k rozpomínání se na ti patøí žádost duše. ⁹ Duše má touží po tobì v noci, nýbrž i duchem svým ve mni ráno ti hledám. Nebo když soudové tvoji dìjí se na zemi, obyvatele okršlku zemského uèí se spravedlnosti. ¹⁰ Když se milost èinì bezbožnému, neuèí se spravedlnosti; v zemi pravosti nepravì èinì, a nehledí na dùstojnost Hospodinovu. ¹¹ Hospodine, aèkoli vyvýšena jest ruka tvá,

však toho nevidí. Uzøí^t a zahanbeni budou, závidíce lidu tvému; nadto i ohnìm ty nepøátely své sehlíš. ¹² Nám, Hospodine, zpùsobíš pokoj; nebo i všechno, cožkoli se dalo pøi nás, dílal jsi pro dobré naše. ¹³ Hospodine, Bože náš, panovali^t jsou nad námi páni jiní než ty, (my však toliko v tebe doufajíce, rozpomínali jsme se na jméno tvé). ¹⁴ Ale již zemøevše, neoživou^t, mrtví jsouc, nevstanou^t, proto že jsi je navštívil, a vyplénil, i zahladil všechnu památku jejich. ¹⁵ Rozmnožil jsi národ, ó Hospodine, rozmnožil jsi národ, a oslaven jsi, aè jsi jej byl vzdálil do všech konèin zemì. ¹⁶ Hospodine, v úzkosti hledali tebe, vylévali prosby, když jsi je trestával. ¹⁷ Jako tìhotná, blížíc se ku porodu, svírá se, køièí v bolestech svých, tak jsme byli pøed tváøí tvou, Hospodine. ¹⁸ Poèali jsme, svírali jsme se, jako bychom rodili vítr: však jsme žádného vysvobození nezpùsobili zemì, aniž padli obyvatelé okršlku zemského. ¹⁹ Oživou^t mrtví tvoji, tìla mrtvá má vstanou. Proci^tte a prozpìvujte, obyvatelé prachu. Nebo rosa tvá jako rosa na bylinách, ale bezbožné k zemì zporážíš. ²⁰ Ej lidé můj, vejdi do pokojù svých, a zavøi dvøe své za sebou; schovej se na malièkou chvílku, dokudž nepøejde hnìv. ²¹ Nebo aj, Hospodin béøe se z místa svého, aby navštívil nepravost na obyvatelích zemì, a odkryje zemì zbité své, a nebude pøikrývati více zmrdovaných svých.

27

¹ V ten den navštíví Hospodin meèm svým pøísným, velikým a mocným Leviatana, hada dlouhého, a Leviatana, hada stoèilého, a zabije draka, kterýž jest v moøi. ² V ten den o vinici výborné víno vydávající zpívejte. ³ Já Hospodin, kterýž ji ostøíhám, každé chvílky budu ji svlažovati, a aby jí nikdo neuškodil, v noci i ve dne ji ostøíhati. ⁴ Prchlivosti pøi mnì žádné není. Kdož mi dá

bodlák a trn, abych proti ní válèil, a spálil ji docela? ⁵ Zdali sváže sílu mou, aby uèinil se mnou pokoj, aby pravím, uèinil se mnou pokoj? ⁶ Vždyt na to pøijde, že se vkoøení Jákob, zkvetne a zroste Izrael, a naplní okršlek zemský ovocem. ⁷ Nebo zdaliž jej tak ubil, jako ubil nepøítele jeho? Zdali jej zamordoval, jako jsou jiní zmordováni od niho? ⁸ Vedlé míry trestal jej i tehdáž, když jej zavesti dal, ješto nepøítele zachvátil vitrem svým tuhým východním. ⁹ A protož tím způsobem oèištna bude nepravost Jákobova, a to^t bude veliký užitèek, že odejme høích jeho, když rozmece všecko kamení oltáøe jako kamení vápenné rozsypané, neostojí hájové, ani sluneèní obrazové; ¹⁰ Když mìsto hrazené zpustne, a bude pøíbytkem zavrženým a opuštíným jako poušt, tam pásti se bude tele, a tam léhati, a pokazí docela výstøelky jeho. ¹¹ Když poène zrátì žeò jeho, potøína bude; ženy pøijdouce, zapálí ji. Nebo ten lid nemá žádného rozumu; protož neslituje se nad ním uèinitel jeho, a stvoøitel jeho neuèiní jemu milosti. ¹² I stane se v ten den, když pomstu uvoditi bude Hospodin od toku øeky až do potoka Egyptského, že vy, synové Izraelští, po jednom sebrání budete. ¹³ Stane se také v ten den, že troubeno bude trubou velikou, i pøijdou, kteøíž byli zahynuli v zemi Assyrské, a zahrání byli do zemi Egyptské, a klanìti se budou Hospodinu na hoøe svaté v Jeruzalèmi.

28

¹ Bìda korunì pýchy, ožralcùm Efraimským, kvìtu nestálému v kráse a slávi své, tím, kteøíž jsou pøi vrchu údolí velmi úrodného, a ztupeným od vína. ² Aj, silný a mocný Páni jako pøíval s krupobitím, jako povìtøí vyvracející, jako povodeò vod prudkých a rozvodnilých prudce až k zemi porazí. ³ Nohami pošlapána bude koruna

pýchy, ožralci Efraimští. ⁴ Tehdáž stane se, že květ ten nestálý v kráse a slávi své tich, kteøíž jsou pøi vrchu údolí velmi úrodného, bude jako ranní ovoce, prvé než léto bývá; kteréž vida nikdo, nepustil by ho z ruky, až by je snídl. ⁵ V ten den bude Hospodin zástupù korunou ozdoby, a korunou okrasy ostatkùm lidu svého, ⁶ A duchem soudu sedícímu na soudu, a silou tím, kteøíž zapuzují válku až k bráni. ⁷ Ale i ti od vína bloudí, a od opojného nápoje se potácejí. Kníže i prorok bloudí, pøepløující se nápojem opojným, pohlčení jsou od vína, potácejí se od nápoje opojného, bloudí u vidiní, chybují v soudu. ⁸ Nebo všickni stolové plní jsou vývratkù a lejn, tak že žádného místa èistého není. ⁹ Kohož by vyuèoval umíní? A komu by posloužil, aby vyrozumìl nauèení? Zdali ostaveným od mléka, odtrženým od prsí? ¹⁰ Ponìvadž mìli nauèení za nauèením, nauèení za nauèením, správu za správou, správu za správou, trošku odtud, trošku od onud. ¹¹ A však jako by neznámou øeèí a cizím jazykem mluvil lidu tomuto, ¹² Kdyžto jim øekl: Toto[†] jest odpoèinutí, zpùsobte odpoèinutí ustalému, to[†] jest, pravím, odpoèinutí. Ale nechtili slyšeti. ¹³ I bude jim slovo Hospodinovo nauèení za nauèením, nauèení za nauèením, správa za správou, správa za správou, troška odtud, troška od onud; k tomu aby šli a padající nazpìt, setøíni byli, a zapleteni jsouce, aby polapeni byli. ¹⁴ Protož slyšte slovo Hospodinovo, muži posmìvaèi, panující nad lidem tímto, kterýž jest v Jeruzalémì: ¹⁵ Proto že øíkáte: Uèinili jsme smlouvu s smrtí, a s peklem máme srozumìní, pomsta rozvodnilá, aè pøecházeti bude, nepøijde na nás, jakžkoli jsme položili svod za útoèišti své, a pod falší jsme se ukryli: ¹⁶ Z té pøíèiny takto praví Panovník Hospodin: Aj, já zakládám na Sionu kámen, kámen zkušný, úhelný drahý, základ pevný; kdo vìsí, nebude[†] kvapiti. ¹⁷ A vykonám soud

podlé pravidla, a spravedlnost podlé závaží, i zamete to omylné útoèištì krupobití, a skryší povodeò zatopí. ¹⁸ A tak zrušena bude smlouva vašes smrtí, a srozumíní vaše s peklém neostojí; a když pøecházeti bude pomsta rozvodnilá, budete od ní pošlapáni. ¹⁹ Jakž jen poène pøecházeti, zachvátí vás; každého zajisté jitra pøecházeti bude, ve dne i v noci. I stane se, že sám strach tomu, což jste slyšali, k srozumíní poslouží, ²⁰ Zvlášť když bude tak krátké lùže, že se nebude lze stáhnouti, a pøikrytí úzké, by se i skrèil. ²¹ Nebo jako na hoøe Perazim povstane Hospodin, jako v údolí Gabaon hnìvati se bude, aby dìlal dílo své, neobyèejné dílo své, aby vykonal skutek svùj, neobyèejný skutek svùj. ²² A protož nebuítež již posmìvaèi, aby se nezadrhla osídla vaše; nebo o zkažení, a to jistém, vši zemì slyšel jsem ode Pána, Hospodina zástupù. ²³ Nastavte uší, a slyšte hlas mùj; pozorujte, a poslechnìte øeì mé. ²⁴ Zdaliž každého dne oøe oràè, aby sel, prohání brázdy, a vlàèí rolí svou? ²⁵ Zdali když srovná svrcek její, nerozsívá viky, a nerozmítá kmínu a neseje pšenice pøední a jeèmene výborného, i špaldy v místì pøíhodném? ²⁶ Nebo uèí jej rozšafnosti, Bùh jeho vyuèuje jej. ²⁷ Nebýváť pak okovaným smykem mlácena vika, aniž kolem vozním po kmínu se vùkol jezdí; nebo holí vytlouká se vika, a kmín prutem. ²⁸ Pšenice mlácena bývá; však i té ne vždycky mlátiti bude, aniž ji potøe kolem vozu svého, ani o zuby jeho rozdrobí. ²⁹ I to od Hospodina zástupu vyšlo, kterýž jest divný v radì, a veleslavný v skutku.

29

¹ Bìda Arieli, Arieli mìstu, v kterémž bydlil David. Pøidejte rok po roku, nechať zaøezují beránky. ² Však pøedce ssoužím Ariele. I nastane žalost a zámutek, nebo mi bude jako Ariel. ³ Položím se zajisté vùkol proti tobì

vojensky, a ssoužím ti bez lítosti, a vzdílám proti tobí šance. ⁴ Tehdy sníženo jsuc, z zemí mluviti budeš, a z prachu šeptati bude øeè tvá; bude, pravím, jako hadaèe z zemí hlas tvùj, a z prachu øeè tvá siptiti. ⁵ Nebo jako prášku drobného bude množství nepøáatel tvých, a jako plev létajících množství ukrutníkù, a stane se to hned v okamžení. ⁶ Od Hospodina zástupù navštíveno bude hromem a zemí tøesením, a zvukem velikým, vichøicí a bouøí a plamenem ohni šírajícího. ⁷ I bude^e jako zdání vidiní noèního množství všech národù bojujících proti Arieli, a všech válèících proti nimu a pevnostem jeho, a ssužujících jej. ⁸ Bude, pravím, jako když se laènému ve snách zdá, an jí, ale když procítí, prázdný jest život jeho; a jako když se žíznivému ve snách zdá, an pije, a když procítí, žíznivým zùstává, a duše jeho vždy žádá: tak bude množství všech národù, bojujících proti hoøe Sion. ⁹ Jak zpozdilí jste, ješto byste se mìli užasnouti; rozkoš provodíte, ješto byste mìli na pomoc volati. Zpili se, ale ne vínem; potácejí se, ale ne od nápoje opojného. ¹⁰ Nebo naplnil vás Hospodin duchem chropotu, a zavøel oèi vaše; prorok i knížat vašich nejopatrnějších oèi zastøel. ¹¹ Protož jest vám všeliké vidiní podobné slovùm knihy zapeèetiné, kterouž dadí-li tomu, kterýž zná písmo, økouce: Èti ji medle, i øekne: Nemohu, nebo zapeèetiná jest. ¹² Pakli dadí knihu tomu, kterýž nezná písma, økouce: Èti ji medle, tedy dí: Neznám písma. ¹³ Nebo praví Pán: Proto že lid tento pøibližuje se ústy svými, a rty svými ctí mne, srdce pak své vzdaluje a bázeð jejich, již se mne bojí, jest z pøikázání lidských pošlá: ¹⁴ Z té pøèèiny, aj, já také divnì zajdu s lidem tímto, divnì, pravím, a zázraènì. I zahyne moudrost moudrých jeho, a opatrnost opatrných jeho vymizí. ¹⁵ Bìda tím, kteøíž hluboko pøed Hospodinem skrývají radu, jejichž každý skutek dije se v temnostech,

a øíkají: Kdo nás vidí? A kdo nás øetøí? ¹⁶ Pøevrácená myølení vaše zdali nejsou podobná hlinì hrnìøovì? Zdali øíká dílo o dìlníku svém: Neuèinil mne? A úèinek øíkálíø o uèiniteli svém: Nerozumil? ¹⁷ Zdaliø po malièkém a kratièkém èasu neobráí se Libán v pole, a pole za les nebude poèteno? ¹⁸ I uslyší v ten den hluøí slova knihy, a z mrákoty a tmy oèi slepých prohlédnou. ¹⁹ Ale tiøí rozveselí se náramnì v Hospodinù, a chudí lidé v Svatém Izraelském plésati budou, ²⁰ Kdyøto pøestane ukrutník, a zahyne posmívaè, a všickni, kteøíø jsou pilni marnosti, vyplèníni budou, ²¹ Kteøíø obviòují z høíchu èlovìka pro slovo, a na toho, kterýø je tresce, v brání lécejí, a pro nic utiskují spravedlivého. ²² Protoø takto dí o domu Jákobovu Hospodin, kterýø vykoupil Abrahama: Nebude^t již zahanben Jákob, aniø více tváø jeho zbledne. ²³ Nebo když uzøí syny své, dílo rukou mých u prostøed sebe, an posvícují jména mého, tedy posvícovati budou Svatého Jákobova, a k bázni Boha Izraelského slouøiti, ²⁴ Aby bloudící duchem nabyli rozumnosti, a reptáci nauèili se umìní.

30

¹ Bìda synùm zpurným, dí Hospodin, skládajícím radu, kteráø není ze mne, a øíkrývajícím ji øíkrýtím, ale ne z ducha mého, aby høích k høíchu pøídávali; ² Kteøíø chodí a sstupují do Egypta, nedotazující se úst mých, aby se zmocòovali v síle Faraonovì, a doufali v stínu Egyptském. ³ Nebo síla Faraonova bude vám k hanbì, a to odpoèívání v stínu Egyptském k lehkosti, ⁴ Proto øe knížata jeho byli v Soan, a poslové jeho do Chanes chodili. ⁵ Vøecky^t k zahanbení pøivede skrze lid, kterýø jim nic neprospìje, aniø bude ku pomoci, ani k uøitku, ale k hanbì toliko a k útrøce. ⁶ Bøímì hovad poledních v zemi nátisku a

ssoužení, odkudž lev a lvíèe, ještìrka a drak ohnivý létající, odnesou na høbetì hovádek bohatství svá, a na hrbu velbloudù poklady své k lidu, kterýž jim nic neprospìje. ⁷ Nebo Egyptští nadarmo a na prázdno pomáhati budou. Proèež ohlašuji to, že by síla jejich byla s pokojem sedìti. ⁸ Nyní jdi, napiš to na tabuli pøed oèima jejich, a na knize vyrej to, aby to zùstávalo do nejposledního dne, a až na vïky vïkù, ⁹ Že lid tento zpuřný jest, synové lháøi, synové, kteøíž nechí poslouchati zákona Hospodinova; ¹⁰ Kteøíž øíkají vidoucím: Nemívejte vidiní, a prorokùm: Neprorokujte nám toho, což pravého jest; mluvte nám pochlebenství, prorokujte oklamání. ¹¹ Sejdìte s cesty, svozujte od stezky, necha^t se vzdálí od tváøi naší Svatý Izraelský. ¹² Protož takto praví Svatý Izraelský: Proto že pohrdáte slovem tím, a doufáte ve lsti a v pøevrácenosti, a spoléháte na ni: ¹³ Z té pøeìniny bude vám tato nepravost jako zed tržená padající, a vydutí na zdi vysoké, jejíž brzke a náhlé bývá obožení. ¹⁴ A rozrazí ji, jako rozrážejí nádobu hrneøskou rozbitou; neodpustí^t, tak že nebude nalezena po rozražení jejím ani støepina k nabrání ohni z ohništì, anebo k nabrání vody z louže. ¹⁵ Nebo tak øekl Panovník Hospodin, Svatý Izraelský: Obrátíte-li se, a spokojíte-li se, zachováni budete. V utišení se a v doufání bude síla vaše. Ale nechcete. ¹⁶ Nýbrž øíkáte: Nikoli, ale na koních uteèeme. Protož utíkati budete. Na rychlých ujedeme. Ale rychlejší budou stihající vás. ¹⁷ Jeden tisíc pøed okøiknutím jednoho, a pøed okøiknutím pìti utíkati budete, až (jestliže však vás co pozùstane), budete zanecháni jako okleštìné døevo na vrchu hory, a jako korouhev na pahrbku. ¹⁸ Proto^t pak shovívá Hospodin, milost vám èinì, a proto^t se vyvýší, aby se smiloval nad vámi; nebo Hospodin jest Bùh spravedlivý. Blahoslavení všickni, kteøíž oèekávají na nj. ¹⁹ Lid zajisté na Sionu a v

Jeruzalémì bydliti bude. Nikoli plakati nebudeš; k hlasu volání tvého bude všelijak milost èiniti s tebou. Hned jakž uslyší, ohlásí^t se. ²⁰ A aèkoli Pán dá vám chleba úzkosti a vody ssoužení, však nebudou více odjati tobì uèitelé tvoji, ale oèima svýma vídati budeš uèitele své, ²¹ A ušima svýma slýchati slovo tobì po zadu økoucích: To^t jest ta cesta, choíte po ní, buí že byste se na pravo neb na levo uchýlili. ²² Tedy zavržete obestøení rytin svých støíbrných, a odiv slitin svých zlatých; odloueíš je jako nemoc svou trpící, øka jim: Táhníte tam. ²³ Dá^t i dèš^t na rozsívání tvé, kterýmž bys osíval zemi, a chléb z úrody zemì, kterýž bude jadrný a zdárný; v ten den pásti se bude i dobytek tvùj na pastvišti širokém. ²⁴ Volové také i oslové, dìlající zemi, píci èistou jísti budou, kteráž opálkou a vijeèkou vyèištna bývá. ²⁵ Budou také na všeliké hoøe vysoké, a na všelikém pahrbku vyvýšeném pramenové a potokové vod, v den porážky veliké, když padnou viže. ²⁶ Bude i svítlo mìsíce jako svítlo slunce, svítlo pak slunce bude sedmernásobní, jako svítlo sedmi dnù, v den, v kterýž uváže Hospodin zlámání lidu svého, a ránu zbití jeho uzdraví. ²⁷ Aj, jméno Hospodinovo pøichází z daleka, jehožto hnìv hoøící a tížká pomsta; rtové jeho naplnìni jsou prchlivostí, a jazyk jeho jako oheò šírající. ²⁸ Duch pak jeho jako potok rozvodnilý, kterýž až do hrdla dosáhne, aby tøíbil národy, až by v nic obrázení byli, a uzdou svíral èelisti národù. ²⁹ I budete zpívati, jako když se v noci zasvìcuje slavnost, a veseliti se srdeènì, jako ten, kterýž jde s píš^talkou, bera se na horu Hospodinovu, k skále Izraelovì, ³⁰ Když dá slyšeti Hospodin hlas dùstojnosti své, a ukáže vztaženou ruku svou s hnìvem prchlivosti a plamenem ohnì šírajícího, an vše rozráží i pøívalem i kamenným krupobitím. ³¹ Hlasem zajisté Hospodinovým potøín bude Assur, kterýž jiné

kyjem bijíval. ³² Ale stane se, že každé udeøení holí, kterouž doloží na něj Hospodin, silnì dolehne; s bubny a harfami a bitvou veselou bojovati bude proti nìmu. ³³ Nebo pøipraveno jest již dávno peklo, také i samému králi pøipraveno jest. Hluboké a široké je uèinil, hranic jeho, ohnì a døvívì mnoho; dmýchání Hospodinovo jako potoksiry je zapaluje.

31

¹ Bìda tìm, kteøíž se utíkají do Egypta o pomoc, a v koních zpoléhají, a doufají v vozích, že jich mnoho, a v jezdcích, že jich množství veliké, a nepatøí k Svatému Izraelskému, aniž Hospodina hledají, ² Ješto⁴ i on jest moudrý. Protož uvede pomstu, a nezmnì⁴ slov svých, ale povstane proti domu zlostníkù a proti pomoci tìch, kteøíž páší nepravost. ³ Egyptští pak jsou lidé, a ne Bùh silný, a koni jejich tìlo, a ne duch. A protož jakž jen Hospodin vztáhne ruku svou, padne i pomocník, padne i ten, jemuž byl ku pomoci; a tak jednostejnì všickni ti na nic pøijdou. ⁴ Nebo tak øekl Hospodin ke mnì: Jako když lev øve aneb lvíèe nad loupeží svou, proti nìmuž byl-li by svolán houf pastýøù, køiku jejich se nedìsí, aniž se pro hluk jejich køoí: tak sstoupí Hospodin zástupù, aby bojoval o horu Sion, a o pahrbek její. ⁵ Jako ptáci létajíce, tak hájiti bude Hospodin zástupù Jeruzaléma, anobrž obhajuje vysvobodí, pomíjeje zachová. ⁶ Navra⁴tež se k tomu, od nihož hluboko zabøedli synové Izraelští. ⁷ Nebo v ten den zavržete jeden každý modly své støíbrné a modly své zlaté, kterýchž vám nadílaly ruce vaše, abyste høešili. ⁸ I padne Assur od meèe ne muže, a meè ne èlovìka zžíøe jej; a utíkati bude pøed meèem, a nejudatnìjší jeho pod plat uvedeni budou. ⁹ A tak skála jeho pro strach zmizí, a knížata jeho korouhve

ðisiti se budou, praví Hospodin, jehož jest oheð na Sionu a pec v Jeruzalémì.

32

¹ Aj, v spravedlnosti kralovati bude král, a knížata v soudu panovati budou. ² Nebo bude muž ten jako skryše pøed vètrem, a schrana pøed pøívalem, jako potokové vod na místì suchém, jako stín skály veliké v zemi vyprahlé. ³ A oèi vidoucích nebudou blíkati, a uši slyšících pozorovati budou. ⁴ Proèež srdce bláznù nabude umìní, a jazyk zajikavých prostrannì a svìtle mluviti bude. ⁵ Nebude^t více nazýván nešlechtný šlechtným, a skrbný nebude slouti štidrým. ⁶ Proto že nešlechtný o nešlechtnosti mluví, a srdce jeho skládá nepravost, jak by provodil ošemetnost, a mluvil proti Hospodinu scestné vici, jak by znuzil duši laèného, a nápoj žíznivému odjal. ⁷ Také i usilování skrbného jsou škodlivá; nebo nešlechtnosti obmýšlí, jak by k záhubì pøivedl ponížené slovy lživými, a mluvil proti nuznému pøed soudem. ⁸ Ješto šlechtný obmýšlí šlechtné vici, a takový^t pøi tom, což šlechtného jest, státi bude. ⁹ Ženy lhostejné, vstaòte, slyšte hlas mùj; dcery bezpeènì sobì poèínající, ušima pozorujte øeèi mé. ¹⁰ Za mnohé dny a léta vichrovány budete, ó vy v bezpeènosti bydlící; nebo pøestane vinobraní, a klizení úrod nepøijde. ¹¹ Tøestež se strachem, ó lhostejné, pohnítež se, bezpeènì sobì poèínající; svlecte se, a obnažte se, a pøepašte se po bedrách. ¹² Kvílíce nad prsy, nad poli výbornými a nad kmeny úrodnými. ¹³ Na zemi lidu mého trní a hloží vzejde, anobrž na všech domích veselých a místì plésajícím. ¹⁴ Nebo rozkošný palác opuštìn bude, hluk místa pøestane, hrad vysoký a viže obráceny budou v jeskynì na vìnost, k radosti divokým oslùm, a ku pastvišti stádùm. ¹⁵ Dokudž nebude vylit na nás duch s

výsosti, a nebude obrácena poušť v pole úrodné, a pole úrodné za les poeítáno. ¹⁶ I bude na poušti soud bydlti, a spravedlnost na poli úrodném pøebývati. ¹⁷ A zjeví se skutek spravedlnosti, pokoj, ovoce, pravím, spravedlnosti, pokoj a bezpečnost až na věky. ¹⁸ Nebo bydlti bude lid můj v obydlí pokojném, totiž v pøíbytcích nejbezpečnějších a v odpoeívání nejpokojnějších, ¹⁹ By^t pak i krupobití spadlo na les, a velmi sníženo bylo místo. ²⁰ Blaze vám, kteříž sejete na všelikých místech úrodných, vypouštijíc tam vola i osla.

33

¹ Bida tobì, zhoubce, ješto sám nebýváš huben, a kterýž nevírnì diláš, ješto tobì neèinili nevírnì. Když pøestaneš býti zhoubcím, pohuben budeš; když pøestaneš nevírnì èiniti, nevírnì^t èiniti budou. ² Hospodine, uèiò nám milost, na tebe^t oèekáváme; budiž ramenem svých každého jitra, a vysvobozením naším v èas ssoužení. ³ Pøed zvukem hømotu rozprchnou se národové, pøed vyvýšením tvým budou rozptýleni pohané. ⁴ A sebrána bude loupež vaše, tak jako sbírání bývajì chroustové; jako pøipadají kobylky, tak pøipadnou na ni. ⁵ Vyvýší^t se Hospodin, nebo na výsosti pøebývá, a naplní Sion soudem a spravedlností. ⁶ I bude upevnìním èasù tvých, silou i hojným spasením; moudrost a umìní, a bázeò Hospodinova poklad tvùj. ⁷ Aj, rekové jejich naòíkali vnì, jednatele pokoje hoøce plakali. ⁸ Zpustly silnice, pøestali choditi cestou; zrušil pøímìòí, nevážil sobì míst, za nic položil sobì èlovìka. ⁹ Kvílila a zemdlela zemì, stydìti se musil Libán a usvadl; Sáron uèinìn jako poušť, Bázan pak a Karmel oklácen. ¹⁰ Již^t povstanu, praví Hospodin, již vyvýšen, již vyzdvižen budu. ¹¹ Poènouce slámu, porodíte strništi; oheò dýchání vašeho sžíøe vás. ¹² I budou

národové vypálené vápno, trní pod⁴até, ohněm spálení budou. ¹³ Slyšte dalecí, co jsem uèinil, a poznejte blízcí sílu mou. ¹⁴ Zðisili se na Sionu høíšníci, podjala hrùza pokrytce, økocí: Kdož by z nás mohl ostáti pøed ohněm šírajícím? Kdož by z nás mohl ostáti pøed plamenem vìným? ¹⁵ Ten, kterýž chodí v spravedlnosti, a mluví pravé vìci, kterýž pohrdá ziskem z útisku, kterýž otøásá ruce své, aby darù nepøijímal, kterýž zacpává uši své, aby neslyšel rady o vraždì, a zavírá oèi své, aby se na zlé nedíval: ¹⁶ Ten na vysokých místech pøebývati bude, hradové na skalách útoèišti jeho, tomu chléb dán bude, vody jeho stálé budou. ¹⁷ Krále v okrase jeho uzòí oèi tvé, spatòí i zemi dalekou. ¹⁸ Srdce tvé pøemyšlovati bude o strachu, øka: Kdež jest písae, kde výbìrèí, kde spisovatel velikých domù? ¹⁹ Lidu ukrutného neuhledáš, lidu hluboké øeèi, jíž bys neslychal, a jazyku cizího, jemuž bys nerozumil. ²⁰ Patø na Sion, mìsto slavností našich, oèi tvé necha⁴ hledí na Jeruzalém, obydlí pokojné, stánek, kterýž nebude pøenešen, kolíkové jeho na vìky se nepohnou, a žádný provaz jeho se neztrhá; ²¹ Proto že velikomocný Hospodin jest nám na místì tom øekami tokù širokých, po nìmž nepùjde lodí s vesly, aniž bárka veliká po nìm pøecházeti bude. ²² Nebo Hospodin jest soudce náš, Hospodin ustanovitel práv našich, Hospodin král náš, on⁴ spasí nás. ²³ Osláblí⁴ jsou provazové tvoji, aniž budou moci utvrditi sloupu bárky své, ani roztáhnouti plachty, an⁴ již rozdílena bude koøist loupeže mnohé; i chromí rozchvátají koøist. ²⁴ Aniž dí kdo z obyvatelù: Nemocen jsem. Lid osedlý v nìm zproštin bude nepravosti.

34

¹ Pøistuptež národové, abyste slyšeli, a lidé pozorujte. Necha⁴ slyší zemi i plnost její, okršlek zemský i všeliký

plod jeho. ² Proto že hnìv Hospodinùv jest proti všemním národùm, a prchlivost proti všemu vojsku jejich: vyhubí je jako proklaté, a vydá je k zabití. ³ I budou povrženi zbití jejich, a z tìl mrtvých jejich vzejde smrad, a rozplynou se hory od krve jejich. ⁴ Chøadnouti bude i všecko vojsko nebeské, a svinuta budou nebesa jako kniha, a všecko vojsko jejich sprchne, jako prší list s vinného kmene, a jako nezralé ovoce s fíku. ⁵ Nebo opojen jest na nebi meè mùj; na Idumejské sstoupí, a na lid, na nějž jsem klatbu vydal, aby trestán byl. ⁶ Meè Hospodinùv bude plný krve, umastí se tukem a krví beranù a kozlù, tukem ledvin skopových; obit zajisté bude míti Hospodin v Bozra, a zabijení veliké v zemi Idumejské. ⁷ Sstoupí s nimi i jednorožcové a volèata s voly, i opije se zemì jejich krví, a prach jejich tukem se omastí. ⁸ Nebo den pomsty Hospodinovy, léto odplacování se, aby mštino bylo Siona. ⁹ A obrácení budou potokové její v smolu, a prach její v siru, a zemì její obrátí se v smolu hořící. ¹⁰ V noci ani ve dne neuhasne, na vïky vystupovati bude dým její, od národu až do pronárodu pustá zůstane, na vïky vïkù nebude, kdo by šel pøes ni. ¹¹ Ale osednou ji pelikán a výr, kalous také a krkavec budou bydliti v ní, a roztáhne po ní šòuru zahanbení a závaží marnosti. ¹² Šlechticù jejích volati budou k království, ale nebude tam žádného, nebo všecka knížata její zhynou. ¹³ A vzroste na palácích jejích trní, kopøivy a bodláèí na hradích jejích, a bude pøíbytkem drakù a obydlím sov. ¹⁴ Tam se budou potkávati spolu zviš s ptactvem, a pøíšera jedna druhé se ozývati; tam toliko noèní pøeluda se usadí, a odpoèinutí sobì nalezne. ¹⁵ Tam se zhnízdí sup, a škøèeti bude, a když vysedí, shromáždí je pod stín svùj; tam také shledají se luðáci jeden s druhým. ¹⁶ Hledejte v knize Hospodinovi, a ètíte. Ani jedno z tich nechybí, a jeden každý bez své

druže nebude; nebo to ústa Pánì pøikázala, a duch jeho shromáždí je. ¹⁷ On[†] zajisté vrže jim losy, a ruka jeho jim rozdílí ji provazcem; až na vïky didièni ji osednou, od národu až do pronárodu v ní pøebývati budou.

35

¹ Veseliti se budou z toho pouš[†] a pustina, plésati, pravím, bude pouš[†], a zkvete jako rùže. ² Ušlechtilé zkvete, ano i radostni plésati bude s prozpìvováním. Sláva Libánská dána jí bude, okrasa Karmelská a Sáronská. Ty[†] více uzøí slávu Hospodinovu, dùstojnost Boha našeho. ³ Posilòtež rukou opuštìných, a kolena klesající utvríte. ⁴ Rcete tím, kteøíž jsou bázlivého srdce: Posilòte se, nebojte se. Aj, Bùh váš s pomstou pøijde, s odplatou Bùh sám pøijde, a spasí vás. ⁵ Tehdáž otevrou se oèi slepých, otevrou se též i uši hluchých. ⁶ Tehdáž poskoèí kulhavý jako jelen, a jazyk nìmého prozpìvovati bude; nebo se vyprýští vody na poušti, a potokové na pustinách. ⁷ A obrátí se místo vyprahlé v jezero, a žíznivé v prameny vod; v doupatech drakù, v pelešech jejich tráva, tètí a síti. ⁸ Bude také tam silnice a cesta, kteráž cestou svatou slouti bude. Nepùjde po ní neèistý, ale bude samých tìchto; tou cestou jdoucí i nejhloupìjší nezbloudí. ⁹ Nebude tam lva, a lítá zvìš nebude choditi po ní, aniž tam nalezena bude, ale pùjdou po ní ti, jenž budou vysvobozeni. ¹⁰ Vykoupení, pravím, Hospodinovi navrátí se, a pøijdou na Sion s prozpìvováním, a veselé vìené bude na hlavì jejich; radosti a veselé dojdou, zámutek pak a úpìní uteèe od nich.

36

¹ Stalo se pak ètrnáctého léta kralování Ezechiášova, pøitáhl Senacherib král Assyrský proti všemním mìstùm Judským hrazeným, a zdobýval jich. ² I poslal král Assyrský Rabsaka z Lachis do Jeruzaléma k králi Ezechiášovi

s vojskem velikým. Kterýž se postavil u struhy rybníka hoøejšího, pøi silnici pole valcháøova. ³ Tedy vyšel k nìmu Eliakim syn Helkiášùv, kterýž byl správce domu, a Sobna písao, a Joach syn Azafùv, kancléø. ⁴ I mluvil k nim Rabsaces: Povìzte medle Ezechiášovi: Toto praví král veliký, král Assyrský: Jakéž jest to doufání, na kterémž se zakládáš? ⁵ Øekl jsem: Jisti že^t jest víc daremní; rady^t jest a síly k válce potøebí. A protož v koho doufáš, že mi se protivíš? ⁶ Aj, spolehl jsi na hùl tøtiny té nalomené, na Egypt, na niž zpodepøel-li by se kdo, pronikne ruku jeho, a probodne ji. Takový^t jest Faraø král Egyptský všemním, kteøíž v nìm doufají. ⁷ Pakli mi díš: V Hospodinu Bohu svém doufáme: zdaliž on není ten, jehož poboøil Ezechiáš výsosti i oltáøe, a pøikázal Judovi a Jeruzalému, øka: Pøed tímto oltáøem klanìti se budete? ⁸ Ale nu, potkej se medle se pánem mým králem Assyrským. Pøidám^t ještì dva tisíce koní, mùžeš-li jen mítì, kdo by na nich jeli. ⁹ Jakž tedy odoláš jednomu knížeti z nejmenších služebníkù pána mého, aèkoli máš doufání v Egyptu pro vozy a jezdcè? ¹⁰ Pøesto, zdali jsem bez Hospodina pøitáhl do zemì této, abych ji zkazil? Hospodin øekl mi: Táhnì na tu zemi, a zkaz ji. ¹¹ I øekl Eliakim a Sobna a Joach Rabsakovi: Mluv medle k služebníkùm svým Syrsky, však rozumíme, a nemluv k nám Židovsky pøed lidem tímto, kterýž jest na zdech. ¹² I odpovìdìl Rabsaces: Zdaliž ku pánu tvému a k tobì poslal mne pán můj, abych mluvil slova tato? Však k mužùm tím, kteøíž jsou na zdech, aby lejna svá jedli, a moè svùj spolu s vámi pili. ¹³ A tak stoje Rabsaces, volal hlasem velikým Židovsky, a øekl: Slyšte slova krále velikého, krále Assyrského: ¹⁴ Toto praví král: Nech^t vás nesvodí Ezechiáš, nebo^t nebude moci vyprostìti vás. ¹⁵ A nech^t vám nevelí Ezechiáš doufati v Hospodina, øka: Zajisté vysvobodí nás Hospodin, a nebude^t dáno

mìsto toto v ruku krále Assyrského. ¹⁶ Nepslochejte Ezechiáše. Nebo takto praví král Assyrský: Uèìòte mi to k líbosti, a vyjdìte ke mnì, i bude moci jísti jeden každý z vinice své, a jeden každý z fíku svého, a píti jeden každý vodu z èisterny své, ¹⁷ Dokudž nepøijdu, a nepoberu vás do zemì podobné zemi vaší, do zemì úrodné, zemì chleba a vinic. ¹⁸ Nech^t vás nesvodí Ezechiáš, øka: Hospodin vysvobodí nás. Zdaliž mohli vysvoboditi bohové národù jeden každý zemi svou z ruky krále Assyrského? ¹⁹ Kde jsou bohové Emat a Arfad? Kde jsou bohové Sefarvaim? Zdaliž jsou vysvobodili i Samaøí z ruky mé? ²⁰ Kteøí jsou mezi všemi bohy tìch zemí, ješto by vysvobodili zemi svou z ruky mé? Aby pak Hospodin mìl vysvoboditi Jeruzalém z ruky mé? ²¹ Oni pak mlèeli, a neodpovìdili jemu slova. Nebo takové bylo rozkázání královo, økoucí: Neodpovídejte jemu. ²² I pøišel Eliakim syn Helkiášùv, kterýž byl správcím domu, a Sobna písao, a Joach syn Azafùv, kanclèo, k Ezechiášovi, majíce roucha roztržená, a oznámili jemu slova Rabsakova.

37

¹ I stalo se, když to uslyšel král Ezechiáš, že roztrhl roucho své, a odìl se žíní, a všel do domu Hospodinova. ² I poslal Eliakima správce domu, a Sobnu písaoe, a starší z kníží, obleèené v žínì k Izaiášovi proroku, synu Amosovu. ³ Kteøíž øekli jemu: Toto praví Ezechiáš: Den úzkosti a útržky i rouhání jest den tento, proto že se pøiblížil plod k vyjití, ale není síly ku porodu. ⁴ Ó by slyšel Hospodin Bùh tvùj slova Rabsakova, jehož poslal král Assyrský pán jeho, aby utrhal Bohu živému, a pomstil Hospodin Bùh tvùj tìch slov, kteráž slyšel. Protož pozdvihni modlitby za tento ostatek lidu, kterýž se nalézá. ⁵ I pøišli služebníci krále Ezechiáše k Izaiášovi. ⁶ Jimž odpovìdìl Izaiáš: Toto

povíte pánu svému: Takto praví Hospodin: Nestrachuj se slov těch, kteráž jsi slyšel, jimiž se mně rouhali služebníci krále Assyrského. ⁷ Aj, já pustím naò vítr, aby uslyše povìst, navrátil se do zemi své, a uèiním to, že padne od meèe v zemi své. ⁸ Navrátil se pak Rabsaces, nalezl krále Assyrského, an dobývá Lebna. Nebo uslyšel, (proèež odtrhl od Lachis), ⁹ Uslyšel, pravím, o Tirhákovi králi Mouøenínském, ano pravili: Táhne, aby bojoval s tebou. A však uslyšev to, vždy poslal posly své k Ezechiášovi s tímto slovy: ¹⁰ Takto povíte Ezechiášovi králi Judskému, økouce: Nech^t tebe nesvodí Bùh tvùj, v němž ty doufáš, øíkaje: Nebude dán Jeruzalém v ruku krále Assyrského. ¹¹ Aj, slyšels, co jsou uèinili králové Assyřtí všechním zemím, pohubivše je, a ty bys mìl býti vysvobozen? ¹² Zdaliž jsou je vysvobodili bohové těch národù, kteréž zahladili pøedkové moji, Gozana, Charana, Resefa a syny z Eden, kteøíž byli v Telasar? ¹³ Kde jest král Emat, a král Arfad, a král mìsta Sefarvaim, Ana i Ava? ¹⁴ Protož vzav Ezechiáš list z ruky poslù, pøeètl jej a vstoupiv do domu Hospodinova, rozvinul jej Ezechiáš pøed Hospodinem. ¹⁵ A modlil se Ezechiáš Hospodinu, øka: ¹⁶ Hospodine zástupù, Bože Izraelský, kterýž sedíš nad cherubíny, ty jsi sám Bùh všech království zemi, ty jsi uèinil nebe i zemi. ¹⁷ Nakloniž, Hospodine, ucha svého a uslyš; otevøi, Hospodine, oèi své a pohleì; slyš, pravím, všechna slova Senacheribova, kterýž poslal k èinìní útržek Bohu živému. ¹⁸ Tak^t jest, Hospodine, že^t jsou pohubili králové Assyřtí všechny ty krajiny i zemi jejich, ¹⁹ A uvrhli bohy jejich do ohnì; nebo nebyli bohové, ale dílo ruku lidských, døevo a kámen, protož zahladili je. ²⁰ A nyní, Hospodine Bože náš, vysvobì nás z ruky jeho, a^tby poznala všechna království zemi, že jsi ty Hospodin sám. ²¹ Tedy poslal Izaiáš syn Amosùv k Ezechiášovi, øka: Toto praví Hospodin Bùh

Izraelský: Zaè jsi mi se modlil strany Senacheriba krále Assyrského, ²² Toto[†] jest slovo, kterèž mluvil Hospodin o nim: Pohrdá tebou, a posmívá se tobì panna, dcera Sionská, potøásá hlavou za tebou dcera Jeruzalémská. ²³ Kohož jsi zhanìl? A komus se rouhal? A proti komus povýšil hlasu, a pozdvihl zhùru oèì svých? Proti Svatému Izraelskému. ²⁴ Skrze služebníky své utrhal jsi Pánu, a øekl jsi: Ve množství vozù svých já jsem vytáhl na hory vysoké, na stránì Libánské, a zpodtínám vysoké cedry jeho, i spanilé jedle jeho, a vejdu na nejvyšší kraj jeho do lesù a výborných rolí jeho. ²⁵ Já jsem vykopal a pil vody; nebo jsem vysušil nohama svýma všechny potoky míst obležených. ²⁶ Zdalis neslyšel, že jsem již to dávno uèinil, a ode dnù starých to sformoval? Nyní pak k tomu pøivozuji, aby v pouš[†] a v hromady rumu místa hrazená obrácena byla, ²⁷ A jejich obyvatelé ruce oslablé majíc, pøedišeni a zahanbeni jsouc, byli jako bylina polní, a zelina vzcházející, jako tráva na støechách, a osení rzí zkažené, prvé než by dorostlo. ²⁸ Sedání pak tvé, a vycházení tvé i vcházení tvé znám, i vzteklost tvou proti sobì. ²⁹ Ponìvadž ty se vztíkáš proti mnì, a tvé zpouzení pøišlo v uši mé, protož vpustím udici svou v chøìpi tvé, a udidla svá v ústa tvá, a odvedu ti zase tou cestou, kterouž jsi pøišel. ³⁰ A toto mïj za znamení: Budete jísti roku prvního, co samo od sebe zroste, též druhého roku, což se samo od sebe zrodí, tøetího pak roku budete síti a žítì a štipovati vinice, a jísti ovoce jejich. ³¹ Ostatek zajisté domu Judova, kterýž pozùstal, vpustí zase koøeny své hluboce, a vydá užitek zhùru. ³² Nebo z Jeruzaléma vyjdou ostatkové, a zachování z hory Siona. Horlivost Hospodina zástupù uèiní to. ³³ A protož toto praví Hospodin o králi Assyrském: Nevejde[†] do místa tohoto, aniž sem støely vstøelì, aniž na ni dotrou pavéznìci, aniž udìlají u niho

náspu. ³⁴ Cestou, kterouž pøitáhl, zase navrátí se, a do mìsta tohoto nevejde, praví Hospodin. ³⁵ Nebo chrániti budu mìsta tohoto, abych je zachoval pro sebe a pro Davida služebníka svého. ³⁶ Tedy vyšel andìl Hospodinùv, a zbil v vojšti Assyrském sto osmdesáte a pìt tisícù. I vstali velmi ráno, a aj, všickni mrtví. ³⁷ A tak odjel, anobrž utekl, a navrátìl se Senacherib král Assyrský, a bydlil v Ninive. ³⁸ I stalo se, když se klanìl v chrámì Nizrocha boha svého, že Adramelech a Sarasar, synové jeho, zabili jej meèem, a utekli do zemì Ararat. I kraloval Esarchaddon syn jeho místo niho.

38

¹ V tìch dnech roznemohl se Ezechiáš až k smrti. I pøišel k ni mu Izaiáš syn Amosùv, prorok, a øekl jemu: Toto praví Hospodin: Zøeì dùm svùj, nebo umøeš, a nebudeš živ. ² I obrátìl Ezechiáš tváø svou k stìni, a modlil se Hospodinu. ³ A øekl: Prosím, ó Hospodine, rozpomeò se nyní, že jsem stále chodil pøed tebou v pravdi a v srdci upøímém, a že jsem to èinil, což dobrého jest pøed oèima tvýma. I plakal Ezechiáš pláèem velikým. ⁴ Tedy stalo se slovo Hospodinovo k Izaiášovi, økoucí: ⁵ Jdi a rci Ezechiášovi: Toto praví Hospodin Bùh Davida otce tvého: Slyšel^t jsem modlitbu tvou, vidìl jsem slzy tvé; aj, já pøidám ke dnùm tvým patnácte let. ⁶ A z ruky krále Assyrského vysvobodím ti i mìsto toto, a chrániti budu mìsta tohoto. ⁷ A toto budeš mítì znamení od Hospodina, že Hospodin uèinì víc tuto, kterouž mluvil: ⁸ Aj, já navrátím zpátkem stín po stupních, po nichž sešel na hodinách sluneèných Achasových, o deset stupòù. I navrátìlo se slunce o deset stupòù, po týchž stupních, po nichž bylo sešlo. ⁹ Zapsání Ezechiáše krále Judského, když nemocen byl, a ozdravil po nemoci své: ¹⁰ Já^t jsem byl øekl v pøestøizení dnù svých,

že vejdu do bran hrobu, zbaven budu ostatku let svých. ¹¹ Øekl jsem byl, že neuzøím Hospodina, Hospodina v zemi živých, nebudu vídati èlovìka více mezi pøebývajícími na svìtì. ¹² Pøebývání mé pomíjí, a stìhuje se ode mne jako stánek pastýøský; pøestøihl jsem jako tkadlec život svùj, od tøisní odøeže mne. Dnes døíve než noc pøijde, uèiníš mi konec. ¹³ Pøedkládal jsem sobì v jitøe, že jako lev tak potøe všechny kosti mé, dnes døíve než noc pøijde, že mi uèiníš konec. ¹⁴ Jako øeøáb a vlaštovice pištil jsem, lkal jsem jako holubice, oèi mé zhùru pozdvižené byly. Pane, násilè trpím, ó prodlíž mi života. ¹⁵ Ale co⁺ mám více mluvit? I pøedpovìdìl mi, i uèinil, že živ pobudu mimo všechna léta svá po hoøkosti duše své. ¹⁶ Pane, kdo po nich i v nich živi budou, všechnìm znám bude život dýchání mého, žes mi zdraví navrátil, a mne pøi životu zachoval. ¹⁷ Aj, v èas pokoje potkala mne byla hoøkost nejhoøejší, ale tobì zalíbilo se vytrhnouti duši mou z propasti zkažení, proto že jsi zavrhl za høbet svùj všechny høíchy mé. ¹⁸ Nebo ne hrob oslavuje tebe, ani smrt tì chválí, aniž oèekávají ti, jenž do jámy sstupují, pravdy tvé. ¹⁹ Ale živý, živý, ten⁺ oslavovati bude tebe, jako já dnes, a otec synùm v známost uvedí pravdu tvou. ²⁰ Hospodin vysvobodil mne, a protož písni mé zpívati budeme po všechny dny života našeho v domì Hospodinovi. ²¹ Øekl pak byl Izaiáš: Necha⁺ vezmou hrudu suchých fíkù, a pøiloží na vøed, a zdrav bude. ²² I øekl byl Ezechiáš: Jaké jest znamení, že vstoupím do domu Hospodina?

39

¹ Toho èasu poslal Merodach Baladan syn Baladanùv, král Babylonský, list a dary Ezechiášovi, když uslyšel, že nemocen byv, zase ozdravil. ² I zraдовал se z toho Ezechiáš, a ukázal jim dùm klénotù svých, støíbra a zlata a

vonných vůcí, a olej nejvýbornější, tolikéž dům zbroje své, a cožkoli mohlo nalezeno býti v pokladích jeho. Niěeho nebylo, ěehož by jim neukázal Ezechiáš v domì svém i ve všem panství svém. ³ V tom pøišel prorok Izaiáš k králi Ezechiášovi, a øekl jemu: Co pravili ti muži? A odkud pøišli k tobì? I odpovědìl Ezechiáš: Z zemì daleké pøišli ke mnì, z Babylona. ⁴ Øekl ješti: Co jsou vidìli v domì tvém? Odpovědìl Ezechiáš: Všecko, což jest v domì mém, vidìli. Niěeho není v pokladích mých, ěehož bych jim neukázal. ⁵ Tedy øekl Izaiáš Ezechiášovi: Slyšíš slovo Hospodina zástupù: ⁶ Aj, dnové pøijdou, že odneseno bude do Babylona, cožkoli jest v domì tvém, a cožkoli nachovali otcové tvoji, až do tohoto dne; nezùstane^t niěeho, (praví Hospodin). ⁷ I syny tvé také, kteøíž pojdu z tebe, kteréž zplodíš, poberou, a budou komorníci pøi dvoøe krále Babylonského. ⁸ Tedy øekl Ezechiáš Izaiášovi: Dobré^t jest slovo Hospodinovo, kteréž jsi mluvil. (A doložil): Proto že pokoj a pravda bude za dnù mých.

40

¹ Potìšujte, potìšujte lidu mého, dí Bùh váš. ² Mluvte k srdci Jeruzaléma, a ohlašujte jemu, že se již doplnil ěas uložený jeho, že jest odpuština nepravost jeho, a že vzal z ruky Hospodinovy dvojnásobnì za všechny høíchy své. ³ Hlas volajícího: Pøipravtež na poušti cestu Hospodinovu, pøímou uèìdte na pustinì stezku Boha našeho. ⁴ Každé údolí a^t jest vyvýšeno, a všeliká hora i pahrbek a^t jest snížen; což jest kòivého, a^t jest pøímé, a místa nerovná a^t jsou rovinou. ⁵ Nebo se zjevì sláva Hospodinova, a uzøí všeliké tìlo spolu, že ústa Hospodinova mluvila. ⁶ Hlas økocího: Volej. I øekl: Co mám volati? To, že všeliké tìlo jest tráva, a všeliká vzácnost jeho jako kvìt polní. ⁷ Usychá tráva, kvìt prší, jakž vítr Hospodinùv povane

na něj. V pravdì jsou lidé ta tráva. ⁸ Usychá tráva, kvìt prší, ale slovo Boha našeho zůstává na vky. ⁹ Na horu vysokou vystup sobì, Sione, zvlstovateli vícì potišených, povyš mocnì hlasu svého, Jeruzaléme, zvlstovateli vícì potišených, povyš, aniž se boj. Rci mìstùm Judským: Aj, Bùh váš. ¹⁰ Aj, Panovník Hospodin proti silnému pøijde, a rámì jeho panovati bude nad ním; aj, mzda jeho s ním, a dílo jeho pøed ním. ¹¹ Jako pastýø stádo své pásti bude, do náruèí svého shromáždí jehòátka, a v klínì svém je ponese, bøezí pak poznenáhlì pøede. ¹² Kdo zmìøil hrstí svou vody, a nebesa pídí rozmìøil? A kdo zmìøil mìrou prach zemì, a zvážil na váze hory, a pahrbky na závaží? ¹³ Kdo vystihl ducha Hospodinova, a rádcím jeho byl, že by mu oznámil? ¹⁴ S kým se radil, že by mu pøidal srozumìní, a nauèil jej stezce soudu, a vyuèil jej umìní, a cestu všelijaké rozumnosti jemu v známost uvedl? ¹⁵ Aj, národové jako krùpì od okova, a jako prášek na vážkách se poèítají, ostrovy jako nejmenší víc zachvacuje. ¹⁶ Ani Libán nepostaèil by k zanícení ohnì, a živoèichové jeho nepostaèili by k zápalné obiti. ¹⁷ Všickni národové jsou jako nic pøed ním, za nic a za marnost pokládají se u niho. ¹⁸ K komu tedy pøipodobníte Boha silného? A jaké podobenství pøirovnáte jemu? ¹⁹ Jakžkoli rytinu líeí øemeslník, a zlatník zlatem ji potahuje, a øetízky støíbrné k ní slévá; ²⁰ A ten, kterýž pro chudobu nemá co obitovati, døevo, kteréž by nepráchnivìlo, vybírá, a øemeslníka umìlého sobì hledá k pøistrojení rytiny, aby se nepohnula. ²¹ Zdaliž nevíte? Zdaliž neslýcháte? Zdaliž se vám nezvlstuje od poèátku? Zdaliž nesrozumíváte z základù zemì? ²² Ten, kterýž sedí nad okršlkem zemì, jejížto obyvatelé jako kobyly, kterýž rozprostøel jako kortýnu nebesa, a roztáhl je jako stánek k pøebývání, ²³ On^t pøivodí knížata na nic, soudce zemské jako nic

rozptyluje, ²⁴ Tak že nebývají štípeni ani sáti, aniž koene pouští do země paøez jejich. Nebo jakž jen zavane na ni, hned usychají, a vicher jako plevu zanáší je. ²⁵ K komu tedy pøipodobníte mne, abych podobný byl jemu, praví Svätý? ²⁶ Pozdvihnìte zhùru oèi svých, a vizte, kdo to stvoøil? Kdo vyvodí v poètu vojsko jejich, a všeho toho zejména povolává? Vedlé množství síly a veliké moci ani jedno z nich nehyne. ²⁷ Proèež tedy øíkáš, Jákože, a mluvíš, Izraeli: Skryta^t jest cesta má pøed Hospodinem, a pøe má pøed Boha mého nepøichází? ²⁸ Zdaliž nevíš, zdaž jsi neslychal, že Bùh vìený Hospodin, kterýž stvoøil konèiny země, neustává ani zemdlívá, a že vystižena býti nemùže moudrost jeho? ²⁹ On dává ustalému sílu, a tomu, ješto žádné síly nemá, moci hojnì udílí. ³⁰ Ustává a umdlévá mládež, a mládenci tížce klesají, ³¹ Ale ti, jenž oèekávají na Hospodina, nabývají nové síly. Vznášejí se peøím jako orlice; bìží, a však neumdlévají, chodí, a neustávají.

41

¹ Umlknìtež pøede mnou ostrovové, a národové necha^t se ssíli, necha^t pøistoupí, a tu a^t mluví. Pøistupmež spolu k soudu. ² Kdo vzbudil od východu spravedlivého, aby ho následoval? Kdo jemu podmanil národy, a zpùsobil, aby nad králi panoval, vydav je jako prach meèi jeho, a jako plevy rozptýlené luèišti jeho? ³ Shánìje se s nimi, prošel pokojnì cestou, po níž nohama svýma nechodíval. ⁴ Kdo to spravil a uèinil, povolávaje rodin od poèátku? Já Hospodin, první i poslední, já sám. ⁵ Vidili ostrovové, a ulekli se, konèiny země pøedisily se, shromáždili se a sešli. ⁶ Jeden druhému pomáhal, a bratru svému øíkal: Posilò se. ⁷ A tak posilòval tesao zlatníka, vyhlazujícího kladivo tluèením na nákovadlí, øíkaje: K sletování toto

dobré jest. I utvrdil to høebíky, aby se nepohnulo. ⁸ Ale ty, Izraeli služebníèe mùj, ty Jákobe, kteréhož jsem vyvolil, símì Abrahama, pøítele mého, ⁹ Ty, kteréhož jsem vychvátil od konèin zemì, nýbrž pominuv pøedníjších jejich, povolal jsem ti, øka tobì: Služebník mùj jsi, vyvolil jsem ti, aniž jsem zavrhl tebe. ¹⁰ Nebož se, nebo jsem já s tebou; nestrachuj se, nebo já jsem Bùh tvùj. Posilním ti, a pomáhati budu tobì, a podpíratì ti budu pravicí spravedlnosti své. ¹¹ Aj, zastydí se, a zahanbeni budou všickni, kteøíž se zlobí proti tobì; v nic obráçeni budou, a zahynou ti, kteøíž tobì odporují. ¹² Hledal-li bys jich, nenalezneš jich. Ti, kteøíž se s tebou nesnadní, v nic obráçeni budou, a na nic pøijdou ti, jenž s tebou válèí. ¹³ Nebo já, Hospodin Bùh tvùj, ujal jsem ti za tvou pravici, a pravím^t: Neboj se, já tobì pomáhati budu. ¹⁴ Neboj se, èervíèku Jákobùv, hrstko Izraelova, já spomáhati budu tobì, praví Hospodin, a vykupitel tvùj, Svätý Izraelský. ¹⁵ Aj, uèinil jsem ti jako smyk i s zuby novými po obou stranách; pomlátíš hory, a zetøeš je, a s pahrbky jako s plevami naložíš. ¹⁶ Pøevìješ je, v tom je vítr zachvátí, a vicher rozptýlí, ty pak plésati budeš v Hospodinu, v Svätém Izraelském chlubiti se budeš. ¹⁷ Chudé a nuzné, kteøíž hledají vody, an jí není, jejichž jazyk žízni prahne, já Hospodin vyslyším, já Bùh Izraelský neopustím jich. ¹⁸ Vyvedu na vysokých místech øeky, a u prostøed rovin studnice; obrátím pouš^t v jezero vod, a zemi vyprahlou v prameny vod. ¹⁹ Nasadím na poušti cedrù, výborných cedrù, myrtoví, a olivoví; vysadím pouš^t jedlovím, jilmem, též i pušpanem, ²⁰ Aby vidili, a poznali, a rozvažující, srozumili, že to ruka Hospodinova uèinila, a Svätý Izraelský že to stvoøil. ²¹ Veíte pøi svou, praví Hospodin, ukažte mocné dùvody své, dí král Jákobùv. ²² Necha^t pøistoupí, a nech^t nám oznámí to, což se státi má. Vìci

prvé stalé oznamte, abychom povážili v srdci svém, a poznali cíl jejich, aneb aspoð co jest budoucího, povìzte nám. ²³ Oznamte, co se budoucnì státi má, a poznáme, že bohové jste. Pakli, uèiòte něco dobrého neb zlého, abychom se ðisili, když bychom to vidìli spolu. ²⁴ Aj, vy naprosto nic nejste, a dílo vaše tolikéž nic není; protož ohavný^t jest, kdo vás zvoluje. ²⁵ Vzbudím od pùlnoci, ten pøitáhne, od východu slunce, ten svolá ve jménu mém, a obojí se na knížata jako na bláto, a pošlapá je jako hrnèíø hlinu. ²⁶ Kdo oznámí od poèátku, abychom vidìli, aneb od starodávna, abychom øekli: Práv jest? Naprosto žádného není, kdo by oznámil, aniž jest kdo, ješto by se dal slyšeti, aneb ješto by slyšel øeèi vaše. ²⁷ Já jsem první, kterýž Sionu pøedpovídám: Aj, aj, teí jsou; a Jeruzalému: Zvístovatele potíšených vící dám. ²⁸ Nebo vidím, že není žádného, není žádného mezi nimi rozumného; aè se jich otazují, však neodpovídají slova. ²⁹ Aj, všickni ti jsou marnost, za nic nestojí dílo jejich, vítr a daremní víc jsou slitiny jejich.

42

¹ Aj, služebník mùj, na kteréhož se zpodepru, vyvolený mùj, jehož libuje duše má. Ducha svého dám jemu, on^t soud národùm vynáseti bude. ² Nebude kòìeti, ani se vyvyšovati, ani slyšán bude vnì hlas jeho. ³ Tòtiny nalomené nedolomí, a lnu kouøícího se neuhasí, ale soud podle pravdy vynáseti bude. ⁴ Nebude neochotný, ani pøísný, dokudž soudu na zemi nevykoná, a uèení jeho ostrovové oèekávati budou. ⁵ Tak praví Bùh silný Hospodin, kterýž stvoøil nebesa, a roztáhl je, kterýž rozšíøil zemi, i to, což z ní pochází, kterýž dává dýchání lidu na ní, a ducha tím, jenž chodí po ní. ⁶ Já Hospodin povolal jsem tì v spravedlnosti, a ujal jsem tì za ruku tvou; protož ostøíhati

tì budu, a dám ti v smlouvu lidu, a za svìtlo národùm,
⁷ Abys otvíral oèi slepé, a vyvodil z žaláøe víznì, a z vízení ty, kteøíž sedí ve tmách. ⁸ Já jsem Hospodin, to^t jest jméno mé, a slávy své jinému nedám, ani chvály své rytinám.
⁹ Aj, prvníjší víci pøišly, a i nové pøedpovídaje, døíve než se zaènou, dám o nich slyšeti vám. ¹⁰ Zpívejte Hospodinu píseò novou, chvála jeho jest od konèin zemì, kteøíž se plavíte po moøi, i všecko, což v nìm jest, ostrovové i obyvatelé jejich. ¹¹ Pozdvihnìte hlasu pustiny i místa její, i vsi, v nichž bydlí Cedar, prokøikujte obyvatelé skal, s vrchu hor volejte. ¹² Vzdejte slávu Hospodinu, a chválu jeho na ostrovích zvístujte. ¹³ Hospodin jako silný rek vyjde, jako muž váleèný rozhorlí se, troubiti, anobrž i prokøikovati bude, a proti nepøátelùm svým zmužile sobì poèínati, øka: ¹⁴ Mlèel jsem dosti dlouho, èinil jsem se neslyše, zdržoval jsem se, ale již jako pracující ku porodu kòieeti budu, pohubím a sehlám vše pojednou. ¹⁵ V pustinu obrátím hory i pahrbky, a všelikou bylinu jejich usuším, a obrátím øeky v ostrovy, a jezera vysuším. ¹⁶ I povedu slepé po cestì, kteréž neznali, a po stezkách, kterýchž neumìli, provedu je; obrátím pøed nimi tmu v svìtlo, a co nerovného, v rovinu. To^t jest, což jim uèiním, a neopustím jich. ¹⁷ Obrátí se zpìt, zahanbeni budou ti, kteøíž doufají v rytinu, kteøíž øíkají slitinám: Vy jste bohové naši. ¹⁸ Ó hluší, slyštež, a vy slepí, prohlédnìte, abyste vidìli. ¹⁹ Kdo jest to slepý, jediný služebník můj? A hluchý, než posel můj, kteréhož posílám? Kdo slepý tak jako dokonalý? Slepý, pravím, jako služebník Hospodinùv? ²⁰ Hledì na mnohé víci, však nesrozumívá; otevøené maje uši, však neslyší. ²¹ Mìl^t jest Hospodin líbost v nìm pro spravedlnost svou, zvelebil jej zákonem, a slavného uèinil. ²² Že pak lid tento obloupený jest a potlaèený, jehožto mládence, což jich koli, jímají a do žaláøù skrývají, že jsou dáni v loupež,

aniž jest, kdo by je vytrhl, v rozchvátání, aniž jest, kdo by øekl: Navra^t zase, ²³ Kdo z vás ušima pozoruje toho, srozumívá tomu, aby se bedlivěji chtíl míti napotom? ²⁴ Kdo vydal v potlaèení Jákoba, a Izraele loupežníkùm? Zdali ne Hospodin, proti nìmuž jsme zhøešili? Nebo nechtili po cestách jeho choditi, aniž poslouchali zákona jeho. ²⁵ A protož vylil na nìj s prchlivostí hnìv svùj, a násilé boje, a zapálil jej vùkol, a však nepoznal toho. Zapálil jej, pravím, a však nepøipustil toho k srdci.

43

¹ Ale nyní takto praví Hospodin stvoøitel tvùj, ó Jákobe, a uèinitel tvùj, ó Izraeli: Neboj se, nebo vykoupil jsem tì, a povolal jsem tì jménem tvým. Mùj jsi ty. ² Když pùjdeš pøes vody, s tebou budu, pakli pøes øeky, nepøikvaèí tì; pùjdeš-li pøes oheò, nespálíš se, aniž plamen chytí se tebe. ³ Nebo já Hospodin Bùh tvùj, Svatý Izraelský, jsem spasitel tvùj. Dal jsem na výplatu za tebe Egypt, zemi Mouøenínskou a Sábu místo tebe. ⁴ Hned jakž jsi drahým uèinìn pøed oèima mýma, zveleben jsi, a já jsem tì miloval; protož dal jsem lidem za tebe, a národy za život tvùj. ⁵ Nebojž se, nebo já s tebou jsem. Od východu zase pøivedu sími tvé, a od západu shromáždím tì. ⁶ Díím pùlnoèní strani: Navra^t, a polední: Nezbraòuj. Pøiveí zase syny mé zdaleka, a dcery mé od konèin zemì, ⁷ Každého toho, jenž se nazývá jménem mým, a kteréhož jsem k slávi své stvoøil, ježž jsem sformoval, a kteréhož jsem uèinil. ⁸ Vyveí lid slepý, kterýž již má oèi, a hluché, kteøíž již mají uši. ⁹ Všickni národové necha^t se spolu shromáždí, a sberou se lidé. Kdo jest mezi nimi, ješto by to zvištoval, a to, což se pøednì státi má, aby oznámil nám? Nech^t vystaví sviðky své, a spravedlivi budou, aneb a^t slyší, a øeknou: Pravda^t jest. ¹⁰ Vy sviðkové

moji jste, praví Hospodin, a služebník můj, kteréhož jsem vyvolil, tak že můžete viděti, a mně viděti, i rozuměti, že já jsem, a že přede mnou nebyl sformován Bůh silný, aniž po mně bude. ¹¹ Já, já jsem Hospodin, a žádného není kromě mne spasitele. ¹² Já oznamuji, i vysvobozuji, jakž předpovídám, a ne nikdo mezi vámi z cizích bohů, a vy mi toho svědkové jste, praví Hospodin, že já Bůh silný jsem. ¹³ Ještě prvé nežli den byl, já jsem, a není žádného, kdož by vytrhl z ruky mé. Když co dělám, kdo ji odvrátí? ¹⁴ Takto praví Hospodin vykupitel váš, Svätý Izraelský: Pro vás poslali do Babylona, a sházím závory všecky, i Kaldejské s lodimi veselými jejich. ¹⁵ Já jsem Hospodin svätý váš, stvořitel Izraele, král váš. ¹⁶ Takto praví Hospodin, kterýž způsobuje na moři cestu, a na prudkých vodách stezku, ¹⁷ Kterýž vyvede vozy a koně, vojsko i sílu, eini, že v náhle padají, až i povstati nemohou, hasnou, jako knot hasne: ¹⁸ Nezpomínejte na první věci, a na starodávni se neohlédějte. ¹⁹ Aj, já uením víc novou, a tudíž se zjeví. Zdaliž o tom nevíte? Nadto způsobím na poušti cestu, a na pustinách řeky. ²⁰ I slaviti mne bude zvěř polní, drakové i sovy, že jsem vyvedl na poušti vody a řeky na pustinách, abych dal nápoj lidu svému, vyvolenému svému. ²¹ Lid, kterýž nastrojím sobě, chválu mou vypravovati bude, ²² Poněvadž jsi mne nevolal, ó Jákože, nýbrž steskoval se se mnou, ó Izraeli. ²³ Nepřivedl jsi mi hovádka k zápalům svým, a oběti svými neuctils mne; nenutil jsem tě, abys mi sloužil oběti suchými, aniž jsem tě tím obtěžoval, abys mi kadil. ²⁴ Nekoupil jsi mi za peníze vonných věcí, ani tukem obětí svých zavláčil jsi mne, ale zamístkval jsi mne hříchů svými, a obtížils mne nepravostmi svými. ²⁵ Já, já sám shlazuji přestoupení tvá pro sebe, a na hříchů tvé nezpomínám. ²⁶ Přiveď mi ku paměti, sušme se spolu; oznam ty, podlé jeho bys mohl

spravedliv býti. ²⁷ Otec tvůj první zhøešil, a uèitelé tvoji pøestoupili proti mnì. ²⁸ A protož smeci knížata z míst svatých, a vydám v prokletí Jákoba, a Izraele v pohaninì.

44

¹ A však nyní slyš, Jákobe, služebníèe mùj, a Izraeli, kteréhož jsem vyvolil. ² Toto dí Hospodin, kterýž ti uèinil, a sformoval hned od života matky, a spomáhá tobì: Neboj se, služebníèe mùj, Jákobe, a upøímý, kteréhož jsem vyvolil. ³ Nebo vyleji vody na žíznivého, a potoky na vyprahlost; vyleji Ducha svého na símì tvé, a požehnání své na potomky tvé. ⁴ I porostou jako mezi bylinami, jako vrbí vedlé tekutých vod. ⁵ Tento dí: Hospodinùv já jsem, a onen nazève se jménem Jákobovým, a jiný zapíše se rukou svou Hospodinu, a jménem Izraelským jmenovati se bude. ⁶ Takto praví Hospodin, král Izraelùv a vykupitel jeho, Hospodin zástupù: Já jsem první, a já poslední, a kromì mne není žádného Boha. ⁷ Nebo kdo tak jako já ohlašuje a oznamuje to, aneb spoøádá mi to hned od toho èasu, jakž jsem rozsadil lidi na svìtì? A kdo to, což pøijítì má, oznámìti jim mohou? ⁸ Nebojtež se, ani lekejte. Zdali hned zdávna nepovìdìl jsem tobì a neoznámil, èehož vy sami mnì svìdkové jste? Zdaliž jest Bùh kromì mne? Není^t jisti žádné skály, já^t o žádné nevím. ⁹ Ti, kteøíž formují rytiny, všickni nic nejsou; tolikéž ty milostné jejich nic neprospívají. Èehož ony sobì samy svìdectvím jsou; nic nevidí, aniž èeho znají, aby se stydìti mohly. ¹⁰ Kdo formuje Boha silného a rytinu slévá, k nièemu se to nehodí. ¹¹ Aj, všickni, i ti, kteøíž se k nìmu pøiúèastòují, zahanbeni budou, ovšem øemeslníci ti nad jiné lidi; by^t se pak všickni shromáždili a postavili, strašiti se musejí, a spolu zahanbeni budou. ¹² Kováø pochyti železo, dìlá pøi uhlí, a kladivy formuje modlu. Když ji dìlá všì silou

svou, ještě k tomu laění až do zemdlení, aniž se vody napije, až i ustává. ¹³ Tesaø roztáhna šòuru, znamenává ji hrudkou, spravuje ji úhelnicemi, a kružidlem rozmìøuje ji, až ji udílá tvárnost muže majcí a podobnost krásy èlovíka, aby sedìla doma. ¹⁴ Nasekaje sobì cedrù, vezme také cypøiš a dub aneb to, kteréž jest nejcelistvìjší mezi døívím lesním; i javor štìpuje, a děš^t jej k zrostu pøivozuje. ¹⁵ I bývá èlovíku k topení; nebo vezma z niho, zhòívá se. Roznìcuje také oheð, aby napekl chleba. Mimo to udílá sobì boha, a klaní se jemu; udílá z niho rytinu, a kleká pøed ní. ¹⁶ Èástku jeho pálí ohnìm, pøi druhé èástce jeho maso jí, peèe peèeni, a nasycen bývá. Zhòívá se také, a øíká: Aha, zhøel jsem se, vidìl jsem oheð. ¹⁷ Z ostatku pak jeho udílá boha, rytinu svou, pøed níž kleká, a klaní se, a modlí se jí, øka: Vysvobøi mne, nebo Bùh silný mùj jsi. ¹⁸ Neznajf ani soudí, proto že zaslepil oèi jejich, aby nevidìli, a srdce jejich, aby nerozumìli. ¹⁹ Aniž považují toho v srdci svém. Není umìní, není rozumu, aby kdo øekl: Díl z niho spálil jsem ohnìm, a pøi uhlí jeho napekl jsem chleba, pekl jsem maso, a jedl jsem, a mám z ostatku jeho ohavnost udìlati, a pøed špalkem døevìným klekati? ²⁰ Popelem se pase takový, srdce svedené skloðuje jej, aby nemohl osvoboditi duše své, ani øíci: Není-liž omylu v pøedsevzetí mém? ²¹ Pamatujž na to, Jákobe a Izraeli, proto že jsi ty služebník mùj. Já jsem ti sformoval, služebník mùj jsi, Izraeli, neudeš u mne v zapomenutí. ²² Zahladím jako hustý oblak pøestoupení tvá, a jako mrákotu hòíchy tvé; navratìž se ke mnì, nebo jsem ti vykoupil. ²³ Prozpìvujte nebesa, nebo Hospodin to uèinil; zvuète nižiny zemì, zvuèní prozpìvujte hory, les i všeliké døíví v niìm, nebo vykoupil Hospodin Jákoba, a v Izraeli sebe oslavil. ²⁴ Takto praví Hospodin vykupitel tvùj, a ten, kterýž ti sformoval hned od života matky: Já Hospodin èiním všechno, roztahuji

nebesa sám, rozprostírám zemi mocí svou. ²⁵ Rozptyluji znamení lháøù, a z hadaèù blázny dìlám; obracím moudré nazpìt, a umìní jejich v bláznovství. ²⁶ Potvrzují slova služebníka svého, a radu poslù svých vykonávám. Kterýž dìm o Jeruzalému: Bydleno bude v nìm, a o mìstech Judských: Vystavena budou, nebo pustiny jejich vzdìlám. ²⁷ Kterýž dìm hlubìnì: Vyschni, nebo potoky tvé vysuším. ²⁸ Kterýž dìm o Cýrovi: Pastýø mùj, nebo všelikou vůli mou vykoná, a øekne Jeruzalému: Zase vystaven buì, a chrámu: Založen buì.

45

¹ Takto praví Hospodin pomazanému svému Cýrovi, jehož pravici zmocním, a národy pøed ním porazím, a bedra králù rozpáši, a zotvírám pøed ním vrata, a brány nebudou zavírány: ² Já pøed tebou pùjdu, a cesty køivé zpøímím, vrata mìdiná potru, a závory železné posekám. ³ A dám tobì poklady skryté, a klénoty schované, abys poznal, že já jsem Hospodin Bùh Izraelský, kterýž tì ze jména volám. ⁴ Pro služebníka svého Jákoba a Izraele vyvoleného svého jmenoval jsem tì jménem tvým, i pøijmím tvým, aèkoli mne neznáš. ⁵ Já jsem Hospodin, a není žádného více, kromì mne není žádného Boha. Pøepásal jsem tì, aèkoli mne neznáš, ⁶ Aby poznali od východu slunce i od západu, že není žádného kromì mne. Já^t jsem Hospodin, a není, žádného více. ⁷ Kterýž formuji svìtlo, a tvoøím tmu, pùsobím pokoj, a tvoøím zlé, já Hospodin èiním to všechno. ⁸ Rosu dejte nebesa s hùry, a nejvyšší oblakové dštìte spravedlnost; otevøi se zemì, a a^t vzejde spasení, a spravedlnost a^t spolu vykvete. Já Hospodin zpùsobím to. ⁹ Bìda tomu, kdož se v odpory dává s tím, jenž jej sformoval, jsa støep jako jiné støepiny hlinìné. Zdaliž dí hlina hrnèìi svému: Což dìláš? Dílo tvé zajisté nièemné

jest. ¹⁰ Bída tomu, kterýž ōká otci: Co zplodíš? A ženi: Co porodíš? ¹¹ Takto praví Hospodin, Svatý Izraelský, a kterýž jej sformoval: Budoucí-liž více na mnì vyzvídati chcete, o synech mých a díle rukou mých mnì vymìšovati? ¹² Já jsem uèinil zemi, a èlovìka na ní stvoøil; já jsem, jehož ruce roztáhly nebesa, a všemu vojsku jejich rozkazují. ¹³ Já vzbudím jej v spravedlnosti, a všechny cesty jeho zpøímím. On⁺ vzdílá místo mé, a zajaté mé propustí, ne ze mzdy, ani pro dar, praví Hospodin zástupù. ¹⁴ Takto praví Hospodin: Práce Egyptská, a kupectví Mouøenínská, a Sabejští, muži veliké postavy, k tobì pøijdou, a tvoji budou. Za tebou se poberou, v poutech pùjdou, tobì se klanìti, a tobì se koøiti budou, ōkajíce: Toliko u tebe jest Bùh silný, a není žádného více kromì toho Boha. ¹⁵ (Jistì ty jsi Bùh silný, skrývající se, Bùh Izraelský, spasitel.) ¹⁶ Všickni onino se zastydí, a zahanbeni budou, spolu odejdou s hanbou èitelné obrazù; ¹⁷ Ale Izrael spasen bude skrze Hospodina spasením vìným. Nebudete zahanbeni, ani v lehkost uvedeni na vìky vikù. ¹⁸ Nebo tak praví Hospodin stvoøitel nebes, (ten Bùh, kterýž sformoval zemi a uèinil ji, kterýž utvrdil ji, ne na prázdno stvoøil ji, k bydlení sformoval ji): Já jsem Hospodin, a není žádného více. ¹⁹ Nemluvíím tajnì v místì zemském tmavém, neōkám semeni Jákobovu nadarmo: Hledejte mne. Já Hospodin mluvím spravedlnost, a zvístují více pravé. ²⁰ Shromažíte se a pøiíte, pøiblížte se spolu vy, kteøíž jste pozůstali mezi pohany. Nic neznají ti, kteøíž se s døevem rytiny své nosí; nebo se modlí bohu, kterýž nemùže vysvoboditi. ²¹ Oznamte a pøiveíte i jiné, a necha⁺ spolu v radu vejdou, a ukáží, kdo to od starodávna pøedpovìdìl, a hned zdávna oznámil? Zdali ne já Hospodin? Nebo⁺ není žádného jiného Boha kromì mne, není Boha silného, spravedlivého, a spasitele žádného kromì mne. ²² Obrátež zøetel ke mnì, abyste

spaseny byly všechny konèiny zemì; nebo já jsem Bùh silný, a není žádného více. ²³ Skrze sebe pøisáhl jsem, vyšlo z úst mých slovo spravedlnosti, kteréž nepùjde na zpìt: Že se mnì sklánìti bude všeliké koleno, a pøisahati každý jazyk, ²⁴ Øíkaje: Toliko v Hospodinu mám všelijakou spravedlnost a sílu, a až k samému pøijde; ale zahabeni budou všickni, kteøíž se koli zlobí proti nìmu. ²⁵ V Hospodinu ospravedlnìni budou, a chlubitì se všechno sími Izraelovo.

46

¹ Klesl Bèl, padl Nébo, modly jejich octnou se na hovadech a na dobytku. Tím zajisté, což vy nosíváte, budou náramnì obtížena až do ustání. ² Klesly, padly spolu, aniž budou moci retovati bøemene, nýbrž i oni sami v zajetí odejdou. ³ Slyšte mne, dome Jákobùv, a všickni ostatkové domu Izraelova, kteréž pìstují hned od života, kteréž nosím hned od narození: ⁴ Až i do starosti já sám, nýbrž až do šedin já ponesu; já jsem vás uèinil, a já nositi budu, já, pravím, ponesu a vysvobodím. ⁵ K komu mne pøipodobníte a pøirovnáte, aneb podobna uèiníte, abychom sobì podobní byli? ⁶ Ti, kteøíž marnì vynakládají zlato z mìšce, a støíbro na vážkách váží, najímají ze mzdy zlatníka, aby udìlal z nìho boha, pøed nímž padají a sklánìjí se. ⁷ Nosí jej na rameni, pìstují se s ním, a stavìjí ho na místì jeho, i stojí, z místa svého se nehýbaje. Volá-li kdo k nìmu, neozývá se, aniž jej z úzkosti jeho vysvobozuje. ⁸ Pamatujtež na to, a zastyíte se; pøipus'te to, ó zpronevìilí, k srdci. ⁹ Rozpomeðte se na první vici od vikù stalé, nebo já jsem Bùh silný, a není žádného více Boha, aniž jest mnì podobného. ¹⁰ Kterýž oznamuji pøi poèátku dokonání, a hned zdaleka to, což se ješti nestalo; øeknu-li co, rada má se koná, a vše, což mi se líbí, èiním. ¹¹ Kterýž zavolám od východu ptáka, z zemì

daleké toho, kterýž by vykonal uložení mé. Øekl jsem, a dovedu toho, umínil jsem, a vykonám to. ¹² Slyšte mne, vy urputného srdce, kteříž jste dalecí od spravedlnosti. ¹³ Já^t způsobím, aby se pøiblížila spravedlnost má. Nebude^t prodlévati, aniž spasení mé bude meškati; nebo složím v Sionu spasení, a v Izraeli slávu svou.

47

¹ Sstup a seì v prachu, panno dcero Babylonská, seì na zemi, a ne na trùnu, dcero Kaldejská; nebo nebudou ti více nazývati milostnou a rozkošnou. ² Chy^t se žernovu, a mel mouku; odkrej kadeøe své, obnaž nohy, odkrej hnáty, bøei pøes øeky. ³ Odkryta bude hanba tvá, a ukáže se mrzkost tvá. Mstítì budu, a nedám sobì žádnému pøekaziti, ⁴ Právì vykupitel náš, jehož jméno jest Hospodin zástupù, Svatý Izraelský. ⁵ Sediž mlèe, a vejdi do tmy, dcero Kaldejská; nebo nebudou ti více nazývati panì království. ⁶ Rozhnìval jsem se na lid svùj, v lehkost jsem uvedl didictví své, a vydal jsem je v ruku tvou, a neprokázalas k nim milosrdenství. Starce jsi obtížila velmi jhem svým, ⁷ A øíkalas: Na vìky budu panì, a nikdy jsi nesložila tìch vìcí v srdci svém, aniž jsi pamatovala na cíl jeho. ⁸ Protož nyní slyšíš toto, ó rozkošná, (kteráž sedíš bezpeèni, a øíkáš v srdci svém: Já jsem, a není kromì mne žádné; nebudu^t vdovou, aniž zvím o sirobi), ⁹ Že obé to pøijde na ti pojednou dne jednoho, i siroba i vdovství. Všecko zúplna pøijde na ti, i na množství kouzlu tvých, a na velikou moc èarù tvých. ¹⁰ Nebo doufáš v zlost svou, a øíkáš: Žádný mne nevidí. Moudrost tvá a umíni tvé, to ti pøevrátilo, abys øíkala v srdci svém: Já jsem, a není kromì mne žádné. ¹¹ A protož pøijde na ti zlé, jehož východu neznáš, a pøipadne na ti bída, kteréž nebudeš moci se odžehnati, a pøijde na ti pojednou hrozné zpuštìní, než zvíš. ¹² Postav se nyní

s èáry svými, a s množstvím kouzlù svých, jimiž jsi se zamìstknávala od mladosti své, budeš-li moci co prospìti, aneb snad zmocniti se. ¹³ Ustáváš s množstvím rad svých. Necha^t se nyní postaví hvìzdáøi, kteøíž spatøují hvìzdy, a oznamují na každý mìsíc, a vysvobodí ti z toho, což pøijítí má na ti. ¹⁴ Aj, jako pleva jsou, oheð popálí je, nevychvátí ani sami sebe z prudkosti plamene; žádného uhlí nezùstane k zhøívání se, ani ohni, aby se mohlo posedítí u niho. ¹⁵ Tak^t se stane i kupcùm tvým, jimiž jsi se zamìstknávala od mladosti své. Jeden každý svou stranou pùjde, aniž bude, kdo by ti vysvobodil.

48

¹ Slyštež to, dome Jákobùv, kteøíž se nazýváte jménem Izraelovým, a z vod Judových jste pošli, kteøíž pøisaháte ve jménu Hospodinovu, a Boha Izraelského pøipomínáte, však ne v pravdi, ani v spravedlnosti, ² Aèkoli od mìsta svatého se jmenujete, a na Boha Izraelského, jehož jméno jest Hospodin zástupù, zpoléháte. ³ Pøedešlé vìci zdávna jsem oznamoval, a což vyšlo z úst mých, i což jsem ohlašoval, brzce jsem èiníval, a stávalo se. ⁴ Vidìl jsem, že jsi zatvrdilý, a houžev železná šíje tvá, a èelo tvé ocelivé. ⁵ A protož^t jsem oznamoval z dávna, prvé než pøicházelo, ohlašoval^t jsem, abys neøíkal: Modla má uèinila ty vìci, a rytina má neb slitina má pøikázala to. ⁶ Slychals o tom, pohlediž na to na všechno, vy pak, nebudete-liž toho oznamovati? Již nyní ohlašuji^t nové a tajné vìci, o nichž jsi ty nic nevidìl. ⁷ Nyní stvoøeny jsou, a ne pøedešlého èasu, o nichž jsi pøed tímto dnem nic neslyšel, abys neøekl: Aj, vidìl jsem o tom. ⁸ Anobrž aniž jsi slyšel, ani vidìl, aniž se to tehdáž doneslo ucha tvého; nebo jsem vidìl, že sobì velmi nevážni poèínati budeš, a že jsi pøevrácenec hned od života matky. ⁹ Pro jméno své

poshovím s prchlivostí svou, a pro chválu svou poukrotím hněvu proti tobě, abych tě nevyplénil. ¹⁰ Aj, přepálím tě, ačkoli ne jako stěbro, přeberu tě v peci ssoužení. ¹¹ Pro sebe, pro sebe učiním to. Nebo jakž by mohlo v lehkost vydáno býti? Slávy své zajisté jinému nedám. ¹² Slyš mne, Jákobe a Izraeli, povoláný můj: Já jsem, já první, já jsem i poslední. ¹³ Má zajisté ruka založila zemi, a pravice má dlaní rozměnila nebesa; povolal jsem jich, a hned se postavily. ¹⁴ Shromažďte se vy všickni, a slyšte. Kdo z nich oznámil tyto věci: Hospodin miluje jej, on^t vykoná vůli jeho proti Babylonu, a rámě jeho proti Kaldejským? ¹⁵ Já, já mluvil jsem, protože povolám ho; přivedu jej, a šťastnou bude míti cestu svou. ¹⁶ Přistupte ke mně, slyšte to: Nemluvíval jsem z počátku v skrytí; od toho času, v kterémž se to dalo, přítomen jsem byl. A nyní Panovník Hospodin poslal mne a duch jeho. ¹⁷ Toto praví Hospodin vykupitel tvůj, Svätý Izraelský: Já Hospodin Bůh tvůj učiním tě, abys prospěch bral, a vodím tě po cestě, po kteréž bys chodil. ¹⁸ Ó kdybys byl šetěl přikázání mých, byl^t by jako potok pokoj tvůj, a spravedlnost tvá jako vlny mořské. ¹⁹ A bylo by jako písku semene tvého, a plodu života tvého jako štirku jeho, aniž by vy^tato, ani vyhlazeno bylo jméno jeho před oblíbeným mým. ²⁰ Vyjděte z Babylona, utecte od Kaldejských, hlasem zvuěným zvěstujte, ohlašujte to, roznešte to až do koněin země. Řcete: Vykoupil Hospodin služebníka svého Jákoba. ²¹ Nebudou^t žízni, když je po pustinách povede, vody z skály vyvede jim; nebo rozetne skálu, aby tekly vody. ²² Nemají^t žádného pokoje, praví Hospodin, bezbožní.

49

¹ Poslouvejte mne ostrovové, a pozorujte národové dalecí: Hospodin hned z života povolal mne, od života

matky mé v pamìt uvedl jméno mé, ² A uèinil ústa má podobná meèi ostrému. V stínu ruky své skryl mne, a uèiniv ze mne støelu vypulerovanou, v toule svém schoval mne. ³ A øekl mi: Služebník mùj jsi, v Izraeli skrze tebe oslaven budu. ⁴ Já pak øekl jsem: Nadarmo jsem pracoval, daremnì a marnì sílu svou jsem strávil. Ale však soud mùj jesti^t u Hospodina, a práce má u Boha mého. ⁵ A nyní dí Hospodin, kterýž mne sformoval hned od života za služebníka svého, abych zase pøivedl k nìmu Jákoba; (by^t pak i nebyl sebrán Izrael, slávu však mám pøed oèima Hospodinovýmá; nebo Bùh mùj jest síla má); ⁶ I to øekl Hospodin: Málo^t by to bylo, abys mi byl služebníkem ku pozdvižení pokolení Jákobových, a k navrácení ostatkù Izraelských; protož dal jsem ti za svìtlo pohanùm, abys byl spasení mé až do konèin zemì. ⁷ Toto praví Hospodin vykupitel Izraelùv, Svátý jeho, tomu, jímž pohrdá každý, a jehož sobì oškliví národové, služebníku panujících: Králové, vidouce ti, povstanou, a knížata klanìti se budou pro Hospodina, kterýž vírný jest, Svátého Izraelského, jenž ti vyvolil. ⁸ Toto praví Hospodin: V èas milosti vyslyším ti, a ve dni spasení spomohu tobì. Nadto ostøíhati ti budu, a dám ti v smlouvu lidu, abys utvrdil zemi, a v dìdictví uvedl dìdictví zpuštiná; ⁹ Abys øekl vizòùm: Vyjdite, tím, kteøíž jsou ve tmách: Zjevte se. I budou se pásti podlé cest, a na všech místech vysokých bude pastva jejich. ¹⁰ Nebudou laèiti ani žízni, nebude na ni bìti horko ani slunce; nebo slitovník jejich zprovodí je, a podlé pramenù vod povede je. ¹¹ Pøes to zpùsobím na všech horách svých cesty, a silnice mé vyvýšeny budou. ¹² Aj, tito zdaleka pøijdou, aj, onino od pùlnoci a od moøe, a jiní z zemì Sinim. ¹³ Prozpìvujte nebesa, a pléšej zemì, a zvuèni prokøikujte hory; nebo^t jest potìšil Hospodin lidu svého, a nad chudými svými slitoval se. ¹⁴ Ale øekl Sion:

Opustilì mne Hospodin, a Pán zapomenul se na mne. ¹⁵ I zdalìž se mùže zapomenouti žena nad nemluvòátkem svým, aby se neslitovala nad plodem života svého? A by^t se pak ony zapomnìly, já však nezapomenu se na tì. ¹⁶ Aj, na dlaních vyryl jsem tì, zdi tvé jsou vždycky pøede mnou. ¹⁷ Pospìší^t k tobì synové tvoji, ti pak, kteøíž tì boøili a kazili, odejdou od tebe. ¹⁸ Pozdvihni vùkol oèì svých, a pohleì, všickni ti shromáždíce se, pøijdou k tobì. Živ^t jsem já, praví Hospodin, že se jimi všemi jako okrasou pøiodìješ, a otoèíš se jimi jako halží nevěsta, ¹⁹ Proto že pustiny tvé, a poušì tvé, a zboøeniny zemì tvé že tehdáž tìsné budou, pøìeinou obyvatelù, když vzdáleni budou ti, kteøíž tì zžirali; ²⁰ Tak že øeknou pøed tebou synové siroby tvé: Tìsné mi jest toto místo, ustup mi, abych bydleti mohl. ²¹ I díš v srdci svém: Kdo mi naplodil tìchto? Nebo jsem já byla osiøelá a osamìlá, sem i tam pøecházející a odcházející. Tyto, pravím, kdo vychoval? Aj, pozùstala jsem byla sama jediná. Kdež tito byli? ²² Toto praví Panovník Hospodin: Aj, já pozdvihnu k národùm ruky své, a k lidem vyzdvihnu korouhev svou, aby pøinesli syny tvé na rukou, a dcery tvé aby na plecech neseny byly. ²³ I budou králové pìstounové tvoji, a královny jejich chovaèky tvé. Tváøí k zemi sklánìti se budou pøed tebou, a prach noh tvých lízati budou, a poznáš, že jsem já Hospodin, a že nebývají zahanbeni, kteøíž na mne oèekávají. ²⁴ Ale díš: Zdalìž odjato bude reku udatnému to, což uchvátil? A zdaž zajatý lid spravedlivého vyproštìn bude? ²⁵ Anobrž tak praví Hospodin: I zajatý lid reku udatnému odjat bude, a to, což uchvátil násilník, vyproštìno bude; nebo s tím, kterýž se s tebou nesnadní, já se nesnadniti budu, a syny tvé já vysvobodím. ²⁶ A nakrmím ty, kteøíž tì utiskují, vlastním masem jejich, a jako mstem krví svou se zpíjí. I pozná^t všeliké tìlo, že já Hospodin jsem spasitel tvùj, a vykupitel

tvùj Bùh silný Jákobùv.

50

¹ Takto praví Hospodin: Kdež jest lístek zapuzení matky vaší, kterýmž jsem ji propustil? Aneb kdo jest z vòitelù mých, jemuž jsem vás prodal? Aj, nepravostmi svými prodali jste sebe, a pro pøevrácenosti vaše propuština jest matka vaše. ² Proè, když pøicházím, není žádného, když volám, žádný se neozývá? Zdaliž jest naprosto ukrácena ruka má, aby nemohla vykoupiti? A žádné-liž není ve mnì moci k vysvobození? Aj, žehráním svým vysušuji moøe, obracím øeky v poušť, až se smrazují ryby jejich, proto že nebývá vody, a mrou žízni. ³ Obláèím nebesa v smutek, a žní dávám jim za odìv. ⁴ Panovník Hospodin dal mi jazyk umìlý, abych umìl pøíhodnì ustalému mluviti slova. Probuzuje každého jitra, probuzuje mi uši, abych slyšel, tak jako pilní se uèící. ⁵ Panovník Hospodin otvírá mi uši, a já se nepostavuji zpuřnì, aniž se nazpít odvracím. ⁶ Tvá svého nastavuji bijícím, a líce svého rvoucím mne, tváøi své neskrývám od pohanìnì a plvání. ⁷ Nebo Panovník Hospodin spomáhá mi, proèež nebývám zahanben. Pro touž pøìèinu nastavuji tváøi své jako škøemene; nebo vím, že nebudu zahanben. ⁸ Blízko^t jest ten, kterýž mne ospravedlòuje. Kdož se nesnadniti bude se mnou? Postavme se spolu; kdo jest odpùrce můj, nech^t pøistoupi ke mnì. ⁹ Aj, Panovník Hospodin spomáhati mi bude. Kdož jest, ješto by mne potupil? Aj, všickni takoví jako roucho zvetšejí, mol sžíøe je. ¹⁰ Kdo jest mezi vámi, ješto se bojí Hospodina, poslouchej hlasu služebníka jeho. Kdo jest, ješto chodí v temnostech, a nemá žádného svìtla, doufej ve jméno Hospodinovo, a zpolehni na Boha svého. ¹¹ Aj, vy všickni, kteøíž zanìcujete oheò, a jiskrami se pøepasujete, choítež v blesku ohnì svého, a v jiskrách,

kteréž jste roznítili. Od ruky mé toto se vám stane, že v bolesti ležeti budete.

51

¹ Poslouchejte mne, následovníci spravedlnosti, kteříž hledáte Hospodina, pohléte na skálu, odkudž vy⁴ati jste, a na hlubokost jámy, z níž vykopáni jste. ² Pohléte na Abrahama otce vašeho, a na Sáru, kteráž vás porodila, že jsem jej jediného povolal, a požehnal jsem jemu, i rozmnožil jej. ³ Nebo potíš Hospodin Siona, potíš všech pustin jeho, a uení pouš⁴ jeho pøerozkøšnou, a pustinu jeho podobnou zahradì Hospodinovi. Radost a veselí bude nalezeno v nìm, díkèinìní, a hlas žalmu zpívání. ⁴ Pozorujte mne, lide mùj, a rodino má, nastavte mi uší; nebo zákon ode mne vyjde, a soud svùj za svìtlo národùm vystavím. ⁵ Blízko jest spravedlnost má, vyjde⁴ spasení mé, a ramena má národy souditi budou. Na mne⁴ ostrovové èekají, a po mém rameni touží. ⁶ Pozdvihnìte k nebi oèi svùch, a popatøte na zem dolù. Nebesa zajisté jako dým zmizejí, a zemì jako roucho zvetší, a obyvatelé její též podobnì zemrou: ale spasení mé na vìky zùstane, a spravedlnost má nezahyne. ⁷ Poslouchejte mne, kteříž znáte spravedlnost, lide, v jehož srdci jest zákon mùj; nebojte se útržky lidí bídných, a hanìní jejich nedìste se. ⁸ Nebo jako roucho zžíøe je mol, a jako vlnu zžíøe je èerv, ale spravedlnost má na vìky zùstane, a spasení mé od národu do pronárodu. ⁹ Probuì se, probuì se, oblec se v sílu, ó rami Hospodinovo, probuì se, jako za dnù starodávních a národù pøedešlých. Zdaliž ty nejsi to, kteréžs poplénìlo Egypt, a ranilo draka? ¹⁰ Zdaliž ty nejsi to, kteréžs vysušilo moøe, vody propasti veliké, kteréžs obrátilo hlubiny moøské v cestu, aby pøešli ti, jenž byli vysvobozeni? ¹¹ A tak ti, kteréž vykoupil Hospodin, a⁴

se navrátí, a pøijdou na Sion s prozpìvováním, a veselé vèné a^t jest na hlavì jejich; radosti a veselé a^t dojdou, zámutek pak a úpinì a^t utekou. ¹² Já, já jsem utišitel váš. Jakáž jsi ty, že se bojíš èlovìka smrtelného, a syna èlovìka trávi podobného? ¹³ Že se zapomínáš na Hospodina uèinitele svého, kterýž roztáhl nebesa, a založil zemi, a že se disíš ustavièni každého dne prchlivosti ssužujícího, jakž se jen postrojì, aby hubil? Ale kdež jest pak ta prchlivost toho, kterýž ssužuje? ¹⁴ Pospíšì^t, aby zajatý propuštìn byl; nebo^t neumøe v jámì, aniž bude mítì jaký nedostatek chleba svého. ¹⁵ Já^t jsem zajisté Hospodin Bùh tvùj, kterýž rozdiluje moøe, jehož vlny zvuk vydávají. Hospodin zástupù jest jméno mé, ¹⁶ Kterýž jsem vložil slova svá v ústa tvá, a stínem ruky své pøìkryl jsem tì, abys štípil nebesa, a založil zemi, a øekl Sionu: Lid mùj jsi ty. ¹⁷ Probuì se, probuì, povstaø, Jeruzaléme, kterýž jsi pil z ruky Hospodinovy kalich prchlivosti jeho, kvasnice z kalicha hrùzy vypil jsi, i vyvážil. ¹⁸ Žádný jí nevedl ze všech synù, kterýchž naplodila, a žádný jí neujal za ruku její ze všech synù, kteréž vychovala. ¹⁹ Toto dvě tì potkalo, (kdo tì politoval?) zpuštìnì a setøení, hlad a meè. Kdo tì potišoval? ²⁰ Synové tvoji omràèeni jsouc, leží na rozcestí všech ulic, jako bùvol v leèì, plni jsouc prchlivosti Hospodinovy, žehránì Boha tvého. ²¹ A protož slyš nyní toto, ztrápená a opilá, ale ne vínem: ²² Takto praví Pán tvùj, Hospodin a Bùh tvùj, vedoucí pøì lidu svého: Aj, беру z ruky tvé kalich hrùzy, i kvasnice kalicha prchlivosti mé, nebudeš ho pítì více. ²³ Ale dám jej do ruky tìch, jenž tì ssužují, kteøíž øíkali duši tvé: Sehni se, a^t pøes tì pøejdeme, jimž jsi podkládala jako zemi høbet svùj, a jako ulici pøecházejícím.

52

¹ Probuš se, probuš se, oblec se v sílu svou, Sione, oblec se v roucho okrasy své, ó Jeruzaléme, místo svaté; nebo[†] nebude již více na ti dotírati neobøezaný a neèistý. ² Otøes se z prachu, povstaò, posai se, Jeruzaléme; dobuš se z okovù hrdla svého, ó jatá dcerko Sionská. ³ Takto zajisté dí Hospodin: Darma jste sebe prodali, protož bez penìz budete vykoupeni. ⁴ Nebo takto praví Panovník Hospodin: Do Egypta sstoupil lid můj pøedešle, aby tam byl pohostinu, ale Assur bez pøièiny jej ssužuje. ⁵ Nyní tedy což mám èiniti? praví Hospodin. Ponìvadž jest lid můj zajat darmo, a panovníci jeho k úpiní jej pøivodí, praví Hospodin. Nad to ustavièní každého dne jménu mému útržka se èiní. ⁶ Protož pozná[†] lid můj jméno mé, protož pozná[†], pravím, v ten den, že já tentýž, kterýž mluvím, aj, pøítomen budu. ⁷ Ó jak krásné na horách nohy toho, ješto potišené více zvistuje, a ohlašuje pokoj, toho, ješto zvistuje dobré, ješto káže spasení, a mluví k Sionu: Kraluje[†] Bùh tvůj. ⁸ Strážní tvoji hlasu, hlasu pozdvihnou, a spolu prokøikovati budou; nebo[†] okem v oko uzòí, že Hospodin zase pøivede Sion. ⁹ Zvuète, prozpìvujte spolu pustiny Jeruzalémské; nebo[†] jest potišil Hospodin lidu svého, vykoupil Jeruzalém. ¹⁰ Ohrnul Hospodin rami svatosti své pøed oèima všech národù, aby vidily všechny konèiny zemì spasení Boha našeho. ¹¹ Odejðte, odejdite, vyjdite z Babylona, neèistého se nedotýkejte; vyjdite z prostøedku jeho, oèis[†]te se vy, kteøíž nosíte nádobí Hospodinovo. ¹² Nebo ne s chvátáním vyjdete, aniž s utíkáním pùjdete; pøedcházeti zajisté bude vás Hospodin, a zbèøe vás Bùh Izraelský. ¹³ Aj, služebníkú mému š[†]astní se povede, vyvýšen, vznešen a zveleben bude velmi. ¹⁴ A jakož mnozí se nad ním užasnou, že tak zohavena jest nad jiné lidi osoba jeho, zpùsob jeho nad syny lidské: ¹⁵ Tak

zase skropí národy mnohé, i králové pøed ním zacpají ústa svá, proto že což jim nebylo vypravováno, to uzøí, a tomu, o èemž neslychali, porozumíjí.

53

¹ Kdo uvìøil kázání našemu? A rámi Hospodinovo komu jest zjeveno? ² Nebo pøed ním vyrostl jako proutek, a jako koøen z zemì vyprahlé, nemaje podoby ani krásy. Vidili^t jsme jej, ale nic nebylo vidìti toho, proè bychom ho žádostivi byli. ³ Nejpohrdanìjší zajisté a nejopovrženìjší byl z lidí, muž bolestí, a kterýž zkusil nemocí, a jako ukryvající tváø svou; nejpohrdanìjší, proèež jsme ho za nic nevážili. ⁴ Ještòtì on nemoci naše vzal, a bolesti naše vlastní on nesl, my však domnívali jsme se, že jest ranìn, a ubit od Boha, i strápen. ⁵ On pak ranìn jest pro pøestoupení naše, potøín pro nepravosti naše; kázeð pokoje našeho na něj vzložena, a zsinlostí jeho lékaøství nám zpùsobeno. ⁶ Všickni my jako ovce zbloudili jsme, jeden každý na cestu svou obrátìli jsme se, a Hospodin uvalil na něj nepravosti všech nás. ⁷ Pokutován jest i strápen, však neotevøel úst svých. Jako beránek k zabití veden byl, a jako ovce pøed timi, kdož ji støihou, onìmil, aniž otevøel úst svých. ⁸ Z úzkosti a z soudu vyðat jest, a protož rod jeho kdo vypraví, aèkoli vy^tat jest z zemì živých, a zranìn pro pøestoupení lidu mého? ⁹ Kterýžto vydal bezbožným hrob jeho, a bohatému, aby byl usmrcen, ještò však nepravosti neuèinil, aniž jest nalezena lest v ústech jeho. ¹⁰ Taktì se líbilo Hospodinu jej stírati, a nemocí trápati, aby polože duši svou v obì^t za høích, vidìl símì své, byl dlouhovìký, a to, což se líbí Hospodinu, skrze niho šťastnì konáno bylo. ¹¹ Z práce duše své uzøí užitèk, jímž nasycen bude. Známostí svou ospravedlní spravedlivý služebník mùj mnohé; nebo nepravosti jejich

on sám ponese. ¹² A protože dám jemu díl pro mnohé, aby s neséislnými dílil se o kořist, proto že vylil na smrt duši svou, a s pøestupníky pøeten jest. On^t sám nesl hoích mnohých, a pøestupníkù zástupcím byl.

54

¹ Prozpívuj, neplodná, kteráž nerodiš, zvuèní prozpívuj a prokøikni, kteráž ku porodu nepracuješ, nebo více bude synù opuštíné, nežli synù té, kteráž má muže, praví Hospodin. ² Rozšiø místo stanu svého, a èalounù pøíbytkù svých roztáhnouti nezbraòuj; natáhni i provazù svých, a kolíky své utvrí. ³ Nebo na pravo i na levo se rozmùžeš, a sími tvé národy dìdièní vládnouti bude, a místa pustá osadí. ⁴ Nebojž se, nebo nebudeš zahanbena, aniž se zapyøuj, nebo nebudeš v potupu uvedena; nýbrž na potupu mladosti své zapomeneš, a na pohaniní vdovství svého nezpomeneš více. ⁵ Nebo manželem tvým jest Uèinitel tvùj, jehož jméno Hospodin zástupù, a vykupitel tvùj Svätý Izraelský Bohem vší zemì slouti bude. ⁶ Nebo jako ženy propuštíné a v duchu sevøené povolá ti Hospodin, a jako ženy mladice, když v pohrnutí budeš, praví Bùh tvùj. ⁷ Na malièkou chvílku poopustil jsem ti, ale v slitování pøevelikém shromáždím ti. ⁸ V malièkém hnìví skryl jsem tváø svou na malièko pøed tebou, ale v milosrdenství vìném slituji se nad tebou, praví vykupitel tvùj Hospodin. ⁹ Nebo^t jest to u mne, co pøi potopi Noé. Jakož jsem pøisáhl, že se nebudou více rozlévati vody Noé po zemi, tak jsem pøisáhl, že se nerozhnívám na ti, aniž tobì pøísni domlouvati budu. ¹⁰ A by^t se i hory pohybovaly, a pahrbkové ustupovali, milosrdenství mé však od tebe neodstoupí, a smlouva pokoje mého se nepohne, praví slitovník tvùj Hospodin. ¹¹ Ó ssoužená, vichøící zmítaná, potíšení zbavená, aj, já položím na karbunkulích kamení

tvé, a založím ti na zafířích. ¹² A vzdílám z koiřtálu skla tvá, a brány tvé z kamení topytícího se, i všechna pomezí tvá z kamení drahého. ¹³ Synové pak tvoji všickni vyuěení budou od Hospodina, a hojnost pokoje budou mítí synové tvoji. ¹⁴ Na spravedlnosti upevnina budeš. Vzdálíš se od ssoužení, protože se ho nebudeš báti, a od setøení, nebo nepøiblíží se k tobì. ¹⁵ Aj, budou^t nejedni bydliti s tebou, kteøíž nejsou moji, ale kdož by bydleje s tebou, byl proti tobì, padne. ¹⁶ Aj, já stvoøil jsem kováøe dýmajícího pøi ohni na uhlí, a vynášejícího nádobí k dílu svému, já také stvoøil jsem zhoubce, aby hubil. ¹⁷ Žádný nástroj proti tobì uðilaný nepodaøí se, a každý jazyk, povstávající proti tobì na soudu, potupíš. To^t jest ðidictví služebníkù Hospodinových, a spravedlnost jejich ode mne, praví Hospodin.

55

¹ Ej, všickni žíznaví, poíte k vodám, i vy, kteøíž nemáte žádných peníz. Poíte, kupujte a jezte, poíte, pravím, kupujte bez peníz a bez záplaty víno a mléko. ² Proè vynakládáte peníze ne za chléb, a práci svou za to, což nenasycuje? Poslechnìte mne radìji, a jezte to, což jest dobrého, a nech^t se kochá v tuku duše vaše. ³ Nakloòte ucha svého, a poíte ke mnì, poslechnìte, a bude^t živa duše vaše; uèiním zajisté s vámi smlouvu vìnou, milosrdenství Davidova pøepevná. ⁴ Aj, za svídka národùm dal jsem jej, za vůdce a uèitele národùm. ⁵ Aj, národu, k nìmuž se neznal, povoláš, a národové, kteøíž ti neznali, k tobì se sbíhnou, pro Hospodina Boha tvého, a Svatého Izraelského, nebo ti oslaví. ⁶ Hledejte Hospodina, pokudž mùže nalezen býti; vzývejte ho, pokudž blízko jest. ⁷ Opus^t bezbožný cestu svou, a èlovìk nepravý myšlení svá, a nech^t se navrátí k Hospodinu, i slituje^t se nad ním, a

k Bohu našemu, neb⁴ jest hojný k odpuštění. ⁸ Nejsou⁴ zajisté myšlení má jako myšlení vaše, ani cesty vaše jako cesty mé, praví Hospodin. ⁹ Ale jakož vyšší jsou nebesa než zemi, tak pøevyšují cesty mé cesty vaše, a myšlení má myšlení vaše. ¹⁰ Nebo jakož prší déš⁴ neb sníh s nebe, a zase se tam nenavracuje, ale napájí zemi, a èiní ji plodivou a úrodnou, tak že vydává sími rozsívajícímu, a chléb jedoucímu, ¹¹ Tak bude slovo mé, kteréž vyjde z úst mých. Nenavrátí se ke mnì prázdné, ale uèiní to, což mi se líbí, a prospìšni to vykoná, k èemuž je posílám. ¹² A protož s veselím vyjdete, a v pokoji sprovedeni budete. Hory i pahrbkové zvuèní naproti vám prozřívovati budou, a všechno døíví polní rukama plésati bude. ¹³ Místo chrastiny vzejde jedlé, a místo hloží vyrosté myrtus, a bude to Hospodinu k slávi, na znamení vìèné, kteréž nebude vyhlazeno.

56

¹ Toto praví Hospodin: Ostøíhajte soudu, a èiète spravedlnost; nebo brzo spasení mé pøijde, a spravedlnost má zjevena bude. ² Blahoslavený èlovìk, kterýž èiní to, a syn èlovìka, kterýž se pøidrží toho, ostøíhaje soboty, aby jí nepoškrðoval, a ostøíhaje ruky své, aby nic zlého neuèinila. ³ Nech⁴ tedy nemluví cizozemec, kterýž se pøipojuje k Hospodinu, øíkaje: Jistì odlouèil mne Hospodin od lidu svého. Též a⁴ neòíká kleštinec: Aj, já jsem døevo suché. ⁴ Nebo toto praví Hospodin o kleštincích, kteøíž by ostøíhali sobot mých, a zvolili to, což mi se líbí, a drželi smlouvu mou: ⁵ Že dám jim v domì svém a mezi zdmi svými místo, a jméno lepší nežli synù a dcer. Jméno vìèné dám jim, kteréž nebude vyhlazeno. ⁶ Cizozemce pak, kteøíž by se pøipojili k

Hospodinu, aby sloužili jemu, a milovali jméno Hospodino, jsouce u něho za služebníky, všechny ostřihající soboty, aby jí nepoškrðovali, a držící smlouvu mou, ⁷ Ty přivedu k hoře svatosti své, a obveselím je v domě svém modlitebném. Zápalové jejich a oběti jejich příjemné mi budou na oltáři mém; nebo dům můj dům modlitby slouti bude u všech národů. ⁸ Pravit' Panovník Hospodin, kterýž shromažďuje rozehnané Izraelovy: Ješti' shromáždím k němu a k shromážděným jeho. ⁹ Všecka zvířata polní poíte žrátí, i všecka zvířata lesní. ¹⁰ Strážní jeho jsou slepí, všickni napořád nic neznají, všickni jsou psi němí, aniž mohou štíkati; jsou ospalci, leží, milující dómotu. ¹¹ Nadto jsou psi obžerní, nevidí, kdy jsou syti; proěež sami se pasou. Neumijí uěiti, všickni k cestám svým patóí, jeden každý k zisku svému po své straně. ¹² Poíte, naberu vína, a opojíme se nápojem opojným, a bude rovně zítřejší jako dnešní den, nýbrž větší a mnohem hojnější.

57

¹ Spravedlivý hyne, a žádný nepøipouští toho k srdci, a muži pobožní odcházejí, a žádný nerozvažuje toho, že pøed pøíchodem zlého vychvácen bývá spravedlivý, ² Že dochází pokoje, a odpoěívá na ložci svém, kdožkoli chodí v upøímosti své. ³ Ale vy pøistupte sem, synové kouzelnice, símí cizoložníka a smilnice. ⁴ Komu se to s takovou chutí posmíváte? Proti komu rozdíráte ústa, vyplazujete jazyk? Zdaliž nejste synové neøádní, símí postranní? ⁵ Kteøíž smilníte v hájích pod každým døevem zeleným, zabíjejíce syny své pøi potocích, pod vysokými skalami. ⁶ Mezi hladkými kameny potoěeními jest díl tvùj. Ti' jsou, ti los tvùj, na niž také vyléváš mokrou oběť, obětuješ suchou oběť. V tìch-liž bych vícech se kochal? ⁷ Na hoře vysoké a vyvýšené stavíš lože své, a

tam vstupuješ k obítování obíti. ⁸ Pamítné pak znamení své za dvěøe a za veøeje stavíš, když ode mne, odkryví se, vstupuješ, a rozšiøuješ lože své, èiníc je prostrannjší víc než pohané; miluješ lože jejich, kdež místo oblíbíš. ⁹ Chodíš i k králi s olejem, a s mnohými vonnými mastmi svými; posíláš zajisté posly své daleko, a ponižuješ se až do hrobu. ¹⁰ Pro množství cest svých ustáváš, aniž øíkáš: Daremné^t jest to. Nalezla jsi sobì zbiø ku pomoci, protože neželíš práce. ¹¹ A kohož jsi se ðisila a bála, že jsi klamala, a na mne se nerozpomínala, ani pøipustila k srdci svému? Zdali proto, že jsem já mlèel, a to zdávna, nebojíš se mne? ¹² Já tvou spravedlnost oznámím, a skutky tvé, kteøíž^t nic neprospìjí. ¹³ Když kòìeti budeš, necha^t ti vysvobodí zbiø tvá. Ano pak všechny je zanese vítr, a zachvátí marnost, ale kdož doufá ve mne, vládnouti bude zemí, a ðidièní obdrží horu svatou mou. ¹⁴ Nebo øeèeno bude: Vyrovnajte, vyrovnajte, spravte cestu, odklííte pøekážky z cesty lidu mého. ¹⁵ Nebo takto dí ten ðustojný a vyvýšený, kterýž u vìènosti pøebývá, jehož jméno jest Svatý: Na výsosti a v místì svatém bydlím, ano i s tím, kterýž jest skroušeného a poníženého ducha pøebývám, obživuje ducha ponížených, obživuje také srdce skroušených. ¹⁶ Nebudu^t se zajisté na vìky nesnadniti, aniž se budu vìènì hnìvati, nebo^t by duch pøed oblíèejem mým zmizel, i dchnutí, kteréž jsem já uèinil. ¹⁷ Pro nepravost lakomství jeho rozhnìval jsem se, a ubil jsem jej; skryl jsem se a rozhnìval proto, že odvrátiv se, odšel cestou srdce svého. ¹⁸ Vidím cesty jeho, a však uzdravím jej; zprovedím jej, a jemu potíšení navrátím, i tím, kteøíž kvílí s ním. ¹⁹ Stvoøím ovoce rtù, hojný pokoj, dalekému jako blízkému, praví Hospodin, a tak uzdravím jej. ²⁰ Bezbožní pak budou jako moøe zbouøené, když se spokojiti nemùže, a jehož vody vymítají neèistotu a bláto.

²¹ Nemají^t žádného pokoje, praví Bùh mùj, bezbožní.

58

¹ Volej vším hrdlem, nezadržuj, jako trouba povýš hlasu svého, a oznam lidu mému pøevrácenost jejich, a domu Jákobovu høíchy jejich. ² Jakkoli každého dne mne hledají, a znáti cesty mé jsou chtiví, jako by byli národ, kterýž spravedlnost èiní, a soudu Boha svého neopouští. Dotazují se mne na soudy spravedlnosti, blízcí Boha býti chtějí, ³ A øíkají: Proè se postíváme, ponìvadž nepatøíš? Trápíváme duše své, a nechceš vidìti o tom? Aj, v den postu vašeho líbost provádíte, a ke všem robotám svým pøisnì doháníte. ⁴ Aj, k sváru a rùznici se postíváte, a abyste bili pìstí nemilostivì; nepostíte se tak dnù tìch, aby slyšán byl na výsosti hlas váš. ⁵ Zdaliž to jest takový pùst, jakýž oblibuji, a den, v nimž by trápil èlovìk duši svou? Zdali, aby svisil jako tøtina hlavu svou, a podstíral žíni a popel? To-liž nazùveš postem a dnem vzácným Hospodinu? ⁶ Není-liž toto pùst, kterýž oblibuji: Rozvázati svazky bezbožnosti; roztrhnouti snopky obtìžující, a potøené propustiti svobodné, a tak všelijaké jho abyste roztrhli? ⁷ Není-liž: Abys lámal laènému chléb svůj, a chudé vypovìdìné abys uvedl do domu? Vidìl-li bys nahého, abys jej pøiodìl, a pøed tìlem svým abys se neskrýval. ⁸ Tehdáž se vyrazí jako jitøní záøe svìtlo tvé, a zdraví tvé rychle zkvete; pøedcházeti ti zajisté bude spravedlnost tvá, a sláva Hospodinova zbøe ti. ⁹ Tehdy volati budeš, a Hospodin vyslyší ti; zavoláš, a øekne^t: Teí jsem. Jestliže vyvržeš z prostøed sebe jho, a vztahování prstù, a mluvení nepravostí, ¹⁰ A vyleješ-li laènému duši svou, a strápenou duši nasytíš-li: vzejde v temnostech svìtlo tvé, a mrákota tvá bude jako poledne. ¹¹ Nebo povede ti Hospodin ustaviènì, a nasytí i v náramné sucho

duši tvou, a kosti tvé tukem naplní. I budeš jako zahrada svlažená, a jako pramen vod, jehož vody nevysychají. ¹² A vzdilají od tebe zplození pustiny starodávni; základy od národu do pronárodu vyzdvihneš. I slouti budeš vzdilavatel zboženiny, a napravovatel stezek k bydlení. ¹³ Jestliže odvrátíš od soboty nohu svou, abys nevykonával líbosti své v den svatý můj, anobř nazùveš-li sobotu rozkoší, a svatou Hospodinu slavnou, a budeš-li ji slaviti tak, abys neèinil cest svých, ani vykonával, co by se líbilo, ani nemluvil slova: ¹⁴ Tehdy rozkoš míti budeš v Hospodinu, a uvedu ti na vysoká místa zemì, a zpùsobím to, abys užíval dìdictví Jákoba otce svého; nebo ústa Hospodinova mluvila.

59

¹ Aj, není^t ukrácena ruka Hospodinova, aby nemohla zachovati, aniž jest obtíženo ucho jeho, aby nemohlo slyšeti. ² Ale nepravosti vaše rozlouèily vás s Bohem vaším, a hříchové vaši to zpùsobili, že skryl tváø pøed vámi, aby neslyšel. ³ Nebo ruce vaše jsou poškrvnìné krví, a prstové vaši nepravostí; rtové vaši mluví lež, jazyk váš vynáší pøevrácenost. ⁴ Není žádného, ješto by se zasadil o spravedlnost, aniž jest kdo, ješto by zastával pravdy. Doufají v marnost, a mluví daremné vìci; poèínají nátisk, a rodí nepravost. ⁵ Vejce bazališková vysedili, a plátna pavoukového natkali. Kdož by jedl vejce jejich, umøe; pakli je roztlaèí, vynikne ještìrka. ⁶ Plátna jejich nehodí se na roucho, aniž se odijí dílem svým; skutkové jejich skutkové nepravosti, a dílo ukrutnosti jest v rukou jejich. ⁷ Nohy jejich k zlému bìží, a pospíchají k vylévání krve nevinné. Myšlení jejich jsou myšlení nepravá, zpuštìní a setøení jest na cestách jejich. ⁸ Cesty pokoje neznají, a není žádné spravedlnosti v šlepìjích jejich. Stezky

své pøevracejí tajni; kdožkoli po nich chodí, nemívá pokoje. ⁹ Protož vzdálil se od nás soud, a nedochází nás spravedlnost. Èekáme-li na svìtlo, aj, tma, pakli na blesk, v mrákotách chodíme. ¹⁰ Makáme jako slepí stínu, a jako bychom žádných očí neměli, šámáme. Urážíme se o poledni jako v soumrak, u veliké hojnosti podobni jsme mrtvým. ¹¹ Mumleme všickni my jako nedvidi, a jako holubice ustavièni lkáme. Oèekáváme na soud, ale není ho, na vysvobození, ale daleké jest od nás. ¹² Nebo rozmnožena jsou pøestoupení naše pøed tebou, a hoièové naši svìdìí proti nám, ponìvadž pøestoupení naše jsou pøi nás, i nepravosti naše. Známe[†] to, ¹³ že jsme se zpronevìøili, a lhali Hospodinu, a odvrátili se od následování Boha svého, že jsme mluvili o nátisku a odvrácení, že jsme ukládali a vynášeli z srdce slova lživá, ¹⁴ Tak že odvrácen jest nazpít soud, a spravedlnost zdaleka stojí; nebo klesla na ulici pravda, a pravost nemá prùchodu. ¹⁵ Nýbrž zhynula pravda, a ten, kdož se uchyluje od zlého, loupeži bývá vydán; což vidí Hospodin, a nelíbí se to jemu, že není žádného soudu. ¹⁶ Když tedy vidìl, že není žádného muže, až se užasl, že není žádného prostøedníka. A protož vysvobození jemu zpùsobilo rámi jeho, a spravedlnost jeho sama jej zpodepøela. ¹⁷ Nebo oblékl spravedlnost jako pancíø, a lebka spasení na hlavì jeho. Oblékl se v roucho pomsty jako v sukni, a odìl se horlivostí jako pláštím, ¹⁸ Aby podlé skutkù, aby podlé nich odpícel prchlivostí protivníkùm svým, odmìnu nepøátelùm svým, i ostrovùm odplatu aby dával. ¹⁹ I budou se báti na západ jména Hospodinova, a na východu slunce slávy jeho, když se pøivalí jako øeka nepøítel, ježž duch Hospodinùv preèe zažene. ²⁰ Nebo[†] pøijde k Sionu vykupitel, a k tím, kteøíž se odvracují od pøestoupení v Jákobovi, praví Hospodin. ²¹ Tato[†] pak bude smlouva má s nimi, praví Hospodin:

Duch můj, kterýž jest v tobì, a slova má, kteráž jsem vložil v ústa tvá, neodejdou¹ od úst tvých, ani od úst semene tvého, ani od úst potomků semene tvého, praví Hospodin, od tohoto èasu až na vky.

60

¹ Povstaniž, zastkvij se, ponivadž pøišlo svìtlo tvé, a sláva Hospodinova vzešla nad tebou. ² Nebo aj, tmy pøikryjí zemi, a mrákota národy, ale nad tebou vzejde Hospodin, a sláva jeho nad tebou vidína bude. ³ I budou choditi národové v svìtle tvém, a králové v blesku, jenž vzejde nad tebou. ⁴ Pozdvihni vùkol oèí svých, a popatø. Všickni tito shromáždíce se, k tobì se poberou, synové tvoji zdaleka pøijdou, a dcery tvé pøi boku tvém chovány budou. ⁵ Tehdáž uzøíš to, a rozveselíš se, tehdáž podiví se, a rozšíøí se srdce tvé; nebo se obrátí k tobì množství moøské, síla pohanù pøijde k tobì. ⁶ Stádo velbloudù pøikryje ti, a dromedáøi Madianští a Efejští, všickni ti z Sáby pøijdou, zlato a kadidlo pøinesou, a chvály Hospodinovy zvìstovati budou. ⁷ Všecka stáda Cedarská shromáždí se k tobì, skopcové Nabajotští pøisluhovati budou tobì, a obìtováni jsouce na mém oltáøi, pøíjemní budou. A tak¹ dùm okrasy své ozdobím. ⁸ I díš: Kdo jsou ti, kteøíž se jako hustý oblak sletují, a jako holubice k ðírám svým? ⁹ Na mne¹ zajisté ostrovové oèekávají, a lodí moøské hned zdávna, aby pøivedli syny tvé zdaleka, též støíbro své a zlato své s sebou, k slávi Hospodina, Boha tvého a Svatého Izraelského; nebo ti oslaví. ¹⁰ I vystavíjí cizozemci zdi tvé, a králové jejich pøisluhovati budou tobì, když v prchlivosti své ubiji ti, a v dobré líbeznosti své slituji se nad tebou. ¹¹ A otevøíny budou brány tvé ustaviènì, ve dne ani v noci nebudou zavírány, aby pøivedli k tobì sílu pohanù, i králové jejich

aby pøivedeni byli. ¹² Národ zajisté ten a království, kteréž by nesloužilo tobì, zahyne; národové, pravím, ti docela pohubeni budou. ¹³ Sláva Libánská pøijde k tobì, jedle, jilm, též i pušpan k ozdobi místa svatynì mé, abych místo noh svých oslavil. ¹⁴ Také pøijdou k tobì s ponížením synové tìch, kteøíž tì trápili, a klanìti se budou k zpodku noh tvých, kteøížkoli pohrdali tebou, a nazývati tì budou místem Hospodinovým, Sionem Svatého Izraelského. ¹⁵ Místo toho, že jsi byla opuština a v nenávisti, tak že žádný skrze tì nechodil, způsobím^t důstojnost vñenou, a veselí od národu do pronárodu. ¹⁶ Nebo ssáti budeš mléko národu, a prsy králù ssáti budeš; i poznáš, že jsem já Hospodin vysvoboditel tvùj, a vykupitel tvùj silný Jákobùv. ¹⁷ Místo mìdi dodávati budu zlata, a místo železa dodávati budu støíbra, a místo døívì mìdi, a místo kamení železa, a pøedstavím^t správce pokojné a úøedníky spravedlivé. ¹⁸ Nebude více slyšáno o bezpraví v zemi tvé, o zpuštiní a zhoubì na hranicích tvých, ale hlásati budeš spasení na zdech svých, a v branách svých chválu. ¹⁹ Nebudeš mítì více slunce za svìtlo denní, a blesk mìsíce nebude tì osvìcovati, ale bude^t Hospodin svìtlem tvým vñeným, a Bùh tvùj okrasou tvou. ²⁰ Nezajde^t více slunce tvé, a mìsíc tvùj neschová se, nebo Hospodin bude svìtlem tvým vñeným, a tak dokonáni budou dnové smutku tvého. ²¹ Lid také tvùj, kteøíž by koli byli spravedliví, na vky dìdiènì obdrží zemi, výstøelek štípení mého, dílo rukou mých, abych v nìm oslavován byl. ²² Samotný rozmnoží se v tisíce, a nejšpatnìjší v národ nesèislný, já Hospodin èasem svým brzo způsobím to.

61

¹ Duch Panovníka Hospodina jest nade mnou, proto že pomazal mne Hospodin, abych kázal evangelium

tichým. Poslal mne, abych uvázal rány skroušených srdcem, abych vyhlásil jatým svobodu, a vžòdùm otevøení žaláøe,² Abych vyhlásil léto milostivé Hospodinovo, a den pomsty Boha našeho, abych tišil všecky kvílící,³ Abych zpùsobil radost kvílícím Sionským, a dal jim okrasu místo popela, olej veselé místo smutku, odìv chvály místo ducha sevøeného. I nazvání budou stromové spravedlnosti, štipení Hospodinovo, abych oslavován byl.⁴ Tedy vzdìlají pustiny starodávnì, poušti staré spraví, a obnoví mìsta zpuštiná, pustá po mnohé národy.⁵ Nebo postaví se cizozemci, a pásti budou stáda vaše, a synové cizozemcù oráèi vaši a vinaøi vaši budou.⁶ Vy pak kníží Hospodinovi nazvání budete, služebníci Boha našeho slouti budete, zboží pohanù užívati budete, a v slávi jejich zvýšení budete.⁷ Za dvojnásobní zahanbení vaše a pohaninì prozpìvovati budete, z podílu jejich a v zemi jejich dvojnásobní dìdictví obdržíte, a tak veselé vèené míti budete.⁸ Já zajisté Hospodin miluji soud, a nenávidím loupeže pøi obìti, a protož zpùsobím, aby skutkové jejich dáli se v pravdì, a smlouvu vèenou s nimi uèiním.⁹ I vejde[†] v známost mezi pohany símì jejich, a potomci jejich u prostøed národù. Všickni, kteøíž je uzòí, poznají je, že jsou símì, jemuž požeňnal Hospodin.¹⁰ Velice se budu radovati v Hospodinu, a plésati bude duše má v Bohu mém; nebo mne oblékl v roucho spasení, a pláštím spravedlnosti pøiodìl mne jako ženicha, kterýž se strojì ozdoba, a jako nevístu okrašlující se ozdobami svými.¹¹ Nebo jakož zemì vydává zrostlinu svou, a jakož zahrada símì své vyvodí, tak Panovník Hospodin vyvede spravedlnost a chválu pøede všemi národy.

62

¹ Pro Sion nebudu mlèeti, a pro Jeruzalém neupokojím

se, dokudž nevyjde jako blesk spravedlnost jeho, a spasení jeho jako pochodni hořeti nebude. ² I uzolí národové spravedlnost tvou, a všickni králové slávu tvou, a nazovou tě jménem novým, kteréž ústa Hospodinova vyøknou. ³ Nadto budeš korunou ozdobnou v ruce Hospodinovi, a korunou královskou v ruce Boha svého. ⁴ Nebudeš více slouti opuřtiná, a zemì tvá nebude více slouti pustinou, ale ty nazývána budeš rozkoří, a zemì tvá vdanou; nebo rozkoř míti bude Hospodin v tobì, a zemì tvá bude vdaná. ⁵ Nebo jakož pojímá mládenec pannu, tak tě sobì pojmu synové tvoji, a jakou má radost ženich z nevěsty, tak radovati se bude z tebe Bùh tvùj. ⁶ Na zdech tvých, Jeruzaléme, postavím strážné, kteøíž pøes celý den i pøes celou noc nikdy nebudou mlèeti. Kteøíž tedy pøipomínáte Hospodina, nemlètež, ⁷ A nedávejte jemu pokoje, dokudž neutvrdí, a dokudž nezpůsobí, aby Jeruzalém byl slavný na zemì. ⁸ Pøisáhli Hospodin skrze pravici svou, a skrze rami síly své, øka: Nikoli nedám obilí tvého více za pokrm nepøátelùm tvým, aniž pítí budou cizozemci vína tvého, o nimž jsi pracoval. ⁹ Ale ti, kteøíž je shromažiují, budou je jísti, a chváliti Hospodina, a kteøíž je zbírají, budou je pítí v sídcích svatosti mé. ¹⁰ Vejdítež, vejdítež branami, spravte cestu lidu, vyrovnejte, vyrovnejte silnici, vybeøte kamení, vyzdvihnìte korouhev k národùm. ¹¹ Aj, Hospodin rozkáže provolati až do konèin zemì: Rcetež dceøi Sionské: Aj, Spasitel tvùj béøe se, aj, mzda jeho s ním, a dílo jeho pøed ním. ¹² I nazovou syny tvé lidem svatým, vykopenými Hospodinovými, ty pak slouti budeš místem vzácným a neopuřtiným.

63

¹ Kdož jest to, jeřto se béøe z Edom, v ubroceném rouše z Bozra, ten ozdobený rouchem svým, kráèeje u velikosti

síly své? Jáť jsem, kterýž mluvím spravedlivì, dostateèný k vysvobození. ² Proè jest èervené roucho tvé, a odív tvùj jako toho, kterýž tlaèí v presu? ³ Pres jsem tlaèil sám, aniž kdo z lidí byl se mnou. Tlaèil jsem nepøátely v hnìvì svém, a pošlapal jsem je v prchlivosti své, až stòíkala krev i nejsilnějších jejich na roucho mé, a tak všecken odív svùj zkáel jsem. ⁴ Den zajisté pomsty v srdci mém, a léto, v nimž mají vykoupeni býti moji, pøišlo. ⁵ Když jsem pak vidìl, že není žádného spomocníka, až jsem se užasl, že žádného nebylo, kdo by podpíral. A protož mi vysvobození zpùsobilo rámi mé, a prchlivost má, ta mne podepøela. ⁶ I pošlapal jsem národy v hnìvì svém, a opojil jsem je prchlivostí svou, a porazil jsem na zem nejsilnější reky jejich. ⁷ Milosrdenství Hospodinova pøipomínati budu, a chvály Hospodinovy ze všeho, což uèinil nám Hospodin, i množství dobroty, kteréž dokazoval k domu Izraelskému z veliké lítosti své, a z velikého milosrdenství svého. ⁸ Nebo øekl: Vždyť jsou lidem mým, jsou synové, neuèiníť mi nevěrnì. A protož byl jejich spasitelem. ⁹ Ve všelikém ssoužení jejich i on mìl ssoužení, a andìl pøísto-jící jemu vysvobozval je. Z milování svého a z lítosti své on sám vykoupil je, a pìstoval je, i nosil je po všechny dny vùkù. ¹⁰ Ale oni zpuvní byli, a zarmucovali Ducha svatého jeho; proèež obrátil se jim v nepøítele, a sám bojoval proti nim. ¹¹ I rozpomínal se lid jeho na dny starodávnní, i na Mojžíše: Kdež jest ten, kterýž je vyvedl z moøe s pastýøem stáda svého? Kde jest ten, kterýž položil u prostøed niho Ducha svatého svého? ¹² Kterýž je vedl ramenem velebnosti své po pravici Mojžíšovi, kterýž rozdìlil vody pøed nimi, aby sobì zpùsobil jméno vèené, ¹³ Kterýž je provedl skrze hlubiny jako konì po poušti, ani se nepoklesli. ¹⁴ Jako když hovádko do údolí sstupuje, tak Duch Hospodinùv poznenáhlu vedl z nich každého. Tak jsi vedl lid svùj, abys

sobì zpùsobil jméno slavné. ¹⁵ Popatøiž s nebe, a pohleì z pøfbytku svatosti své a okrasy své. Kdež jest horlivost tvá a veliká síla tvá? Kde množství milosrdenství tvých a slitování tvých? Mni-liž se zadržovati budou? ¹⁶ Ty jsi zajisté otec náš; nebo Abraham nic neví o nás, a Izrael nezná nás. Ty jsi, Hospodine, otec náš, vykupitel náš, to^t jest od vìènosti jméno tvé. ¹⁷ Proèež jsi nám dal zblouditi, Hospodine, od cest svých, zatvrdil jsi srdce naše, abychom se nebáli tebe? Navratiž se zase pro služebníky své, pokolení dìdictví svého. ¹⁸ Nejšpatnější vládne lidem svatosti tvé, nepøátele naši pošlapali svatyni tvou. ¹⁹ My tvoji jsme od vìkù; nad nimi jsi nikdy nepanoval, aniž nad nimi jméno tvé vzýváno jest.

64

¹ Ó bys protrhl nebesa a sstoupil, aby se od pøítomnosti tvé hory rozplynouti musily, ² (jako od rozníceného ohni rozpouštijícího voda vøe), abys v známost uvedl jméno své nepøátelùm svým, a aby se pøed tváøí tvou národové tøásli; ³ Jako když jsi èinil hrozné vìci, jichž jsme se nenadáli, sstoupil jsi, pøed oblèejem tvým hory se rozplývaly; ⁴ Èehož se od vìkù neslýchalo, a ušima nepochopilo, oko nevídalo Boha kromì tebe, aby tak èinil tomu, kterýž naò oèekává. ⁵ Vyšel jsi vstøíc tomu, kdož ochotni èiní spravedlnost, a na cestách tvých na ti se rozpomínali. Aj, ty rozhnìvals se, proto že jsme høešili na nich ustavièni, a však zachováni budeme, ⁶ Aèkoli jsme jako neèistý my všickni, a jako roucho ohyzdné všechny spravedlnosti naše. Proèež pršíme jako list my všickni, a nepravosti naše jako vítr zachvacují nás. ⁷ Nadto není žádného, ješto by vzýval jméno tvé, a probudil se k tomu, aby se chopil tebe, aspoð když jsi skryl tváø svou pøed námi, a zpùsobil to, abychom mizeli pro nepravosti naše.

⁸ Ale již, ó Hospodine, ty jsi otec náš, my hlina, ty pak uèinitel náš, a tak jsme všickni dílo ruky tvé. ⁹ Nehnivěj se tak velmi, Hospodine, aniž se na víky rozpomínej na nepravost. Ó vzhlédniž, prosíme, všickni my lid tvůj jsme. ¹⁰ Místa svatosti tvé obrácena jsou v poušť, Sion v poušť, i Jeruzalém v pustinu obrácen. ¹¹ Dùm svatosti naší a okrasy naší, v kterémž ti chválívali otcové naši, ohnìm zkažen, a cožkoli jsme mìli nejvzácnìjšího, jest poplènìno. ¹² I zdalìž pro ty vícì, Hospodine, se zdržíš? Mlèeti a nás tak velmi trápitì budeš?

65

¹ Dal jsem se najítì tím, kteøíž se na mne neptávali, nalezen jsem od tìch, kteøíž mne nehledali, a národu, kterýž se nenazýval jménem mým, øekl jsem: Teì jsem, teì jsem. ² Rozprostíral jsem ruce své na každý den k lidu zpuρνému, kteøíž chodí cestou nedobrou za myšlénkami svými, ³ K lidu, kteøíž zjevnì popouzejí mne ustaviènì, obítujíce v zahradách, a kadíce na cihlách, ⁴ Kteøíž sedajì pøi hrobích, a pøi svých modlách nocují, kteøíž jedí maso sviðské, a polívku neèistého z nádob svých, ⁵ Øíkajíce: Táhni preè, nepøistupuj ke mnì, nebo svitìjší jsem nežli ty. Ti[†] jsou dymem v chøípích mých a ohnìm hoøícím pøes celý den. ⁶ Aj, zapsáno jest to pøede mnou: Nebudu[†] mlèeti, nýbrž nahradím a odplatím do lùna jejich, ⁷ Za nepravosti vaše, a spolu za nepravosti otcù vaších, praví Hospodin, kteøíž kadívali na horách, a na pahrbcích v lehkost uvodili mne; proèež odmìøím za dílo jejich pøedešlé do lùna jejich. ⁸ Takto praví Hospodin: Jako nikdo nalezna víno v hroznu, i øekl by: Nekaz ho, proto že požehnání jest v nìm, tak i já uèiním pro služebnìky své, že nevyhladím všech tìchto. ⁹ Nebo vyvedu z Jákoba símì, a z Judy toho, kterýž by dìdiènì obdržel hory mé, i budou

ji didièni držeti vyvolení moji, a služebníci moji bydliti budou tam. ¹⁰ Lid pak mùj, kteøíž by mne hledali, budou mítí Sáron za pastvišti ovcím, a údolí Achor za odpoèivadlo skotùm. ¹¹ Ale vás, kteøíž opouštíte Hospodina, kteøíž se zapomínáte na horu svatosti mé, kteøíž strojíte vojsku tomu stùl, a kteøíž vykonáváte tomu poètu obìti, ¹² Vás, pravím, seètu pod meè, tak že všickni vy k zabití na kolena padati budete, proto že, když jsem volal, neohlásili jste se, mluvil jsem, a neslyšeli jste, ale èinili jste to, což zlého jest pøed oèima mýma, a to, èehož neoblubuji, vyvolili jste. ¹³ A protož takto dí Panovník Hospodin: Aj, služebníci moji jísti budou, vy pak hlad trpìti budete; aj, služebníci moji píti budou, vy pak žízniti budete; aj, služebníci moji veseliti se budou, vy pak zahanbeni budete. ¹⁴ Aj, služebníci moji prozpìvovati budou pro radost srdce, vy pak kòìèeti budete pro bolest srdce, a pro setøení ducha kvíliti budete, ¹⁵ A zanecháte jména svého k proklínání vyvoleným mým, když vás pomorduje Panovník Hospodin, služebníky pak své nazve jménem jiným. ¹⁶ Ten, kterýž bude sobì požehnání dávati na zemi, požehnání dávati sobì bude v Bohu pravém, a kdož pøisahati bude na zemi, pøisahati bude skrze Boha pravého; v zapomenutí zajisté dána budou ta ssoužení první, a budou skryta od oèí mých. ¹⁷ Nebo aj, já stvoøím nebesa nová a zemi novou, a nebudou pøipominány první vìci, aniž vstoupí na srdce. ¹⁸ Anobrž radujte se a veselte se na vìky vìkù z toho, což já stvoøím; nebo aj, já stvoøím Jeruzalém k plésání, a lid jeho k radosti. ¹⁹ I já plésati budu v Jeruzalémì, a radovati se v lidu svém, aniž se více bude slýchati v nìm hlasu pláèe, aneb hlasu kòiku. ²⁰ Nebude tam více žádného v vìku dìtinském, ani starce, kterýž by dnù svých nevyplnil; nebo dìtì ve stu letech umøe, hošíšníkù pak, by došel i sta let, zloèeèeno bude.

²¹ Nastavíjí též domù, a bydliti budou v nich, i vinice štipovati budou, a jísti budou ovoce jejich. ²² Nebudou stavíti tak, aby jiný bydlil, nebudou štipovati, aby jiný jedl; nebo jako dnové døeva budou dnové lidu mého, a díla rukou svých do zvetšení užívati budou vyvolení moji. ²³ Nebudou^t pracovati nadarmo, aniž ploditi budou k strachu; nebo budou sími požehnaných od Hospodina, i potomkové jejich s nimi. ²⁴ Nadto stane se, že prvé než volati budou, já se ohlásím; ještì mluviti budou, a já vyslyším. ²⁵ Vlk s beránkem budou se pásti spolu, a lev jako vůl bude jísti plevy, hadu pak za pokrm bude prach. Neuškodí^t, aniž zahubí na vši mé hoøe svaté, praví Hospodin.

66

¹ Takto praví Hospodin: Nebe jest mi stolice, a zemì podnože noh mých. Kdež ten dùm bude, kterýž mi vzdíláte? Aneb kde bude místo odpoëívání mého? ² Nebo všechno to ruka má uëinila, a jí stojí všechno, praví Hospodin. I však na toho patøím, kdož jest chudý a skroušeného ducha, a tøese se pøed slovem mým. ³ Sic jinak ten, kdož zabijí vola, zabil èlovíka; kdo zabijí hovádko, psa s'al; kdo obítuje obit suchou, krev sviðskou obítoval; kdo kadí kadidlem, dary dával modle. To oni vyvolili na cestách svých, proto že, v ohavnostech svých duše jejich se kochá. ⁴ I já^t také vyvolím za nešlechetnosti jejich, a to, èehož se strachují, na ni uvedu, proto že, když jsem volal, žádný se neohlásil, když jsem mluvil, neslyšeli, ale èinili to, což zlého jest pøed oëima mýma, a to, èehož neoblubují, vyvolili. ⁵ Slyšte slovo Hospodinovo, kteøíž se tøesete pøed slovem jeho: Øíkávají bratøí vaši, v nenávisti majíce vás, a vypovídajíce vás pro jméno mé: Nech^t se zjevì sláva Hospodinova. Ukáže^t se zajisté ku potíšení vašemu,

ale oni zahanbeni budou. ⁶ Hlas hømotu z mìsta, hlas z chrámu, hlas Hospodinùv, an odplatu dáva nepøátelùm svým. ⁷ Prvé než pracovala ku porodu, porodila; prvé než pøišla na ni bolest, porodila pacholátko. ⁸ Kdo slýchal co takového? Kdo vídal co podobného? Zdaliž mùže zpùsobeno býti, aby zemì zplodila lid dne jednoho? Zdaliž zplozen bývá národ pojednou? Ale Sion jen poeal pracovati ku porodu, a porodil syny své. ⁹ Což bych já, kterýž otvírám život matky, neplodil? praví Hospodin. Což bych já, kterýž èiním to, aby rodily, zavøín byl? praví Bùh tvùj. ¹⁰ Veselte se s Jeruzalémem, a plésejte v nìm všickni, kteøíž jej milujete. Radujte se s ním velice, kteøíž jste koli kvílili nad ním, ¹¹ Proto že ssáti budete, a sytiti se z prs potíšení jeho, ssáti budete, a rozkoš míti v blesku slávy jeho. ¹² Nebo takto praví Hospodin: Aj, já obrátím na nìj jako øeku pokoj, a jako potok rozvodnilý slávu národù. I budete ssáti, na rukou pìstování a na klínì rozkošni chování budete. ¹³ Jako ten, kteréhož matka jeho tìší, tak já vás tìšiti budu, a tak v Jeruzalémì potíšování budete. ¹⁴ Uzøíte zajisté, a radovati se bude srdce vaše, a kosti vaše jako bylinka zkvetnou. I seznána bude ruka Hospodinova pøi služebnících jeho, a prchlivost proti nepøátelùm jeho. ¹⁵ Nebo aj, Hospodin v ohni pøijde, a jako vichøice budou vozové jeho, aby vypustil v prchlivosti hnìv svùj, a žehrání své v plameni ohni. ¹⁶ Hospodin, pravím, ohnìm mstítì bude, a meèem svým nad všelikým tìlem, tak že mnoho bude zbitých od Hospodina. ¹⁷ I ti, kteøíž se posvìcují a oèišťují v zahradách, jeden po druhém zjevni, kteøíž jedí maso sviðské, a víc ohavnou i myši, též konec vezmou, praví Hospodin. ¹⁸ Nebo já, když skutkové a myšlení jejich pøijdou, shromáždím všechny národy a jazyky. I pøijdou, a uzøí slávu mou. ¹⁹ A položíím na nì znamení, a pošli z nich, kteøíž zachování budou, k národùm do Tarsu, Pul a Lud,

jenž natahují luèišti, do Tubal a Javan, na ostrovy daleké, kteøíž neslychali povìsti o mnì, aniž vídali slávy mé. I budou zvištovati slávu mou mezi národy. ²⁰ A pøivedou všechny bratøí vaše ze všech národù za dar Hospodinu, na koních a na vozích, a na nùších a na mezcích, a na dromedáøích, na horu svatosti mé do Jeruzaléma, praví Hospodin, tak jako pøinášejí synové Izraelští dar v nádobi èisté do domu Hospodinova. ²¹ A z tìch[†] také vezmu za kniží a za Levíty, praví Hospodin. ²² Nebo jakož ta nebesa nová, a zemì ta nová, kterouž já uèiním, stane pøede mnou, praví Hospodin, tak stane símì vaše a jméno vaše. ²³ I stane se, že od novmìsíce do novmìsíce, od soboty do soboty pøicházeti bude všeliké tìlo, aby se klanìlo pøede mnou, praví Hospodin. ²⁴ A vyjdouce, uzøí tìla mrtvá lidí tìch, kteøíž se mi zpronevìili; nebo èerv jejich neumøe, a oheð jejich neuhasne. I budou[†] v ošklivosti všelikému tìlu.

Bible Kralická 1613
The Holy Bible in the Czech language from the last Kralická edition
of 1613.

Public Domain

Language: český (Czech)

Translation by: Jan Blahoslav et al

Bible Kralická: Bible svatá aneb všechna písmena Starého i Nového zákona podle posledního vydání Kralického z roku 1613. První český překlad z originálních jazyků kladoucí důraz na liturgické užití a vroucí zbožnost. NZ přeložil Jan Blahoslav 1564. Pro překlad SZ byla vytvořena zvláštní rada nejvzdělanějších odborníků, vzdělaných na předních evropských evangelických univerzitách, které tehdy Jednota bratrská měla. Jejich překlad vyšel v pěti dílech v letech 1579-1593 (6. díl byl Blahoslavův překlad NZ). V r. 1613 vyšlo souhrnné vydání v jednom. Bratři vytvořili mistrné dílo, vrchol překladatelského úsilí slovanských národů. Bible Kralická měla navíc podíl na zachování českého jazyka v době pobělohorské a po staletí též tvořila most mezi Čechy a Slováky.

This PUBLIC DOMAIN (not copyrighted) Bible translation is brought to you courtesy of eBible.org.

2018-11-13

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 12 Mar 2019 from source files dated 5 Mar 2019

d45ad03c-27cb-54be-b262-104c0dae0900